

LAUREY BRIGHT

*Sub vraja
iubirii*

ALCRIS

Capitolul 1

– Unde este copilul?

Meredith își ridică privirea din farfuria plină pe care o ținea în mână și zâmbi. Așa, semăna mai mult cu o adolescentă neastâmpărată, decât cu o tânără cumpătată, de nouăsprezece ani.

– L-am lăsat cu o bonă, răspunse ea. Nu cred că i-ar fi plăcut prea mult toate astea. Copiii în vârstă de doi ani sunt niște mici ființe foarte convenționale.

– Haide, e un copil încântător!

– E ca tine, păreau să spună ochii bărbatului. Dar într-o săptămână, își dăduse seama că aventurile fără viitor nu o interesau pe Meredith Colfax.

– Deci, ce crezi despre noi? întrebă el. Știu că suntem o familie numeroasă, dar întotdeauna este loc pentru o persoană în plus.

Ea aprobă fără ezitare. Don ascundea sub un gălăgios simț al umorului, o surprinzătoare sensibilitate. Era amabil și, în

timpul săptămânii petrecute aici, Meredith învățase să-i cunoască și să-i aprecieze părinții, cât și nenumărații frați, surori și veri din care era compusă familia. Insulele tropicale erau locul perfect pentru a lega prietenii. Mai ales insula Hibiscus, cunoscută în Pacificul Sudic drept locul ideal pentru a petrece vacanțele cu familia.

Situată nu departe de insula principală din Fiji, umbrită de palmieri și mărginită de corali, părea o perlă strălucitoare pe marea de un albastru— safir.

Dacă ar fi fost singură, Meredith ar fi ales un loc mai calm, mai puțin trepidant. Dar fusese nevoită să găsească un loc potrivit pentru copii, iar atmosfera din insula Hibiscus îi priise de minune lui Mark. Era acum un micuț sănătos, asemenea adorabililor copii fijieni pe care avusese ocazia să-i vadă de la sosirea ei în aceste insule paradizice.

Familia lui Don o primise cu entuziasm, oferindu-i călduros un loc la masa lor. Vorbeau tare și râdeau din toată inima, fără să fie stingheriți de gălăgia pe care o făceau.

— Copilul doarme? întrebă doamna Pool.

Meredith încuviință. Era fericită că mama lui Don nu-i arătase niciodată în mod direct sau subtil, nici cea mai mică ezitare de a se împrieteni cu o mamă celibatară.

— Da. E cu o cameristă, dar nu se va trezi.

— E adorabil și trebuie să spun că vacanța i-a priit din plin. Este la fel de bronzat ca micuții indigeni. Cred că ești fericită.

— O, da!

Meredith se întristă gândindu-se la copilul slab și palid care sosise din Anglia cu avionul. Iarna îl slăbise îngrozitor. Cu un efort vizibil, își alungă din suflet amintirea evenimentelor

petrecute în sezonul trecut. La fel de hotărâtă, evită să se gândească la viitor. Aceste zece zile fuseseră un moment de relaxare, în care își recăpătase forțele și nu voia să și le risipească retrăind amintiri dureroase. Un zâmbet îi schimbă expresia feței.

– Insula Hibiscus ne-a priit la amândoi, dar mai ales lui Mark. Cred că a fost efectul soarelui sau atenția pe care i-au acordat-o localnicii.

– Într-adevăr, ei iubesc mult copiii, întări doamna Pool. Chiar și pe diavolii mari ca ai mei, ceea ce spune multe despre caracterul lor, nu-i așa? Cât timp rămâi, Meredith?

– Voi părăsi insula mâine.

Dar nu acesta era răspunsul, iar Meredith se simți vinovată ocolind întrebarea care era bine intenționată. Îi mulțumi lui Don care, aplecându-se spre ea, îi întinse un pahar plin cu cocktailul preferat de fructe.

O înghițitură îi fu suficientă pentru a-și da seama că se înșelase.

– Pouah! Ce-i asta? exclamă ea strâmbând, din nas dezgustată.

– Tequila Sunrise. Trebuie băut încet, răspunse el râzând. Știu că nu-ți place alcoolul, dar un singur pahar nu dăunează. Mai ales după masa consistentă pe care ai luat-o.

Meredith își privi farfuria cu uimire. Într-adevăr, mâncase toată salata exotică de pește marinat în suc de lămâie și friptura la grătar pe care i le oferise gazdele zâmbitoare.

– Încă puțin din acest regim și voi deveni enormă, spuse ea strâmbându-se.

– Câteva kilograme în plus nu ți-ar strica, replică Don, analizându-i silueta din priviri. Acest sulu este magnific. N-am mai văzut nuanțe atât de delicate. Pariez că nu l-ai găsit aici. Magazinele de pe insulă par să nu aibă decât articole în culori mai mult decât țișătoare.

Pentru seara asta, Meredith îmbrăcase o lungă tunică dreptunghiulară, numită sulu. O legase sub piept, așa cum o învățase mama ei. Țesătura cu nuanțe de roz și verde era împodobită cu un desen abstract care sugera panorama incredibil de luxuriantă a tropicelor. O cumpăraseră de la o prăvălie din Nadi.

– Nu, într-adevăr, răspunse ea, luând cu precauție o nouă înghițitură din pahar.

Sorbindu-și cocktailul, își lăsă privirea să alunece de la o masă la alta, observând turiștii veniți pentru a cina sub frunzele lucioase ale cocotierilor. Terasa era luminată de lampioane care umbreau strălucirea stelelor de pe cerul catifelat. Nu departe, torțele aprinse din jurul grătarului aruncau umbre spre piscină. Era imposibil să vezi sau să auzi valurile care mângâiau nisipul auriu, la fel de imposibil cum era să poți distinge ceea ce se găsea în afara acestui loc strălucind de lumină.

Lui Meredith i-ar fi plăcut să se afle pe o plajă goală sau pe o cărare de pădure liniștită, departe de aceste lumini orbitoare, de râsete, de muzica hawaiană cântată de chitarele electrice. Cei din clanul Pool erau asurzitori. De obicei, invidia lipsa lor de complexe, dar în seara asta, râsetele, glumele și entuziasmul lor o chinuiau. Pentru a-și ascunde gândurile, îi zâmbi lui Don, apoi începu să analizeze minuțios fiecare

mesean. Majoritatea erau familii. Unul dintre ei era singur. Un bărbat înalt, așezat la umbra unei plante agățătoare. Era ciudat să vadă pe cineva luând cina singur în această atmosferă familială. Deși era întors cu spatele, Meredith se surprinse urmărindu-l cu privirea. Își dorea să o privească, dar el își continuă cina, ignorând-o. În afara faptului că avea umerii extraordinar de lați și părea îmbrăcat cu un costum foarte bun, remarcă faptul că servitorii îl tratau cu respect și nu cu obișnuita lor nepăsare veselă. Bănuia că era un personaj influent, aparținând unor agenții de voiaj, doritori să vadă dacă puteau include insula Hibiscus într-un circuit turistic. Totuși, o nouă privire o făcu să-și schimbe părerea. Acest necunoscut avea aerul prea arogant, prea sigur de el. Se comporta mai curând ca și când ar fi fost proprietarul acestui loc.

Remarca doamnei Pool o aduse cu picioarele pe pământ. Răspunse, dar într-o oarecare măsură, tulburată de interesul pe care-l manifesta față de acest străin, evită intenționat să mai privească spre el.

După grătar avea loc un meke, concert organizat de locuitorii satelor de pe coastă. Meredith se plimbase cu Mark; se gândea că recunoaște sângeroșii războinici cu fețe pictate în negru, bărbați care îi adresaseră ei și copilului zâmbete pline de farmec. Dar acum nu mai zâmbeau. Mima o luptă împotriva unui inamic imaginar și agitau bastoane enorme, cu toată ferocitatea. Turiștii făceau fotografii, ascultau bătăile tamburului, zgomotul bambusului și vocile bărbaților care se amestecau cu ale femeilor. Când cântecul se stinse cu ultima notă din Isa Lei, aria cea mai cunoscută din Fiji, un ropot de

aplauze izbucni înainte ca orchestra locală să înceapă să cânte unul dintre ultimele succese. Farmecul se rupse. Meredith suspină și se ridică pentru a se întoarce în mica sa locuință. Dar Don o prinse de braț și o imploră:

– Nu pleca încă! o rugă el. Este ultima seară aici. Fă ca Cenușăreasa și rămâi până la miezul nopții.

În ciuda dorinței de a-l refuza, Meredith se lăsă convinsă. La urma urmei, Don fusese fermecător, la fel ca întreaga lui familie. Poate că îi datora puțin din timpul ei, nefiind însoțită de Mark. Era plăcut să danseze și agreabil să uite că era responsabilă de Mark. Era agreabil să-și amintească de faptul că avea nouăsprezece ani, că era în Fiji, că luna tropicelor strălucea deasupra palmierilor. Așa cum era corect într-o petrecere familială, orchestra cântă arii de muzică pop, melodii vechi, pentru ca toată lumea să poată participa. Dacă Don sperase să o aibă pe Meredith doar pentru el, probabil că fusese decepționat. Într-adevăr, toți bărbații din familia lui o invită la dans. Apoi, cum seara era târzie și atmosfera mai relaxată, acceptă și alte oferte. Părul blond îi dansa pe umerii ușor bronzăți, iar atitudinea retrasă, care o făcea să pară mai retrasă, dispăruse. Meredith răspundea spontan la veselia care o înconjură în această seară. Dar în cele din urmă, ea, Cenușăreasa, își privi ceasul și fu uimită de trecerea rapidă a timpului.

– Trebuie să plec!

Don încercă să o convingă să mai rămână, dar în fața neînduplecării ei, capitulă.

– Bine, te însoțesc.

– Dar pot să mă întorc și singură! protestă ea.

Admirația sinceră a tânărului se transformase în dorință, iar Meredith știa că el va dori să o sărute înainte de despărțire.

– Știu. Dar grupul de lângă piscină este puțin prea exaltat. Te îsoțesc.

Avea dreptate. Starea de veselie a unora dintre meseni dispăruse, iar vacarmul devenise asurzitor. Cu sinceritatea care o caracteriza, Meredith recunoscuse faptul că ar aprecia o prezență masculină pentru a trece pe lângă ei.

Nu ignoră faptul că amabilitatea lui Don i-ar putea da dreptul la un sărut de adio, dar îi fu rușine de propriul cinism. Totuși, deși nu avea obiceiul să sărute oamenii în semn de mulțumire, i se părea ridicol să-l refuze sub pretextul că nu simțea decât prietenie pentru el.

De lângă piscină se auzeau râsete întretăiate de țipete ascuțite. Era evident că acei bărbați băuseră prea mult. Meredith luă o expresie nepăsătoare, bucuroasă de prezența lui Don. Pe plajă și în timpul cinei, observase pe câțiva din grup, dar nu li se adresase. Aveau fața cogestionată și nu reușeau să-și mențină echilibrul. Meredith se scutură de dezgust. În ciuda încercării de a-și ascunde adevăratele sentimente, chipul o trăda. Unul dintre cei din grup ridică privirea la apropierea lor. Spuse câteva cuvinte care provocară un râs general, apoi se îndreptă spre ei, oprindu-le trecerea.

– De ce plecați așa curând? Întrebă el, analizând-o pe Meredith. Rămâneți să vă distrați cu noi înainte de a merge la culcare.

Zâmbetul deșăntat nu lăsa nici o îndoială asupra subînțelesului, iar Meredith roși. Se ruga cu disperare ca Don să-și păstreze controlul.

– Îmi pare rău, dar nu, mulțumesc, spuse ea, făcând un pas alături.

Nu-și dădu seama ce se întâmplă; intenționat sau nu, bărbatul o împinse în piscină. Căzând, îi auzi pe ceilalți izbucnind în râs, dar deja se afla în apă. Traversă bazinul pentru a ieși prin cealaltă parte. Don o aștepta.

– Ești bine? întrebă neliniștit.

– Da. Ce s-a întâmplat?

De partea cealaltă se auzeau exclamații, în timp ce se întorcea să privească, auzi zgomotul stropilor făcuți în piscină; cineva se aruncase în apă, iar alte două persoane îi urmau exemplul.

– Fără îndoială că ideea li se pare amuzantă, iar acum se vor arunca unii peste alții. Haide să ne îndepărtăm.

După ce o ajută să iasă, o conduse repede pe cărarea care ducea spre casă. Îi strângea mâna atât de tare încât chipul ei căpăta o expresie de durere. Don era furios. Nu atât din cauza insultei, cât din cauza lipsei lui de reacție. Știind cât de dureros este să fii lovit în orgoliu, se strădui să-l liniștescă.

– Sunt fericită că te-ai stăpânit, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Mi-a fost groaznic de teamă că te vei înfuria.

– Ar fi trebuit să-l bat, mormăi el.

Violența tonului nu reușea să mascheze disprețul pe care îl resimțea față de el însuși.

– Slavă Domnului că nu ai făcut nimic! Acel bărbat era complet beat! spuse ea pe un ton disprețuitor.

– A fost grosolan!

Meredith izbucni în râs.

– Cuvintele lui nu m-ar fi putut atinge. Bărbații ca el nu-i înțeleg decât pe cei de teapa lor. Nu au nici cea mai mică idee

despre modul în care reacționăm noi... Mâine se va trezi cu o durere de cap și de stomac. Asta va fi o pedeapsă suficientă pentru el.

– Ești adorabilă, spuse el cu o voce răgușită, oprindu-se brusc.

Sărutul fu dulce și ezitant, dar Don îl prelungi. Nu-i dădu drumul decât în momentul în care un zgomot de pași în spatele lor îi anunță că nu erau singuri.

– Vino, șopti el cu o voce nesigură.

– Cred că ești ud!

– Este ultima dintre grijile mele, răspunse el izbucnind în râs. Mi-ar plăcea să rămâi, Meredith. Cel puțin, dă-mi o adresă unde ți-aș putea scrie.

Meredith ar fi avut nevoie în viitorul apropiat, de prieteni, dar clătină cu hotărâre din cap.

– Este inutil, Don. Aventurile de vacanță iau sfârșit o dată cu aceasta, iar ceea ce există între noi nici măcar nu poate fi numită aventură, nu-i așa?

– Ar fi putut fi, spuse el, sărutând-o din nou.

De data aceasta, îmbrățișarea fu mult mai pasională. Când o lăsă, ea gâfâia, derutată de pasiunea de care dăduse el dovadă.

Razele lunii îi luminau chipul delicat, ochii cenușii și mari, buzele dulci și cărnoase; în același timp, lumina selenară dezvălui chipul bărbatului care îi surprinsese, relevându-i trăsăturile dure și mândre, împietrite într-o expresie de dispreț rece.

– Tremuri, spuse Don îngrijorat. Vino, iată drumul care duce spre casa ta. Hai să alergăm, așa te vei încălzi puțin.

După ce se apropiară de casă, Meredith depăși teama provocată de prezența necunoscutului brunet. Era el, era convinsă de asta. Râzând, îl ruga pe Don să-i dea drumul.

Înăuntru, lumina slabă trăda prezența femeii de cameră. Ghemuită într-un fotoliu, citea în timp ce de la radio se auzeau în surdină arii fijiene. Se ridică la intrarea lui Meredith care își privi însoțitorul.

– Noapte bună, Don... Și adio.

El ezită.

– Bine, suspină el în cele din urmă, stingherit. Succes, Meredith, acolo unde vei merge.

Meredith se îndreptă spre camera unde se odihnea copilul.

– A dormit tot timpul, declară bona.

– Perfect. Mulțumesc mult pentru că ai rămas.

Chipul frumos al femeii fu complet transformat de zâmbetul strălucitor care caracteriza localnicii.

– V-ați simțit bine?

– Minunat, mulțumesc.

Cu o ușoară durere de cap, Meredith se aplecă pentru a îndepărta ușor o buclă brună de pe obrazul lui Mark.

– Vă seamănă. Are tenul mai închis, dar în rest, este portretul dumneavoastră: ochii, nasul, gura... Bărbia este mai pronunțată decât a mamei sale, dar este un avantaj. Un bărbat are nevoie de caracter pentru a se face ascultat de femeia sa.

După plecarea bonei, Meredith făcu un duș și se îmbrăcă în neglijeu. Era prea încordată pentru a putea dormi. Ștergându-și părul cu un prosop, se plimba prin camera întunecată. Prin fereastră, admira clarul de lună de deasupra mării, care lumina tufele de arbuști și palmierii care izolau căsuțele una

de cealaltă. Insula Hibscus era o bijuterie minunată încătușată în marea de jad; corali și pești în culori sclipitoare o transformau într-un regat feeric. De zece zile, ea lua din puținii bani lăsați de mama sa pentru a-și putea permite să rămână aici. Pentru a-și liniști conștiința, încerca să se convingă: avea nevoie să-și recapete forțele înainte de a-și înfrunta bunicul.

Bunic! De ce bunic? se gândi ea cu lipsă de respect, încercând să-și stăpânească teama pe care o simțea gândindu-se la el. Era de necrezut, dar, timp de optsprezece sau nouăsprezece ani, trăise fără să știe că avea un bunic. De fapt, trecuseră doar trei luni de când aflase de existența lui. Mama ei îi spusese, slăbită de durere și de boala care o stăpânea.

Maurice Fowler era un autocrat care trăia în lux în insulele Fiji. Din superba sa locuință, situată pe colina care domina Lautoka, conducea o afacere înfloritoare, care avea în tot Pacificul de Sud nenumărate sucursale.

— Locuiește pe partea aridă a insulei principale, îi explicase mama sa arătându-i o hartă. Aici cultivă trestie de zahăr pe sute de hectare. Un mic tren amuzant traversează plantația. El transportă trestia la Lautoka. Iar florile... O Meredith, florile! E ca în paradis.

La aceste cuvinte, tăcuse, retrăind amintirile zâmbind. Totuși, după câteva minute, ea îi povestise fiicei ei trista poveste a unei tinere educată cu severitate, care fugise pentru a se căsători cu bărbatul iubit, cel care o abandonase după nașterea primului copil.

Meredith putea înțelege această fugă. Ea însăși căzuse pradă tatălui ei când acesta revenise, fără prea multe regrete,

dar atât de vesel, atât de energic, încât mama și fiica îi iertară lungii ani de absență. Rezultatul cel mai vizibil al întoarcerii lui era copilul care dormea acum, atât de liniștit, aproape de Meredith. La aproximativ șase luni după nașterea lui Mark, tatăl ei plecase cu barca în week-end împreună cu prietenii. Un week-end în timpul căruia o furtună măturase Atlanticul, atât de violent încât moartea bărbatului venit în ajutorul fetei gazdelor, trecuse practic neobservată.

Dar această dramă îi răpise lui Dinah Colfax dorința de a trăi. Iar atunci când boala veni, ea nu mai avu suficiente forțe pentru a o învinge.

– Sunt obosită, spunea ea calm, prea calm. Sunt învinsă, draga mea. Dar bunicul tău nu vă va lăsa să muriți de foame, pe tine și pe Mark. Este un om dur și niciodată nu m-a iertat fiindcă nu l-am ascultat. Dar are simțul familiei. Datorită banilor lui am reușit să trăim. Va veghea asupra voastră.

Mark era genul de copil pe care nici un cutremur nu l-ar fi trezită, cu atât mai puțin exclamația de dispreț a lui Meredith.

Dar amintirea scrisorii avocatului bunicului ei era încă prea vie, prea dureroasă, pentru ca să se poată gândi calm. Aparent, Maurice Fowler era gata să se ocupe de nepoții săi, dar cu o condiție: ca ei să vină în Fiji și să rămână sub supravegherea sa până la vârsta de douăzeci de ani.

Pentru Meredith fusese ușor să renunțe la slujba de la bancă. Dar, gândindu-se la Mark care ar fi fost supus timp de optsprezece ani tiranului pe care îl cunoscuse mama ei, se simțea furioasă și înspăimântată în același timp. Totuși, singură, nu ar fi putut să supraviețuiască. Astfel, fusese

obligată să părăsească micul oraș Midland și să traverseze jumătate din glob pentru a veni în Fiji.

Privind certificatul de naștere al lui Mark îi veni ideea de a pretinde că este mama lui. Această hârtie nu menționa nici un detaliu al părinților lui. Bunul-simț îi spunea că erau puține șanse ca această înșelătorie să dureze prea mult timp. Doar dacă era suficient de convingătoare ca Maurice Fowler să nu verifice veridicitatea spuselor sale. Dacă l-ar fi acceptat pe Mark drept strănepot, n-ar fi avut nici un drept asupra lui. Merita să încerce.

La împlinirea vârstei de douăzeci de ani, ar fi făcut fără știrea nimănui demersurile pentru o adopție legală. Din momentul în care ar fi avut actele care îi recunoșteau tutela copilului, acesta ar fi fost salvat.

Era un plan incomplet, cu goluri, și care risca să se năruie la cea mai mică verificare. Iar Maurice Fowler era probabil suficient de sever și de strict pentru a o alunga, despărțind-o de acest copil așa-zis ilegal. Dar îi oferea lui Mark posibilitatea de a duce o viață normală... Meredith era hotărâtă să susțină această versiune.

Ar fi putut avea sorti de izbândă.

Când Mark spunea „Meredith“, se putea înțelege „mama“. De la moartea mamei lor, se atașase de sora lui, dând dovadă de toată afecțiunea pe care un copil o arată părinților lui. Și semănau atât de mult... Mark era brunet, dar avea aceeași frunte înaltă, aceiași ochi imenși, aceeași gură fermă și îndrăzneță ca Meredith. Maxilarul lui Mark, mai lat, nu semăna cu trăsăturile fine ale lui Meredith.

Când taxiul îi lăsa a doua zi în fața casei bunicului lor, Meredith ridică privirea, cu un aer hotărât. Pe tot parcursul drumului, fusese nevoită să înghită de nenumărate ori pentru a-și alunga teama care o invadase. Lângă ea, Mark adormise, obosit de drumul până la Lautoka. O dorință instinctivă de a-l proteja i se născu în suflet. Își coborî privirea spre el. Un copil atât de mic, atât de vulnerabil, nu trebuia lăsat la mila bărbatului descris de mama ei.

– Blând precum granitul și la fel de înțelegător, râse ea amar.

Dar nu-și putu stăpâni un sentiment de groază atunci când privi casa. Era o imensă construcție albă, în stil colonial. Balcoanele mari erau pline de orhidee roz și mov. Era ca în paradis, se gândi Meredith uimită. În grădină, un arbust exotic înflorit se înălța dintre crini. Viața era aici cu siguranță insuportabilă, pentru ca mama ei să poată părăsi atâta frumusețe fără regret.

Capitolul 2

Indigena care deschise ușa știa pe cine avea în față. Cu un zâmbet strălucitor, îl luă pe Mark, adormit încă, din brațele lui Meredith.

– Ați lăsat mult timp să treacă până să reveniți acasă, marama, murmură ea. Intrați.

În holul impozant, o lustră în formă de soare lumina pereții acoperiți de mătase verde deschis. În schimb, camera sobră în care fu introdusă contrasta atât de mult cu prima, încât Meredith clipi des.

– Domnișoara Colfax și micuțul, domnule Fowler.

Privirea i se îndreptă spre bărbatul așezat în spatele biroului. Trăsăturile frumosului chip trufaș erau împietrite într-un aer autoritar implacabil. Uluită, își aminti: el era cel care trecuse pe lângă ea, în timp ce Don o ținea în brațe.

Probabil că el era la fel de surprins, dar nu lăsa să se vadă. Doar buzele i se subțiară până deveniră o linie. Meredith se făcu palidă și căzu într-un fotoliu.

– Voi lua copilul, spuse servitoarea care nu părea intimidată de stăpânul ei.

– Nu! strigă hotărât tânăra. Va fi speriat dacă se va trezi singur într-un loc străin.

– Lasă-l, Litia. Vrei să-l anunți pe domnul Fowler de sosirea lor, te rog?

Litia îl puse pe Mark pe o canapea lată, zâmbi, apoi dispăru grațioasă, într-un sulu auriu.

Tăcerea ce se lăsă în cameră era atât de adâncă, încât își putea auzi inima bătând. În cele din urmă, convinsă că el tăcea pentru a o pune la încercare, ridică privirea.

– Atunci, cine sunteți dumneavoastră? întrebă ea arogant.

– O rudă foarte îndepărtată. Străbunicii noștri au fost veri. Ne poți studia genealogia, dacă îți face plăcere.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea încordată. Unde este bunicul meu?

– După ce ia masa, se odihnește în camera sa. Nu mai este la fel de puternic .

– Nu cred că acceptă acest lucru prea ușor.

Ce conversație ciudată! Amintirile din ziua precedentă păreau că le dictează cuvintele.

– Fiind realist, acceptă.

În ochi îi lucea o lumină ciudată, profund inteligentă. Meredith se gândea că asemenea ochi nu puteau ascunde decât un suflet cald, pasional. I se părea ciudat că erau atât de reci. Puțin jenată de acest gând, începu să vorbească, fără să se teamă că ar putea părea indiscretă.

– Și ce faceți aici, în realitate?

– Bunicul tău este în vârstă și cu o sănătate șubredă. Are nevoie de cineva bun la toate.

– Nu păreți a fi genul de om care ordonă, ci mai curând, aveți atitudinea unui patron.

– Orice ființă umană are propriile limite, răspuse el, ridicându-și umerii. Maurice și le cunoaște pe ale sale.

– Asta nu-i stă în fire, spuse ea sec.

– Ce știi despre el? Ceea ce ți-a povestit mama ta?

I se citi în voce un asemenea dispreț, încât îl înfruntă încăpățânată.

Cum îndrăznește să i se adreseze astfel?

– Nu știți nimic despre ea!

– Nimic, în afară de faptul că i-a frânt inima tatălui ei deliberat, spuse el rece. Ca toți cei care se simt vinovați, probabil că și-a liniștit conștiința descriindu-l ca fiind un tiran fără inimă.

Astfel i-l descrisese mama pe Maurice Fowler, dar Meredith nu voia să recunoască în fața acestui văr arogant.

– Acum trei luni, nici nu știam că am un bunic. Așa că nu mi-am format nici o părere despre el. Pe de altă parte, mama nu a făcut niciodată nimic pentru a răni pe cineva.

– Fugind de tatăl și de logodnicul ei, nu a provocat durere celor din jur? spuse el pe un ton dur.

Meredith îl privi rece. Pentru nimic în lume nu dorea să se observe faptul că nu știuse de existența logodnicului.

– Depinde de ceea ce tatăl și logodnicul ei simțeau pentru ea, nu credeți?

El clătină din cap. Privirea neprietenoasă analiză trăsăturile fine ale fetei, ca și când ar fi vrut să-i găsească punctele tari și punctele slabe. Sub privirea adâncă și impersonală, se strădui să păstreze o atitudine nepăsătoare. După câteva minute sub

forța acestei priviri, simți că roșește. Ochii cenușii se întunecară sub efectul unei furii necunoscute până atunci; o furie amestecată cu un sentiment nou, care o lăsa hipnotizată, ca un iepure în fața unui șarpe. Îi trecu brusc prin minte gândul că acest om era periculos.

– După îmbrățișarea pe care am surprins-o noaptea trecută, e surprinzător că mai poți roși.

Meredith se stăpâni. Își dădu seama instinctiv că ieșindu-și din fire în fața acestui om ar fi pus-o într-o poziție de inferioritate.

– Nu aveți nici un drept să-mi judecați faptele, răspunse ea, stăpânindu-se cu greu. Bunicul este tutorele meu, nu dumneavoastră.

– Sper că nu ai trezit copilul, reluă el cinic, ignorându-i cuvintele. Păreați amândoi groaznic de grăbiți să rămâneți singuri.

Subînțelesul o făcea furioasă. Pe punctul de a nega cu indignare, se stăpâni. N-ar fi trebuit să o deranjez faptul că acest bărbat o credea capabilă de aventuri cu oricine, dacă dorea să se creadă că Mark era fiul ei. Chiar dacă se simțea jignită.

– Nu sunteți tutorele meu, domnule Fowler, repetă ea.

– Spune-mi Dane, spuse el fără a încerca să-și ascundă disprețul. Cred că e mai bine să te avertizez: aici nu va fi tolerată o astfel de conduită. Numele Fowler este cunoscut și respectat în tot Pacificul de Sud. Chiar dacă am avut și noi oi negre, femeile noastre au reușit până în momentul de față să nu păteze reputația familiei.

Se ridică și înconjură masa. Se opri în fața tinerei, adâncindu-și privirea în ochii ei. Se forță să rămână dreaptă pe

scaun. Acest bărbat o domina ca o siluetă malefică. Prinzându-o de încheietura mâinii, o forță să se ridice. Meredith tresări ca și când ar fi primit o palmă.

– Așadar, atâta timp cât locuiești aici, fii foarte atentă. Sau vei avea mari neplăceri, amenință el.

Dezgustată până în adâncul ființei, i se tăie pentru o clipă respirația. Își simțea pulsul bătându-i la gât. Genele tremurânde ascundeau cu greu teama și emoția provocate de apropierea lui Dane. Își umezi buzele.

– Și nu-ți încerca farmecele asupra mea. Sunt dificil în alegerea prietenelor.

Îi strânse cu putere încheietura mâinii, apoi, ca și când n-ar fi putut suporta acest contact, o împinse brusc și se întoarse cu spatele. Fiecare mișcare îi puna în valoare statura athletică. Meredith încerca să uite momentul tulburător pe care tocmai îl trăise. Îl detesta pe Dane Fowler, iar el o disprețuia. Totuși, pentru un scurt moment, o privise ca pe o femeie... și ea reacționase. În ciuda naturii sale odioase, acest bărbat avea un fel de magnetism care depășea aproape toate celelalte trăsături de caracter.

– Cred că ai înțeles, spuse el privind-o. Bunicul tău este gata să te primescă, dar e de datoria mea să-ți supraveghez conduita. Este puțin probabil ca Maurice să se lase mișcat de trucurile feminine pe care le-ai putea folosi. Ca și mine, are suficientă experiență pentru a ghici adevărata natură a oamenilor.

– Să înțeleg că nu ești căsătorit, Dane?

Fața i se schimbă ca și când l-ar fi speriat, dar își reluă imediat masca impasibilă.

– Nu. Nici căsătorit, nici logodit. Pentru informarea ta, să știi că nu detest femeile și am, ca toată lumea, anumite nevoi.

Fixă din priviri silueta mică și dreaptă din fotoliu.

– Admit că ești răpitoare și probabil că ar fi foarte agreabil să te seduc, dar nu voi face această experiență. Este inutil deci să-ți pierzi timpul și să mă faci să mi-l pierd și pe al meu, încercând să mă farmeci.

Își ridică brusc privirea spre chipul fetei care înghițea cu greu. Ea își lăsa capul plecat, fără ca el să-i poată vedea expresia feței.

Își schimbă tonul vocii, mișcat poate de paloarea chipului ei.

– Îmi pare rău dacă am fost prea dur. Dar e mai bine să știi de la început cu cine ai de-a face.

– Desigur, răspunse ea cu o voce neutră.

Simțea furioasa dorință de a arunca în Dane cu bibeloul de pe birou. Se abținu. După toate, ar fi trebuit să se bucure că trece drept o fată de moravuri ușoare. Asta va face ca minciuna ei să fie mai credibilă. Fără îndoială, bunicul ei avea încredere în judecata lui Dane. Dacă el credea că-i stătea în fire să aibă copii nelegitimi, poate că nu va mai răscoli trecutul.

Bănuia că toate cuplurile care se sărută trebuie să fie amanți?

Se ridică auzind bătăi în ușă.

– Este gata să vă primescă pe amândoi, anunță Litia. Cu dumneavoastră, domnule Fowler.

Servitoarea îl luă pe Mark în brațe și zâmbi.

– Doarme adânc, murmură ea. Vă seamănă, nu-i așa?

– Da.

Fericită că asemănarea fusese făcută în prezența lui Dane, se lăsă condusă de— lungul unui coridor. I-ar fi plăcut să admire mai îndeaproape tablourile de pe pereți, dar, înconjurată de Litia și de îndepărtatul văr, nu-și putea permite asta.

Am impresia că sunt dusă la închisoare sau escortată la un membru al familiei regale care m-ar primi în audiență, se gândi ea. Ambele, probabil, dacă bunicul ei nu se mai schimbasese considerabil în ultimii douăzeci de ani. După Dane, era la fel de inflexibil. Dar dorea să-și facă singură o părere, înainte de a decide dacă e necesar să-l treacă pe Mark drept fiul ei.

Maurice Fowler era un bărbat de statură înaltă, al cărui chip denota natura nemiloasă. Ca și nepoata lui, avea ochii cenușii. Dar dacă privirea lui Meredith era distantă, a lui era glacială. Chipul i se îmblânzi când îl privi pe Mark, dar probabil că era doar un reflex. Majoritatea oamenilor nu pot rezista în fața unui copil. Mai ales atât de frumos cum era Mark.

După ce-l privi pe băiețel, bătrânul își îndreptă atenția spre Meredith.

— Nu semeni deloc cu un Fowler, spuse el.

Asta îl deranja în mod vizibil. Meredith simțea că nu va avea nici o speranță de libertate, dacă se lăsă intimidată. Ridică din sprâncene:

— Pe tatăl meu îl chema Colfax.

Se lăsă o tăcere încordată.

— Așază-te, îi spuse în cele din urmă Maurice. Litia, dă-i copilul.

Meredith acceptă cu recunoștință locul pe care i-l oferi Dean. Prezența lui Mark ghemuit în brațele sale, îi dădea curaj. Privi în jur. Pe jos erau covoare persane, pereții erau în lambriuri, dar mobila strica totul. Birouri imense, dulapuri mari, scaune victoriene mediocre... În această cameră nu se mai făcuseră schimbări de secole. Nu era de mirare că Maurice era dur, dacă acesta era decorul lui preferat!

Luptând împotriva groazei pe care nu trebuia să o arate, îi privi pe cei doi bărbați. Dane stătea în picioare lângă Maurice. Amândoi inspirau ideea de putere. Presimțea că va fi foarte dificil să le țină piept la amândoi, dar trebuia, spre binele lui Mark.

– Numele tatălui tău nu trebuie pronunțat în această casă, spuse rece Maurice după ce Litia ieși.

– N-am obiceiul să-i menționez numele în fiecare frază, dar nu intenționez să-l evit.

– Dacă nu accepți condițiile mele, ești liberă să pleci chiar mâine.

– Aș avea ce povesti jurnaliștilor, răspunse ea.

– Încerci să mă șantajezi?

Meredith îl legănă ușor pe Mark.

– Da. Nu voiam să vin aici, dar ați insistat. Neputând să mă ocup de Mark așa cum trebuie, am fost nevoită să ascult. Nu ne doriți și nu ne vreți aici. Dar iată-ne. Dar asta nu mă va determina să-mi reneg cei nouăsprezece ani trăiți până acum și nici numele tatălui meu.

Ținu piept liniștită privirii amenințătoare, încercând să descopere un semn de slăbiciune. Teama pe care o simțea de la moartea mamei sale dispăruse, eliberând-o. Avea impresia

că-l înțelege pe Maurice Fowler. Fragmente dispersate ale vieții sale se reuniau, formând un tot.

– Cel puțin ești loială, recunosc el cu jumătate de glas. Dar nu îndeplinești prea mult coarda. Am un atu în mână: poți pleca, dar fără Mark. Tocmai ai recunoscut că nu te poți ocupa de el singură.

– Și cum v-ați putea descurca dumneavoastră?

– Așa cum m-am descurcat și cu mama ta. Băstinașele adoră copiii și sunt excelente doici. Dar n-aș comite aceleași greșeli; fără slăbiciuni, fără răsfăț. Acest băiat va fi crescut pentru a-mi lua locul. Va învăța ce înseamnă să fii un Fowler.

Își simți sângele înghețându-i în vene, dar nu-și putea trăda teama.

– Și ce rol va mai avea Dane în toată povestea asta?

– Dane? El este moștenitorul meu. L-am ales pentru că știu că pot avea în el toată încrederea. Este inteligent și nu vă lăsa nimic să intervină în această afacere. Dane nu va avea de suferit.

– Și dacă Mark nu va dori să ducă mai departe afacerea?

– Am lăsat-o pe mama ta să-și trăiască viața și asta nu a ajutat-o prea mult. A făcut cu siguranță același lucru pentru tine, dar asta nu are importanță. Dar Mark va fi educat corect. Va ști ce înseamnă supunerea. La vârsta de opt sau nouă ani, va pleca la colegiu, ca Dane. Va deveni un bărbat.

Își luă ochii de la bunic pentru a-l privi pe Dane care stătea cu spatele la perete. Avea chipul nemișcat, dar nu se lăsa intimidată. Dialogul îl amuza enorm. Invadată de o mânie oarbă, era convinsă că acest bărbat nu avea nici cea mai elementară noțiune despre supunere.

– Astea sunt planurile dumneavoastră pentru el? Întrebă ea atât pe Maurice, cât și pe Dane.

Bătrânul fu cel care îi răspunse:

– Da. Este singurul meu urmaș de sex bărbătesc. Părinții lui nu valorau mare lucru, dar el trebuie să-mi semene totuși. Și pe ce am mai sfânt, voi reuși!

– Chiar dacă asta îl va face să sufere?

– Copiii sunt capricioși, dacă li se permite. Nu încerca să mă convingi cu psihologia asta modernă și stupidă, nu cred în ea.

– Nu mă îndoiesc de faptul că sunteți un fin psiholog. Este indispensabil pentru un om de afaceri. Dar asta n-are nimic de-a face cu întrebarea mea.

– Cine este? interveni Dean pe un ton plictisit, contrazis de privirea pătrunzătoare.

Meredith inspiră adânc. Privi copilul adormit încă.

– Nu puteți face cu Mark ceea ce doriți. Este fiul meu!

Ridică privirea. Nici un mușchi al feței nu i se clinti, dar se vedea că primise o lovitură puternică. Nu îndrăznea să-l privească pe Dean.

După o lungă tăcere, ca și când s-ar fi eliberat de o vrajă, Maurice se întoarse spre Dean.

– O crezi?

– Da.

Răspunsul venise fără ezitare. Săruturile au distrus regate... După sărutul lui Don, reputația lui Meredith era deja catalogată.

– Înțeleg...

Aparent, problema fusese rezolvată. Maurice se întoarse spre nepoata sa.

– Cel puțin știi cine este tatăl? Întrebă el pe un ton disprețuitor.

– Da.

– Cine?

Meredith căuta minciuna cea mai puțin neplăcută.

– Este un băiat de la școală, spuse ea în cele din urmă. Dar asta nu are importanță. Acum este la universitate.

– Inteligent?

– Da, recunosc ea. Tatăl lui era strălucitor, dar incapabil să formeze o familie.

– Este la curent?

Care era cel mai bun răspuns? Și trebuia să continue acest interogatoriu în prezența lui Dane? Roșind, ca și când povestea ei ar fi fost adevărată, murmură un răspuns negativ.

– Înțeleg...

Maurice se ridică greoi. Cu pasul apăsător, se apropie de fotoliul ei.

– Lasă-mă să-l văd, îi spuse el pe un ton sec.

Mark dormea sprijinit pe umărul lui Meredith. Ușor, îi întoarse chipul adormit. Mișcarea îi dezveli ușor sânul. Simți că roșește, dar reuși să-și reazeze gulerul fără să-l trezească pe Marc. Ridicând privirea, văzu zâmbetul ironic al vărului ei și roși și mai mult.

– Tatăl era brunet?

– Da, spuse ea gândindu-se la tatăl ei.

– Îți seamănă... Știe cineva lucrul acesta aici? adăugă el brusc.

– Nu.

– Dar în insula Hibiscus? interveni Dane.

Maurice Fowler se întoarse brusc.

– Despre ce vorbești?

– Spune-i, Meredith.

Tânăra îl înfruntă, agasată. Fără să fi avut intenția să ascundă sejurul din insulă simți că Maurice avusese parte de suficiente emoții. Îi aruncă o privire rece lui Dane.

– Am rămas acolo timp de zece zile, spuse ea. N-am spus nimănui că Marc este fiul meu, dar toată lumea o credea.

– Nici o confidență, nici o bârfă feminină? Ești sigură? Întrebă dur Maurice.

– Nici una.

– Atunci, vom rămâne la prima versiune, spuse el așezându-se. Iar tu domnișoară, continuă el când ea încercă să spună ceva, taci! Nu mai vreau să discut cu tine! Atâta timp cât veți locui aici acest băiat va fi fratele tău, și asta-i tot!

Acestea fiind spuse, făcu un gest care îi trăda bătrânețea și neputința. Își sprijini capul de spătarul scaunului și închise ochii pentru un moment. Ca și când ar fi fost un semnal Dane își părăsi locul. Îl luă pe Mark din brațele lui Meredith și, cu un gest impunător, îi ordonă să– l urmeze afară din cameră.

Uimită, se ridică. Dar nu-și putea părăsi astfel bunicul, acest bărbat solitar și trist așezat în camera întunecată. Ușor, înainte de a-și pierde curajul, se apropie de el.

– Mulțumesc, șopti ea.

Se îndepărtă repede. Era convinsă că, dacă ar fi văzut-o, Maurice Fowler ar fi descoperit cât de vinovată se simțea.

Capitolul 3

– Meddy? o strigă Mark neliniștit. Meddy?

– Sunt aici, dragul meu. Ți-e sete?

– Da.

Bău însetat paharul de suc de fructe pe care i-l întinsese sora lui și– i zâmbi larg.

– Unde suntem, Meddy?

– La bunicul. Vrei să-mi vezi camera?

– De acord, răspunse el vesel.

Situate într-o aripă, cele două camere dădeau spre o verandă umbrită de orhidee strălucitoare. Meredith și Mark o luară pe o cărare mărginită de plante parfumate și ajunseră într-o curte cu pereți înalți, acoperiți cu viță de vie. Tocmai de asta am fost cazați în această aripă, se gândi Meredith cu o strângere de inimă. Îi așază jucăriile lui Mark sub acoperișul de paie al unei căsuțe fără pereți.

– Uite! strigă el. Lucrurile mele!

Prefăcându-se surprinsă, i se alătură, fericită că are o ocupație care să o facă să uite orele pe care tocmai le trăise.

Era adânc rănită de atitudinea lui Dane, recunoscând că se expusese disprețului său declarând că este mama lui Mark.

Dar, chiar și înainte de această minciună, Dane o disprețuia. Cu inima strânsă, se gândea că sărutul la care fusese martor păruse mai puțin inocent decât era în realitate. În plus, îl văzuse pe Don conducând-o la cabană. Dar asta nu dovedea că era o fată de moravuri ușoare. Poate că disprețuia toate femeile, considerându-le inferioare, își spusese Meredith, așezându-se la umbră. Ce viitor agreabil o aștepta! Să locuiască împreună cu bunicul ei nu era ușor, iar Dane Fowler era o complicație de care s-ar fi lipsit bucuroasă.

La apusul soarelui, îi făcu baie lui Mark și îl îmbrăcă în pijama. După ce îi dădu să mănânce, îi spusese o poveste înainte de culcare. La câteva minute după ce-i spusese noapte bună, Mark dormea cu brațele întinse, în acel abandon propriu copilăriei.

Meritau făcute toate sacrificiile pentru a-i oferi o viață fericită, se gândi Meredith înainte de a se retrage.

Se schimbă pentru a cina cu Dane și bunicul ei. Rochia roz îi punea în valoare culoarea aurie a pielii.

Litia o conduse într-o cameră elegantă, unde covorul fin și mobilele orientale dădeau o notă rafinată. O pictură pe mătase, întinsă pe perete, reprezenta un peisaj chinezesc.

Maurice, așezat pe o canapea, își ridică privirea la intrarea ei, dar nu-i adresa nici un cuvânt. În picioare, lângă fereastră, Dane privea grădina întunecată.

Se întoarse și o privi pe Meredith într-un mod ciudat. Nici unul dintre bărbați nu-i zâmbi.

– A adormit? spuse Maurice după un moment de tăcere.

– Da.

– Renadi va rămâne lângă el în cazul în care se va trezi. Vrei să bei ceva?

– Da, un porto sec.

Se așează cu un calm aparent pe scaunul pe care i-l arătă Dane. Maurice o fixa cu un aer amenințător, în timp ce Dane o servea. Plăcut început de seară, se gândi ironic.

În realitate, atmosfera fu destul de relaxată. Cei doi discutau evenimente politice locale. Meredith tăcu, fiindcă nu înțelegea nimic. Dar mai târziu, când conversația se îndreptă spre artă și literatură, avu surpriza plăcută să-i surprindă cu observații pertinente.

După o masă copioasă, servită într-o cameră impunătoare, se reîntoarseră în salonul chinezesc. Maurice se retrase la ora zece, lăsând-o pe Meredith singură cu Dane.

Tânărul avea un aer plictisit și distant, dar era foarte atrăgător pentru femeile cărora le plac bărbații bronzăți și cu trăsături dure.

Nu era cazul ei. Totuși, își dădu seama că traiul ar fi putut fi foarte dezagreabil, dacă nu găseau o cale de compromis. La urma urmei, chiar dacă se detestau, erau nevoiți să locuiască sub același acoperiș pentru următoarea perioadă.

În mod curios, Dane se gândise la același lucru.

– Am remarcat faptul că ai evitat să mi te adresezi în această seară. Spre binele lui Maurice, ar trebui să ne comportăm cu un minimum de curtoazie. Nu este cazul să-ți spun că este bolnav.

– Nu, nu e necesar. Inima?

– Nu știi, nu spune niciodată. Toată viața sa a fost foarte activ și i se pare frustrant să se afle în această stare. Nu văd nici un motiv pentru a-l îngrijora și mai mult.

– Dacă ați avea un motiv, l-ați îngrijora?

Zâmbi, dar privirea îi rămase rece.

– Vei descoperi singură, dacă te interesează.

– Da, mă interesează!

– Nu te hazarda, dragă verișoară. Și nu te înșeli: nu sunt nici căsătorit, nici logodit, dar nu sunt disponibil.

Meredith avu nevoie de întreaga sa energie pentru a lupta împotriva mâniei reci care o cuprinse.

– Nu te neliniști, Dane. Nu te găsesc deosebit de atrăgător.

– Este adevărat, preferi bărbații mai tineri, spuse el pe un ton micios. Sper că vei fi atentă dacă vei mai avea alte aventuri. Maurice poate accepta un strănepot bastard, dar mă îndoiesc că va mai fi la fel de indulgent cu un al doilea.

– Nu te neliniști! spuse ea strângându-și pumnii. Îți promit că asta nu se va întâmpla.

– Bănuiam.

– De ce?

– Ei bine, asumându-ți un astfel de risc din nou, ai fi acționat prosteste. Iar tu nu ești proastă, nu-i așa?

Ce naiba voia să spună? Pentru o clipă, văzându-i privirea amuzată, crezu că-i ghicise minciuna. Îl privi atent, dar nu putu fi sigură.

– Cred că nu, răspunse ea cu glas scăzut.

– Bine.

Se părea că ajunseseră la o înțelegere. Încercă să uite îndoiala care i se născuse în suflet în urma acestei discuții. Dane își privea paharul și zâmbea ușor. În cele din urmă, își termină băutura și spuse:

- Ai un aer ciudat. Am spus ceva?... .
- Doar subînțelesul că nu sunt proastă.
- De ce te surprinde asta?
- O, nu. Dar în această după-amiază, aveam impresia că nu am nici o calitate.

- Draga mea copilă, dacă tot cauți complimente, îți pot spune că ești foarte frumoasă și foarte curajoasă. Îmbrăcată cu un sulu ud, corpul tău este unul pe care orice bărbat l-ar remarca. Aș minți dacă n-aș admite că te-aș putea dori foarte ușor. Cred că ți-am spus acest lucru și azi după-amiază. Totuși, nu sunt nici idiot și nici sclavul dorințelor trupești, încât să uit tot ce am învățat despre femei și să mă arunc într-o aventură cu tine. Cu cât îți vei da seama de asta mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea. Am fost clar?

Sub disprețul usturător al vocii lui, păli. Cât de mult o disprețuia! Agățându-se de mândria ei, se ridică.

- Foarte clar. Ori aveți vanitatea unui diavol, ori vă este atât de frică de farmecul meu încât aveți nevoie de un baston pentru a mă speria. Pentru că suntem la fel de sinceri, voi pune și eu lucrurile la punct. Nu simt nimic pentru tine, Dane. Dacă aș dori să mă căsătoresc, aș căuta pe cineva care să nu fie doar rece și calculat, bun doar să insulte.

Aproape orbită de lacrimi, se îndreptă spre ușă, dar se opri pentru a adăuga:

- Nu te-aș vrea nici dacă ai fi singurul bărbat de pe pământ. Așa că relaxează-te. Bună seara!

Intră în camera sa cu picioarele tremurându-i.

Ce scenă odioasă! Dar nu-și regreta cuvintele. Cum îndrăzne să o trateze astfel? Ce păcat că trebuie să arate că se înțelege bine cu el!... Cu puțin noroc, îl va vedea rar. Își petrecea cu siguranță cea mai mare parte a zilei, muncind.

A doua zi, nu-l văzu la micul dejun. Află că plecase la Suva, capitala.

– Se va întoarce la cină, îi spuse Maurice. Avem oaspeți în această seară. Ai o rochie prezentabilă?

– Desigur.

– Vreau să spun ceva elegant, care să te pună în valoare. Tânăra pe care Dane vrea să o ia de soție va fi aici. Este foarte frumoasă și are foarte mult bun-gust.

– Am două rochii de seară, una scurtă și una lungă. Mă avantajează, dar nu mă vor transforma în prințesă.

– Bine. Îmbracă-te cum vrei. Vom pleca în curând în Australia. Îți vei cumpăra haine de acolo.

– Mulțumesc, sunteți foarte amabil, îi mulțumi ea cu efort.

– Nu sunt amabil, iar tu știi asta. Aici ești o Fowler și trebuie să fii la înălțime. Pentru asta, trebuie să ai ținute decente. Îți voi aloca o sumă care îți va acoperi cheltuielile necesare. Dane se va ocupa de asta.

Meredith jură să nu se folosească de acești bani, dar îi mulțumi din nou.

După dejun, se plimbă cu Mark prin parc. Grădinile, aranjate cu gust, păreau naturale, ca unele dintre parcurile englezești. Dar exuberanța copacilor imenși și entuziasmul tropical al arbuștilor cu frunze multicolore erau necunoscute Angliei. Iar florile! Erau arbori cu toate nuanțele de roșu și de galben, flori agățătoare, orhidee și alte specii pe care nu le mai văzuse niciodată.

– Drăguț, spuse Mark culegând flori aurii.

– Magnific! adăugă ea.

Urmând un pasaj cu boltă, acoperit de flori mici și roz, ajunseră la o piscină.

– Vrei să înotăm? propuse Mark.

Înotară și mâncară fructele pe care le adusese Litia. Ar fi putut spune că și-au petrecut ziua într-un loc gol, căci nu-l mai văzură pe Maurice după masă. Dar era Litia și Randi, femeia care se ocupa de Mark. Toți erau foarte atenți cu Mark și mai ales cu Meredith.

În cele din urmă, Mark fu dus la somn. Meredith își studia chipul în oglinda din cameră. Un rid îi străbătea fruntea. Rochia galbenă, atât de elegantă în Anglia, părea destul de stearsă sub soarele arzător al tropicelor.

Puțin conta, își spuse Meredith pentru a se liniști. Rochia se mula delicat pe linia corpului abia împlinit, iar sandalele cu toc înalt îi dădeau încredere. Foarte atent, își contură ochii și se rujă. Își puse o pereche de cercei roz, un cadou făcut mamei de către tatăl său și se dădu cu puțin din parfumul ei preferat.

-Cum arăt? o întreabă pe Randi.

– Sunteți foarte drăguță, răspunse ea sincer.

După ce-l sărută pe Mark, se îndreptă spre salon. Dane îi ieși în întâmpinare, cu aceeași expresie plictisită, pe care o ura atât de mult. Zgomotul tocurilor îi dădea încredere în ea.

Conștientă de privirea atentă a bunicului ei, traversă salonul. El nu făcu nici un efort pentru a ascunde faptul că o examina.

– Cred că merge, mormăi el. Ai mai multă clasă decât... decât majoritatea.

Întorcând capul, adresa câteva cuvinte în fijiană bărbatului care stătea lângă el, care se îndepărta. Meredith simți că ceva l-a deranjat pe Dane. Scurta privire pe care i-o aruncă nu reuși să o facă să afle nimic.

– Așază-te. Ce face copilul?

– Nici un cutremur nu l-ar putea trezi, spuse Meredith luând loc. Doarme profund.

– Joseph mi-a spus că știe să înoate?

– Da! Știe să se cațere și în copaci, adăugă ea vesel, și vorbește atât de mult, încât cei din jur își pun mâinile în urechi.

– Am comandat o tricicletă pentru el.

Meredith se încruntă.

– Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar aș prefera să nu-i oferi jucării. Este fericit cu ceea ce are deja.

– Ți-e teamă să nu-l răsfăț? Îi voi oferi tot ceea ce doresc și nu poți face nimic să mă împiedici.

Încerca să provoace o discuție. Meredith tăcu, refuzând să-i facă pe plac. Din fericire, fijianul reapăru, aducând o cutie mică, pe care i-o întinse lui Maurice.

– Era a mamei tale, spuse le întinzându-i o cutie de bijuterii cu un inel în interior. Se va asorta cu cerceii.

Piatra strălucea într-un roz palid, rar întâlnit. Meredith îl admiră cu răsuflarea tăiată.

– Ce este? întrebă ea.

– Un diamant roz.

Pentru o clipă, rămase fermecată de frumoasa bijuterie. Apoi, din loialitate pentru mama sa, închise cutia și-și ridică privirea spre bunic. Expresia fijianului o surprinse: în picioare, în spatele lui Maurice, el își încruntase sprâncenele

neliniștit, îndemnând-o să accepte. Printre gene, Meredith ceru un ajutor tăcut lui Dane, care înclină ușor capul.

Ușor, redeschise cutia, scoase inelul și-l puse pe mâna dreaptă.

– Mulțumesc, spuse ea.

– Într-una dintre zile îți voi spune povestea lui, zise ironic bătrânul. Aud sosind invitații.

În afară de Meredith, Dane și Ginny Moore, viitoarea lui soție, comesenii erau persoane în vârstă. Domnișoara Moore și mama sa, vizibil încântată la ideea unei astfel de uniuni, o analizară pe Meredith din priviri. Aveau amândouă ochii albaștri ca marea.

În afară de asta, nu prea aveau altceva în comun. Doamna Moore era o femeie fără energie, interesată de artă, în timp ce fiica ei era foarte modernă, foarte la modă și avea o părere despre toate.

Uimită de aceste gânduri puțin indulgente, Meredith se dojeni. Cu prietenii lui Maurice nu-i era greu să fie amabilă, căci o adoptară toți. Dar Ginny Moore... Meredith nu reușea să-și alunge din suflet impresia dezagreabilă că domnișoara Moore o detestase de la prima vedere. Cu atât mai rău, simțea că această antipatie era reciprocă!

Meredith ocupa la masă locul gazdei. Din fericire, invitații se cunoșteau între ei și se lansaseră într-o discuție animată. Așa că nu era nevoită să caute subiecte de discuție.

Dane se dovedi foarte monden. Chiar dacă Maurice nu-l crescuse să-i fie succesor, se străduise singur să atingă această poziție. Avea chiar și același aer de autoritate ca bătrânul. Și nimic, nici măcar acest magnetism, nu reușea să-i ascundă

inteligența în spatele trăsăturilor seducătoare, se gândi Meredith observându-l încântând o doamnă.

Conversația era aprinsă în jurul ei. Diamantul îi sclipea pe mână, amintindu-i mereu locul ei în această casă.

– Ești destul de calmă, Meredith. Ești obosită?

Vocea lui Ginny Moore părea ciudat de puternică în tăcerea bruscă.

– Deloc.

– Atunci, te plictisești? insistă Ginny. La vârsta ta, o astfel de reuniune mi s-ar fi părut plictisitoare.

Meredith avea dezagreabila impresie că era tratată cu stimă. Dar în adâncul sufletului, știa că Ginny Moore nu era pur și simplu respectuoasă: era în mod deliberat ostilă. Conștientă de faptul că era privită de Dane și de Maurice, Meredith luă o atitudine de uimire.

– Într-adevăr? Nu, te asigur. Să spunem că sunt impresionată. Apreciez discuțiile interesante. Dar intervin doar dacă am observații pertinente de făcut; prefer să ascult decât să spun prostii.

Ochii albaștri se măriră, apoi se micșorară, alungând orice urmă de frumusețe de pe chipul lui Ginny. Remarca lui Meredith își atinsese ținta, dar domnișoara Moore știa să se stăpânească.

– Ce drăguț din partea ta! Dragul meu, continuă ea întorcându-se spre Dane, micuța ta verișoară este o adevărată Fowler, nu-i așa? Nu-i este teamă să-și spună clar opinia.

Meredith era pe punctul de a-și regreta remarca impulsivă. Dar Dane, impasibil, răspunse:

– Asta o va decide timpul, Ginny.

Meredith se strădui să nu-și privească bunicul. Nu voia să pară neliniștită de reacția sa. Faptul că depindea de el din

punct de vedere material era un lucru, dar nu avea de ce să se sprijine de el la fiecare pas.

Era amuzant de studiat atitudinea lui Ginny față de Dane. Prea fină pentru a fi de acord cu el în toate, ea dorea să arate că, deși aveau păreri diferite asupra detaliilor, erau de acord asupra problemelor esențiale.

Foarte șiret din partea ei, dar dacă asta era tactica pentru a găsi un soț, Meredith prefera să rămână celibatară.

După cină, serviră cafea și lichioruri pe verandă.

– Așază-te lângă mine, îi ordonă Maurice.

Cu un suspin de ușurare, Meredith se așeză pe un fotoliu, rezemându-se de pernuțele moi. Noaptea era plăcută. În Pacificul de Sud, stelele păreau foarte aproape, atât de aproape încât aveai impresia că le poți atinge.

– Aerul e mai curat, îi spuse Maurice, după ce făcu remarca. Ai văzut Crucea Sudului?

– Da, din prima seară. De ce este numită Cruce? Mi se pare că seamănă cu un cerb zburător.

– Ei bine, draga mea, asta este o blasfemie! strigă Maurice râzând. Te interesează stelele?

– E greu să le ignori când trăiești aici. Vreau să spun că sunt atât de aproape, încât te obligă să le observi, nu-i așa?

– Poți spune și așa... Ți plăcea munca la bancă?

Surprinsă de brusca schimbare a subiectului, Meredith se bâlbâi:

– Da... Da, o apreciam... Cel puțin...

– Ei bine? insistă el.

– Era probabil mai bine decât învățământul, răspunse ea neîncrezătoare.

Maurice zâmbi și se întoarse spre un cuplu care discuta cu voce scăzută. Aparent, aflase ceea ce dorise căci, până la sfârșitul serii, își ignoră nepoata.

Invitații plecară destul de devreme. La câteva minute după plecarea lor, Maurice se îndreptă spre camera sa, sprijinit de brațul fijianului care îi adusese cutia de bijuterii. I-l prezintă lui Meredith:

– El este Vasilau, Meredith. Îl vei vedea des. Se ocupă de mine.

Ca toți băștinașii, Vasilau avea un zâmbet strălucitor. Ochii negri, la fel de iscoditori ca ai lui Maurice, erau totuși mai blânzi. Expresia pe care o avea în timp ce-l ajuta pe bătrân să se ridice era la fel de afectuoasă ca cea a unui fiu pentru tatăl său. Nu avea nici un motiv să simtă milă pentru bătrân, dar era plăcut să știe că inspira stimă și respect.

Se îndreptă gânditoare spre camera sa. Simțea că era mai bine să se retragă înainte să se întoarcă Dane, care o condusese pe domnișoara Moore acasă. N-ar fi mirat-o ca vărul ei să o condamne pentru lipsa de finețe involuntară față de viitoarea lui soție și prefera să evite o întâlnire frontală cu el. Se dezbracă și se culcă, gândindu-se că Ginny îl completa foarte bine.

Din nefericire, când veni cu Mark la micul dejun, Dane era singur. Judecând după zâmbetul forțat, ar fi preferat cu siguranță să fie singur. Meredith se abținu să nu se strâmbe în fața acestei primiri reci.

– Este foarte frumos afară! spuse ea vesel, așezându-l pe Mark pe scaunul lui.

– Nu chiar, având în vedere anotimpul.

Era posomorât! Meredith îl ajută pe Mark să-și mănânce cerealele. Se întreba ce vârstă avea Dane. Se comporta ca un bărbat de nouăzeci de ani, dar nu avea mai mult de treizeci.

Un bărbat de treizeci de ani foarte seducător, e adevărat, dar nu atrăgător pentru Meredith. Inteligența și magnetismul său, combinate cu intoleranța dură care părea trăsătura lui dominantă, erau strivitoare. În plus, era un ipocrit. O disprețuia pentru conduita ușoară, dar, cu o seară în urmă, dovedise că avusese partea sa de experiență feminină și nu numai platonică.

În mod sigur, Meredith detesta bărbații care îi provocau furnicături sub piele. Își lua micul dejun în liniște. Mark, nestingherit de tăcere, râdea, vorbea și se comporta ca de obicei.

Dintr-o dată, Vasilau apără în prag.

– Domnișoară Meredith, mă puteți urma, vă rog?

– Da. Da, desigur.

Ezită un moment.

– Nu-l voi mânca, spuse sec Dane.

– Fii cuminte, îi spuse ea lui Mark.

– Bunicul vrea să vă vadă, îi spuse Vasilau.

– Se simte bine?

– Da. Vrea să vă spună ceva.

Bătrânul fu scurt.

– Vei începe să te ocupi de bunul mers al casei, începu el. Tafau vrea să se retargă la nepoții ei și asta îți va da de lucru. Va veni peste un moment să vorbești cu ea.

Nu cunoștea nimic în acest domeniu, dar, cu optimismul tinereții, spera să învețe repede. Încuviință vesel.

Poate un pic prea vesel, căci bunicul reluă:

– Va trebui să veghezi totul. Meniurile, genul ăsta de lucruri.
– Poate că voi avea câteva greșeli, dar nu voi face aceeași eroare de două ori, îl asigură ea.

– În acest caz, rămâi responsabilă, zâmbi el. Du-te să-ți termini cafeaua.

Părea că aceasta era ziua surprizelor. Îl găsi pe Dane ștergându-i obrajii lui Mark. Copilul, în loc să gesticuleze și să se plângă, rămase cuminte pe scaun. Ochii întunecați priveau cu adorație chipul care îl domina.

Nu– și ridicară capul la intrarea lui Meredith. Dane puse la loc prosopul, iar Mark îi zâmbi angelic.

– Mulțumesc, domnule, spuse el.

Dane îi răspunse cu un zâmbet și-i mângâie cu degetul obrazul rotund.

– Foarte bine.

Pentru a-și ascunde uimirea, Meredith bău repede un pahar de suc și, inevitabil, se înecă. Cei doi o priviră cu aceeași expresie ironică, iar ea izbucni în râs, cu ochii lucind de veselie.

Mark o imită, bătând din palme; pentru o clipă, crezu că Dane li se va alătura, dar, aparent, el nu o ierta. Trăsăturile virile se înăspriă iar. Se simți împietrită de această revanșă, iar zâmbetul îi dispăru.

– Mulțumesc că ai avut grijă de Mark, spuse ea politico.

– Pentru o supraveghere de cinci minute, nu e cazul să-mi mulțumești. ... Ginny vine să te vadă în această după-amiază.

– O, ce draguț din partea ei! spuse ea cu efort.

– Da, într-adevăr. Ca și mine, are puțin timp de dedicat unor adolescenți obraznici, dar crede că te vei plictisi dacă nu vei cunoaște alți tineri de vârsta ta. Cred că ți-i va prezenta.

– E într-adevăr foarte drăguț din partea ei, repetă ea.
– Mă bucur că recunoști asta, spuse el, fără a fi naiv. Stăpânește-ți impertinența. Ginny are maniere excelente și nu o vei vedea luându-și revanșa. Dar eu nu am asemenea inhibiții.

– Ce protector! se minună ea. Nu-ți face probleme, nu eu sunt cea care ia inițiativa. Eu nu fac decât să mă apăr. Dacă ea este drăguță cu mine, voi fi la fel.

– Cred că este inutil să-ți spun că vei fi în centrul atenției. Fiecare va încerca să vadă ce fel de persoană ești. Comportamentul tău va aminti de cel al mamei tale, spuse el sec.

Meredith îl privi ridicându-se. Îi zâmbi lui Mark, o salută și ieși foarte stăpân pe situație. Ultima remarcă garanta o bună conduită pe viitor. Pentru nimic în lume, Meredith nu i-ar fi dat posibilitatea să critice memoria mamei sale. Dane Fowler era un om inteligent și neîndurător. Era bine să nu uite acest lucru.

Înduioșată de o bruscă tandrețe, îl îmbrățișă pe Mark. Mână în mână, se îndreptară spre sala unde îi aștepta Tafau.

Întrevederea fu scurtă. Servitoarea avea să mai rămână o lună, pentru a o pune pe Meredith la curent cu ceea ce avea de făcut. Îi arată apoi proprietatea, cu mândria unei persoane care a muncit cu înverșunare să obțină rezultatul dorit.

Vechea casă colonială, foarte agreabilă, suferise numeroase modernizări. Era foarte confortabilă. cea mai mare parte a amobilierului era oriental și aranjat cu gust, dar casa semăna cu un muzeu. Doar florile mai însufleteau perfecțiunea neînsuflețită a camerelor. Meredith se simțea ușor tulburată

de ordinea și liniștea ce domnea. Pentru a putea da viață din nou acestui loc, ar fi trebuit o familie care să umple casa cu râsete, care să lase pe alocuri cărți și discuri. . .

Bucătăria fu o nouă surpriză. Conduasă de un chinez, totul era nou-nouț.

– Domnul Dane a vrut să fie renovată, explică Tafau. Anul trecut a venit o doamnă din Australia. L-a privit pe Joe lucrând timp de o săptămână. Apoi a mai stat o săptămână pentru a desena planurile. Asta ușurează munca, nu-i așa, Joe?

– Da, e mult mai ușor, aprobă el, întinzându-i un biscuit lui Mark.

Prefăcându-se că nu a văzut nimic, doar de data asta, Meredith îl felicită pentru mâncarea delicioasă și continuă explorarea. În cele din urmă ajunseră pe verandă. Maurice, instalat într-un fotoliu, urmărea cu privirea un minuscul gecko trecându-i printre picioare.

– Ei bine? o întrebă el, privind-o. Crezi că vei reuși?

– Voi învăța, răspunse ea cu demnitate.

– Tafau?

– Are capul pe umeri. Nu vă neliniștiți, va reuși, îl asigură ea zâmbind.

– Are tot interesul! Servește ceaiul, Meredith. Copilul ce bea?

– Suc de fructe, răspunse Meredith, zâmbindu-i lui Tafau. Mulțumesc pentru că mi-ați arătat casa. Pot să vă văd după ceai? Aș dori să vă mai întreb câteva detalii.

– Desigur.

– Ar trebui să fii în stare să te descurci, îi spuse Maurice când rămaseră singuri. Personalul știe ce are de făcut. Nu este

nevoie să fie foarte supravegheat, dar trebuie să știe cui să se adreseze în caz de nevoie. Joe este stăpânul absolut în bucătărie, desigur. Vezi meniul cu el, dar nu-i da ordine. Nu vreau să-l văd plecând, fiindcă l-ai jignit.

– Voi face tot ce-mi stă în putere.

Maurice îl văzu pe Mark strâmbându-se cu dispreț.

– Vei avea nevoie de o doică pentru el. Ginny e de părere că o caritană din Noua Zeelandă se va descurca.

Meredith nu știa ce este o caritană, dar faptul că Ginny propusese acest lucru o deranjă profund.

– Prefer să mă ocup chiar eu de el. După toate...

– O caritană te-ar ușura de această responsabilitate.

Meredith își ridică privirea spre Dane, alarmată de sosirea lui bruscă.

– Nu vreau să fiu ușurată de această responsabilitate, spuse ea ferm. Mark a trecut prin multe în ultimele luni. Ceea ce-i trebuie acum este timp pentru a se adapta și pentru a se simți ca la el aici.

– În acest caz, Renadi va fi doica lui, spuse Maurice, ridicând din umeri. Vasilau mi-a spus că îi plăceau copii. Va fi nevoie de un nou servitor. Vorbește cu Tafau, va ști pe cine să angajeze. Și ascultă-mă, domnișoară. Las-o pe Renadi să se ocupe de băiat. Pentru binele lui, nu vreau să depindă prea mult de tine.

Meredith îi aruncă o privire lui Dane. Pe sub sprâncenele negre, ochii de ambră nu dădeau la iveală decât o lipsă de interes. Mark, obiectul acestei discuții, râdea încântat observând un alt gecko. Avea aerul nevinovat și părea inconștient de bătălia care se ducea în jurul lui.

– Fericirea lui depinde de mine, insistă Meredith. Moarte mamei a fost sfârșitul singurei vieți pe care a cunoscut-o vreodată. Sunt singura persoană familiară aici, împreună cu iepurașul de pluș. Lăsați-l așa, înainte de a face noi schimbări.

– Sentimentalism stupid! spuse Maurice. Semenii mult cu mama ta. Ei bine, Dane?

Fu fără îndoială cea mai mare surpriză din acea zi.

– Cred că Meredith are dreptate, răspunse calm tânărul. Dar mi se pare că vă certați pentru nimic. Sunteți de acord ca Renadi să se ocupe de Mark. De ce vă mai certați asupra persoanei de care depinde? Nu vă așteptați ca în următorii ani să fie independent.

– Te-ai transformat în pediatru? întrebă Maurice cu dispreț. Bătea nervos cu degetele pe brațul fotoliului.

– Nu mi-ar sta bine, zâmbi Dane. Dar nu sunt așa de încăpățânat ca voi.

– Numești asta hotărâre în cazul tău și o consideri o calitate! Bine, domnișoară. Vei fi în continuare responsabilă de copil, dar Renadi se va ocupa de el.

Meredith avu impresia că pământul îi fuge de sub picioare, lăsând-o incapabilă să se miște. Se simțea în inferioritate. Nu știa cum ajunsese aici, nici de ce. Dar indiferent de ce se petrecea, Mark nu trebuia să sufere.

Capitolul 4

După masă, situația se mai liniștește. Nu era încă vară, dar în mijlocul zilei soarele ardea puternic și toată lumea se odihnea.

După ce scrisese câteva scrisori, Meredith se întinse în verandă, unde adormi pe șezlong.

Din fericire, se trezi înainte de sosirea lui Ginny.

– Vino, dragul meu, îi spuse lui Mark, aflat într-o stare de indispoziție. Haide să facem baie.

– Bine, spuse el alergând să-și ia costumul.

Înotau de ceva vreme, când observă că nu erau singuri. În spatele lui Maurice, instalată la umbră, se afla Renadi, care îi privea pe cei doi cu invidie.

– Vino! îi strigă Meredith.

Tânăra se apropie timid. Îmbrăcată în sulu, intră în bazin. Fermecat de fata care înota îmbrăcată, Mark își uită timiditatea. Petrecură toți trei o jumătate de oră veselă. În cele din urmă, Meredith îi lăsa singuri. Se apropie de bunicul ei.

– Acest costum de baie este indecent, spuse el.

– Să vedem, zâmbi ea. Este un bikini foarte bine croit.

– Nici un bikini nu este bine croit! Ai cu ce să te acoperi?

Meredith se înveli într-un prosop imens.

– Este mai bine. Fijienii sunt oameni modești și este inutil să-i pui în situații jenante.

– Vreți să spuneți că nu trebuia să port bikini?

– Nu, desigur, spuse el cu jumătate de gură. Dar acoperă-te când ieși din piscină. Oricum ești prea blondă pentru a face plajă.

– Știu ce fac!

– Vom vedea. . . Spune-i lui Renadi să se schimbe pentru a aduce copilul în casă.

După plecarea lui Renadi, Meredith și Maurice păstrară tăcerea. Mark se juca. Meredith se ridică hotărâtă când apărură tânăra.

– Merg cu ei, spuse ea.

– Ia-ți o rochie decentă! Ginny este cunoscută pentru stilul ei.

Meredith intră furioasă în casă. După ce făcu un duș, își căută o ținută în șifonier. Optă în final pentru o rochie lila care o pune în valoare.

– Vei merge mâine cu Ginny la cumpărături, îi spuse Maurice când reveni pe verandă. Ai nevoie de haine.

Sosirea elegantei domnișoare Moore o împiedică să riposteze vehement. Era însoțită de Peter și Sarah King, doi gemeni de douăzeci de ani. Peter și tatăl său lucrau pentru o companie aeriană; Sarah, studentă în Noua Zeelandă, își petrecea vacanța în familie.

Ginny dădea toate aceste detalii cu o delicatețe fermecătoare, pe care Meredith o admira, dar care nu-i creștea stima față de această femeie antipatică. Ginny își asumase rolul de gazdă și părea hotărâtă să conducă această conversație.

Meredith se gândea că va înceta cu această atitudine când va sosi Dane. Dar nu... Ginny îl invită zâmbind să li se alăture și asta fu tot.

Era un comportament uimitor pentru o femeie îndrăgostită. Meredith își detesta vărul, dar era foarte conștientă de prezența lui. La fel ca Sarah; în timp ce femeia pe care urma să o ia de soție nu dăduse dovadă decât de o plăcere moderată, văzându-l sosind. Meredith se gândi că poate nu este prea sensibilă.

O curioasă furnicătură sub ceafă o făcu să realizeze că-l fixa pe Dane, iar el îi susținea privirea. Roși, apoi întoarse privirea pentru a-l supraveghea pe Mark. Nega acestei priviri de ambră dreptul de a o tulbura. Totuși, avu nevoie de câteva minute pentru a-și recăpăta calmul. Îl privise ca și când ar fi vrut să-i interiorizeze întregul chip, iar el avea toate motivele pentru a-i răspunde în același mod. Dar nu ca și când aș fi fost un animal respingător! își spuse ea cu indignare.

Litia aduse ceaiul. Puse tava în fața lui Meredith. Se gândi că această sarcină ar fi trebuit să-i revină lui Meredith, pentru că ea se considera stăpâna acestei case. Era convinsă că gestul o deranjase pe Ginny, care încetă să mai converseze și-i spuse ceva lui Dane, pe un ton scăzut.

Sarah și Peter se relaxară.

— Cunoști cota Corail? Este o zonă minunată, iar drumul este foarte pitoresc.

– Ați văzut oamenii care merg pe foc? întrebă Sarah. E un spectacol tulburător. Ce zici, să mergem săptămâna viitoare, Peter? Lui Meredith i-ar plăcea!

– E o idee excelentă. Am putea organiza plecarea, domnule? îl întreabă pe Maurice.

– Meredith este suficient de mare pentru a decide singură. Zilele în care primim oaspeți sunt luni și marți, dar ea este liberă în fiecare seară.

Rămase deci stabilit, la fel ca și o vizită la Club pentru a doua zi dimineață.

– Fratele tău își va găsi acolo prieteni, spuse Sarah. Dimineața, mamele organizează o grădiniță. Am putea prânzi acolo, dacă vrei.

– Nu, mulțumesc, răspunse Meredith după o ezitare. Cred că este mai bine să intrăm. Mark obosește repede.

Ca și când ar fi înțeles că este vorba despre el, Mark se îndreptă spre sora sa. Dintr-o dată, alunecă pe un cub și se împiedică de scaunul lui Ginny. Cana de cafea se clătină periculos și se vărsă pe rochia imaculată.

Meredith simți că-și pierde puterile în fața furiei lui Ginny. Fu un moment de liniște înainte ca Mark să înceapă să plângă. După ce încercă zadarnic să-l liniștească, îl luă în brațe.

– Scuzați-mă, îi rugă ea. Mă voi retrage pentru a-l calma.

– Dă-i-l lui Renadi! interveni Maurice pe un ton dur.

– Nu va reuși să-l liniștească. Nu lipsesc mult.

Dar fu necesar mai mult timp pentru ca Mark să înceteze să mai plângă. Lipită de ea, Mark își sprijinea fața de umărul surorii lui.

– S-a calmat? Întrebă Dane, venind spre ei.

– Da, e mai bine. Iar când Renadi ți-a adus un suc de ananas, totul a trecut, nu-i așa, dragul meu?

În loc de răspuns, Mark respiră cu greu pe nas. Dane îi întinse batista.

– Ia-o! îi ordonă el, văzând-o ezitând, nu suport copii cărora le curge nasul.

Copilul se întoarce. Privi curios bărbatul care le vorbise.

– Dane! strigă el mândru.

– Unchiul Dane, îl corectă Meredith.

– Nu sunt unchiul lui. Lasă-l să-mi spună cum dorește.

– Dane! repetă Mark, alunecând din brațele lui Meredith.

Traversă veranda și-l prinse cu mânuțele de dunga impecabilă a pantalonilor.

– Vino! îi spuse el.

Dane îl privi mirat și-i desprinsе mâna, dar nu făcu nici o încercare de a se elibera din îmbrățișarea lui Mark.

– Unde?

– Casa mea?

Luând-o pe cărarea mărginită de arbuști, se îndreptară către micuța casuță ascunsă sub copaci. Mark vorbea vesel. Uneori, vocea gravă a lui Dane îi răspundea.

Meredith era profund uimită. Deci Dane nu era în totalitate un monstru! Își dorea cu siguranță copii. În ciuda efortului, Meredith nu putea să și-o imagineze pe Ginny mamă. Probabil că ar angaja o doică și și-ar vedea copiii cinci minute pe zi, se gândi ea, zâmbind. Totuși, acest gând o intriga în mod curios, așa că și-l alungă din minte. Nu trebuia să se lase obsedată de domnișoara Moore!

Din nefericire pentru această decizie lăudabilă, o scurtă bătaie în ușa precedă intrarea doamnei în cauză.

– Are deseori asemenea momente de furie? Întrebă Ginny.

– Niciodată. Dar totul se petrece un pic prea repede pentru el, cred.

– În familia mea, acest gen de scenă se numește furie. Sper că nu are obiceiul să se comporte astfel, altfel va trebui să-l ții la distanță când vor fi invitați. Maurice s-a simțit umilit de țipetele sale.

– Explică-i asta lui Mark, dar mă îndoiesc că va înțelege. Și până ce va fi la vârsta la care o va face, Maurice și cei care trăiesc aici vor trebui să suporte reacțiile normale ale unui copil, în circumstanțe excepționale. Este prea mic pentru a fi politicos sau pentru a-și ascunde sentimentele.

Buzele rujate se subțiară, dar Ginny era prea stăpână pe ea pentru a trăda un sentiment atât de vulgar precum mânia.

– Mai târziu, vei aprecia gentilețea de care a dat dovadă Maurice, primindu-vă aici. Este foarte cunoscut în Pacificul de Sud, mult mai cunoscut decât era atunci când a plecat mama ta. Este suficient de dur pentru a se debarasa de cei care îl deranjează.

Meredith era stacojie. Cum această... această fetișcană îndrăzne să o amenințe cu plecarea, ca pe o servitoare insolentă?

– Nu mă îndoiesc, răspunse ea. Poate ai uitat că și eu sunt o Fowler. Pot fi la fel de neîndurătoare ca Maurice. Dar nu cred că este problema ta, iar aici cred că va fi de acord cu mine. Mai ai altceva să-mi spui?

Pentru o clipă, Ginny păru că vrea să o lovească. Mâinile i se strânsă pe poșetă, trădându-i furia.

– Da, murmură ea cu o voce încordată. Maurice dorește să te ajut să-ți alegi garderoba. Să fii gata la ora nouă și nu-l lua pe Mark.

– Foarte bine, nu voi lipsi.

În condiții obișnuite, Ginny ar fi părăsit camera cu politetea de care dădea dovadă, dar ieși fără nici un fel de ceremonie.

Meredith își răcori obrajii fierbinți. Tocmai înfruntase un inamic. În plus, nu știa de ce domnișoara Moore o detesta atât de mult. Fără îndoială, era vorba despre acea ură instinctivă despre care se vorbește în romane...

Dar ce atitudine! Meredith își mușcă buzele. Nu trebuia să se lase influențată de Ginny. Chiar dacă se căsătorea cu Dane, nu avea nici un drept să o amenințe sau să o învinuiască pe nedrept, ar fi trebuit să-și dea seama de asta.

Foarte încordată, se strâmbă în oglindă și ieși să-i caute pe Mark și pe Dane.

O timiditate ciudată o împiedica să li se alăture. Mark îi arăta lui Dane comorile sale. Deși nu semănau, cei doi aveau o trăsătură comună. Amprenta Fowler, se gândi Meredith ironic. După o mișcare puțin cam bruscă, cei doi întoarseră capul, cu aceeași expresie pe chip.

– Vino să vezi! îi spuse Mark.

Dane o privea apropiindu-se.

– Ce se întâmplă?

– Nimic, minți ea.

– În acest caz, vă las. Am de lucru.

– Să revii, îi propuse Mark zâmbind încrezător.

– Voi reveni.

Se îndepărtă pe iarbă. Soarele asfințind îl poleia cu aur. Meredith îl contemplă îndelung. Se aplecă și-l strânse pe Mark în brațe. Sărutul lipicios al copilului o liniști, fără să știe de ce avea nevoie de el.

Dane ieșise. Maurice se retrăsese devreme, iar Meredith o sunase pe Sarah King pentru a anula întâlnirea de a doua zi. Hotărâtă să coase, se instală pe verandă.

Noaptea magică o tulbura. După ce se înțepă la deget de mai multe ori, își aruncă în coș lucrul și se îndreptă liniștită spre grădină. Inspiră adânc mireasma adusă de briza nopții. Dulceața ei îi dădea o stare necunoscută.

Zgomotul copacilor și al ierbii dovedea că nu era singura care simțea această stare.

După ce făcu un tur, se întoarse suspinând în camera ei. Cadrul mirific îi insuflase dorințe romantice. Își simțea pulsul bătând cu intensitate.

– Este farmecul Tropicelor, își spuse ea. Un efect al dulceații aerului, al vegetației exuberante... Într-o asemenea noapte îți poți pierde capul fără să te gândești la consecințe.

Asta se întâmplase mamei sale?

Se așeză într-un hamac agățat între doi arbori; se întinse pentru a putea vedea stelele.

– Dinah se îndrăgostise nebunește? Chiar îl iubise pe Barry Colfax, acel bărbat inteligent, dar instabil? Sau fusese doar efectul unei nopți tropicale asupra unei fete singuratice, incapabilă să reziste aventurii? Cât de puține știu despre părinții mei, se gândi Meredith suspinând.

O mașină intră pe alee. Lumina farurilor tăia obscuritatea argintată a nopții. Motorul se opri, iar portiera se închise. Era

Dane. Privind cu atenție, Meredith reuși să descifreze ora pe ceas. Era aproape miezul nopții! Visase destul. Totuși, hotărî să mai rămână puțin pentru a-i da timp lui Dane să se culce. După o seară petrecută în compania domnișoarei Moore, probabil că era foarte critic și nu dorea să fie provocată din nou.

Cu o ușoară mișcare a picioarelor, balansă hamacul. Un ușor zgomot, abia perceptibil printre sunetele scoase de creaturile nocturne, îi dezvălui prezența.

– Faci ochi dulci lunii? Biata Meredith, singură și orfană!

– Du-te naibii! strigă ea, speriată de vocea lui Dane. Unde ești?

O siluetă întunecată se desprinsese de trunchiul unui copac. Chipul îi era ascuns de întuneric.

– Credeam că mă așteptai. Ai început să te legeni în clipa în care am sosit.

– Câtă vanitate! spuse ea. Știi foarte bine că nu te-am văzut sosind.

Dinții albi străluciră într-un zâmbet.

– Cum aș putea să mă îndoiesc? Am luat-o ca o invitație și nu am vrut să te dezamăgesc. Ridică-te.

– Nu. Uți avertismentul pe care mi l-ai dat recent. Ești cea mai arogantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată! Nu te apropia!

– Ce poți face să mă împiedici?

Meredith se ridică ușor. La fel de ager ca un șoim în prinderea prăzii, o prinse de mâini.

– Vreau să-ți vorbesc. Rămâi de bunăvoie sau trebuie să te forțez?

– Mă doare, spuse ea încet.
– Mă bucur. Deci?
– Rămân, sadicule!
– Mă pui întotdeauna într-o lumină proastă, protestă el înainte de a-i da drumul, ca și când atingerea ei l-ar fi ars.

Senzația stranie pe care o simțise la atingerea lui dispăruse, lăsând loc durerii și furiei.

– Ce vrei să-mi spui?
– Accept faptul că femeile ca tine sunt iritate de prezența rivalelor, dar te-am prevenit deja că nu voi accepta nici o insolență din partea ta față de Ginny. O vei trata cu tot respectul cuvenit.

– Din punctul cui de vedere? Al ei sau al meu?
– Meredith, o amenință el blând, nu-ți face viața imposibilă. Nu ești proastă.

– Am venit aici cu o personalitate independentă, ceea ce înseamnă un handicap imens. Ați fi preferat pe cineva maleabil și tu, și bunicul, dar nu voi pretinde ceea ce nu sunt! Dacă logodnica ta vrea să mă plec în fața ei, va avea mult de așteptat. Nu sunt insolentă în mod intenționat. Dar, dacă sunt atacată, mă apăr!

– Mi se pare corect, spuse el cu aceeași blândețe înșelătoare. Dar de ce faci atât de evident faptul că o detești?

– Mi-ai putea repeta povestea pe care ți-a spus-o? La urma urmei, nu mă pot apăra, dacă nu știu de ce sunt acuzată.

– Ginny nu mi-a spus nici o poveste.

Meredith râse forțat.

– Atunci ești ghicitor și nu am de ce să-mi motivez comportamentul. Îți vei da singur seama.

N-avea decât să creadă ce dorea! La urma urmei, lui Meredith puțin îi păsa de viitoarea lui soție inteligentă. Cu cât va realiza că nu intenționa să se justifice, cu atât va fi mai bine, se gândi Meredith ridicându-se dintr-o săritură.

Dar el fu mai rapid. Înainte să poată face un pas, o mână puternică o prinse de umăr. Încercă să se elibereze, dar Dane o trase spre el, răsucindu-i mâna.

O durere ascuțită îi trecu prin braț și prin umăr. Își mușcă buza pentru a nu țipa de durere. În cele din urmă, coborî privirea.

— Pari foarte fragilă și inocentă când ai capul plecat, spuse el cu dispreț. Dar știu la ce să mă aștept din partea ta. Acum, ascultă-mă. Singura ta speranță de a primi o parte din averea lui Maurice este să rămâi aici și să te comporți ca o persoană rezonabilă. Ar trebui să știi lucrul ăsta. Maurice este gata să-ți dea partea lui, ceea ce înseamnă o sumă importantă, crede-mă. Dacă pleci, va trebui să spui adio moștenirii. Mă asculți, Meredith?

— Da.

Își slăbise strânsoarea și nu o mai rănea, dar nu se putea elibera. Simțea un nod în stomac. Avea nevoie de toată voința pentru a nu tremura ca un animal prins în capcană.

— Te ascult, repetă ea. Dar sunt derutată. Vorbeam despre eleganta domnișoară Moore. Cum am ajuns la această chestiune a banilor?

— Prefăcuto! îi spuse el enervat. Comportă-te rezonabil și vei obține ceea ce, fără îndoială, consideri că ți se cuvine de drept. În caz contrar, mă voi debarasa de tine.

– Cum?

– Nu fi proastă, Meredith. Am această posibilitate și nu voi ezita să mă folosesc de ea. Fără Mark, desigur. Este al tău și-l iubești, știu, dar merită mai mult decât o viață legată de o oportunistă de un caracter îndoielnic, fără nici o morală.

Meredith s-ar fi abținut, dacă n-ar fi amenințat-o cu pierderea lui Mark. Era palidă de furie.

– Ai terminat? întrebă ea.

– Da, am terminat.

– Bine. Vei asculta și tu acum câteva lucruri adevărate. Nu cer nimic bunicului meu, decât un acoperiș deasupra capului. Nu cred că mă vei putea despărți de Mark. Voi fi la fel de politicoasă cu domnișoara Moore cum va fi și ea cu mine, dar mi-e groază să fiu tratată cu aroganță. Și în cele din urmă, data viitoare când petreci o seară cu ea, caută-ți pe altcineva să-ți verși proasta dispoziție. N-am venit aici ca să fiu țăpul tău ispășitor!

– Vorbești în clișee uzate. Probabil că scopul tău este să seduci un bărbat în fiecare seară, nu-i așa?

Meredith regretă cuvintele pe care le spusese și tăcu.

– Nu spui nimic? spuse el ironic. Fii mai veselă. Asta îți doreai, nu-i așa?

– Nu, Dane... Lasă-mă!

– Taci, îi ordonă el, înainte de a se apleca pentru a o săruta.

Capitolul 5

O sărută tandru, fără mânie, bucurându-se de dulceața buzelor ei. Îngrozită, Meredith simți o mie de senzații necunoscute invadând-o la atingerea corpului lui. Avea impresia că-și dorise toată seara să se piardă în această îmbrățișare.

Pentru un lung moment, se lăsă purtată de val. Tulburarea pe care o simțea o făcea să uite insulta care precedase sărutul. Totuși, când mâna lui Dane îi alunecă de pe gât, mângâindu-i umerii, tresări și-și feri capul.

În același timp, Dane o prinse de păr, provocându-i lacrimi de durere.

– Dane, dă-mi drumul!

– O, nu, spuse el cu voce joasă. Vei învăța să-ți măsoari cuvintele, verișoară dragă.

Zâmbi, dar privirea îi rămase rece. Nici un alt sărut nu mai exaltase astfel inima lui Meredith.

Poate că era din cauza nopții... Tânăra își reprimă dorința de a se lăsa purtată de val. Cât de greu îi era să-și amintească de faptul că acest bărbat era dușmanul ei de moarte!

– De unde știi că nu-i voi spune domnișoarei Moore despre acest sărut? Fără a fi în mod particular pasionată, mi-a dat impresia că-i aparții.

– Da? Întrebă el amuzat.

– De ce nu? Riști să ai niște discuții de justificare. Doar dacă nu cumva se căsătorește cu tine pentru bani, fără să o intereseze modul în care te distrezi.

– Ce minte îngustă ai! E trist să mă gândesc că suntem rude, chiar și foarte îndepărtate.

Ca și când ar fi vrut să se răzbune pentru insultele aduse, o forță să-și deschidă buzele, pentru a primi un sărut violent. Meredith era în același timp șocată și excitată de senzualitatea tulburătoare. Începu să-i mângâie umerii, pe sub țesătura fină, cu mișcări abile. Meredith se înflăcăra până la abandon, invadată de un val de dorință. Își dorea cel mai mult să-i simtă din nou atingerea degetelor pe piele. Dane o făcea să-și piardă capul. Săruturile, mângâierile lui o făceau să vadă o lume necunoscută ei.

Dar, poate datorită descendenței sale, simțea că săruturile erau o modalitate de a o pedepsi. Când el își ridică privirea, îl împinse cu toată forța.

Se îndepărtă tremurând, ca o mică siluetă argintată de lună. Buzele îi erau rănite, iar chipul răvășit. Pieptul îi era zguduit de plânsul pe care și-l stăpânea cu greu. Meredith lupta pentru a-și recăpăta sângele-rece.

Dane era și el tulburat și o privea cu un zâmbet straniu. Meredith tremură.

– Dacă mă mai atingi o singură dată, îl amenință ea după o tăcere încordată, te voi seduce înainte de a merge să-i povestesc fiecare detaliu aceleia care pretinde a fi logodnica ta!

După ce vorbi, își dădu seama de semnificația cuvintelor ei. Cum putuse fi atât de vulgară? Se înroși, dar refuză să-și retragă cuvintele.

– Dacă reușești, te voi păstra. Te voi lua de soție și te voi îmblânzi, vrăjitoare mică.

– Aș prefera infernul, decât să-ți fiu soție. Nu-mi imaginez un purgatoriu mai aspru. Nu mă poți forța la nimic!

– Mai este Mark. Ai curaj, dar nu gândești. Un singur pas greșit, dragă verișoară, și vei pierde tot: pe Mark, banii, prestigiul de a fi nepoata lui Maurice, casa... Totul!

Vorbea calm, dar amenințarea era reală. O prinse cu o mână și o forță să întoarcă privirea. Lumina lunii arginta pomeții ridicați și sprâncenele arcuite ale lui Meredith.

– Ești foarte frumoasă și știi asta. De ce te împotrivești? Ar trebui să poți accepta fără prea mari dificultăți limitele rolului tău. Recompensa va merita efortul. Susținută de Maurice, poți spera bogăția și un viitor pentru Mark. Prea multă încăpățănare, și poți pierde totul.

– Vreau ce e mai bun pentru Mark, dar concepția mea despre ceea ce este mai bun diferă de cea a lui Maurice. Iar tu ești de partea lui.

– Nu sunt de partea nimănui. Să intrăm, ți-e frig.

Nu aerul rece o făcea pe Meredith să tremure. Acest atac o făcuse să descopere o lume nouă, în care valorile și principiile

învățate de la mama sa dispăruseră, înlocuite de senzualitate brutală, primitivă. Când mâna lui Dane îi mângâie senzual umerii, dorința o străbătu ca o săgeată.

– Gândește-te, Meredith, reluă Dane. Singura speranță de a juca un rol în viața lui Mark este de a-ți reprima impulsurile și de a te comporta așa cum dorește Maurice. În caz contrar, te va îndepărta.

– Nu mă îndoiesc, dar nu mă voi transforma într-o marionetă pentru a-i fi pe plac. Cât despre Mark... vom mai vedea. Amenințările tale nu mă sperie.

– Ești aidoma unui copil care-și sfidează tatăl, o ironiză Dane. Du-te la culcare, Meredith. Și fii politicoasă cu Ginny, mâine.

– Altfel voi fi pedepsită iar, nu-i așa?

– Asta a fost o pedeapsă? Eram convins că ți-a plăcut la fel de mult ca și mie.

– Doamne! Întotdeauna te-ai considerat un seducător căutat de femei sau asta a început de când ai devenit moștenitorul lui Maurice?

– Meredith, du-te la culcare, spuse el blând. Acum, fără nici un cuvânt în plus.

După asta, urmă o perioadă de pace relativă. Meredith cumpărase haine cu Ginny care se abținuse să facă observații dezagreabile.

Maurice părea hotărât să-și prezinte nepoata lumii întregi. Fu o succesiune de întâlniri la ceai și la cină, de vizite la club. Hainele care o puneau în valoare îi dădeau lui Meredith o încredere în sine care-i lipsise până atunci.

Datorită fraților King, Meredith își făcu prieteni printre tinerii de vârsta ei. Mark se integră și el printre copii de vârsta lui.

Ușor, Meredith se relaxă. Cearcănele îi dispăruseră și râdea din ce în ce mai des. Starea ei sufletească se îmbunătățea.

De-a lungul coastei era recolta de trestie de zahăr. Trenuri mici transportau plantele brune și prăfuite la enorma moară din Lautoka. Micii nori de fum din timpul zilei și flăcările din timpul nopții semnalau focurile de pe câmp.

– Trestia este cultivată doi ani la rând pe același teren, apoi este înlocuită de alte culturi, îi explică într-o zi Maurice. Ca și bumbacul, trestia epuizează solul.

– Aveți plantații de zahăr?

– Nu aici. Dar avem una în Vanua Levu, insula de nord.

Meredith clătină din cap. Din locul în care se aflau, la umbra unui imens copac, putea zări câteva dintre insulele care formau arhipelagul. Distinse insula Hibiscus și retrăi seara în care îl văzuse pe Dane pentru prima dată.

– De ce locuiți aici? întrebă ea pentru a-și alunga din minte această amintire. Mă gândeam că Australia sau Noua Zeelandă sunt mult mai practice.

Zâmbetul lui Maurice fu aproape disprețuitor.

– Străbunicul meu a venit aici în vremea în care indigenii erau cei mai temuți canibali din Marea Sudului. Devenit comerciant, a mers în Tahiti, în Noua-Zeelandă și chiar în California. S-a căsătorit cu o frumoasă spaniolă din Filipine. Bunicul spunea că se băteau precum pisicile sălbatice și se iubeau ca demonii... Trăiesc aici pentru că sunt fijian, conchise el.

Era mândru de originea lui și asta se vedea. Meredith era visătoare. I se părea tragic faptul că mama sa se simțise obligată să taie orice legătură cu familia ei, privându-și copiii de a-și cunoaște istoria.

La picioarele ei se întindea Lautoka, ghemuită în spatele portului. De acolo, în spatele plajelor imense, se întindeau munții magnifici.

Fermecată de atâta frumusețe, Meredith îmbrățișă trunchiul unui copac, lipindu-și fața de el.

– N-aș vrea niciodată să plec de aici, spuse ea. E aproape paradisul.

Ca în paradis, totuși, erau și lucruri imperfecte, acest scump văr Dane, de exemplu. Nu-l mai vedea des. Serile și le petrecea cu Ginny, lua micul dejun la ore foarte matinale, înainte ca ea și Mark să apară. În rest, se comporta față de Meredith cu o impecabilă politețe pe care ar fi putut-o crede sinceră, dacă n-ar fi existat ironia din priviri.

Zilele treceau. Peisajul devenea tot mai uscat sub soarele arzător, dar serile rămâneau răcoroase. Meredith își cumpărase un aparat de fotografiat.

– Ai darul de a-ți alege modelele, remarcă Dane privind ultimele fotografii.

Meredith simți o plăcere absurdă.

– Desenam și pictam, răspunse ea, dar nu reușeam niciodată să ajung la efectul dorit, iar asta mă întrista.

– Dacă vrei să înveți să developezi, anunță-mă, interveni Maurice. Am un prieten fotograf în Suva.

– Mai târziu, mulțumesc. Pentru moment, am suficiente lucruri de făcut în casă. Tafau este o profesoară excelentă, dar să supraveghez totul este o muncă enormă!

– Prea greu?

Expresia celor doi bărbați era deopotrivă cinică și disprețuitoare.

– Nu, spuse ea hotărât. Mă subestimați amândoi.

Maurice zâmbi și-l privi pe Dane.

– S-ar spune că locul îți priește. Când ai venit, părai o fantomă palidă și slabă.

– Sunt de acord, spuse ea, izbucnind în râs.

Cei doi bărbați zâmbiră. Dincolo de atitudinea disprețuitoare, Dane era foarte seducător. Meredith își atrânse fotografiile și plecă.

Intrând în camera sa, zâmbi auzindu-i pe Mark și pe Renadi jucându-se în grădină. Se înțelegeau bine. La început își făcuse griji. Renadi părea prea tânără. Dar își lua munca în serios și dădea dovadă de autoritate atunci când era cazul. La fel și ușoara gelozie pe care o simțea în fața atașamentului lui Mark față de doica sa, se estompase; înainte de culcare, Mark îi ceru surorii lui să-i citească o poveste.

Conducerea casei era o sarcină grea, dar personalul își cunoștea munca și o ajuta pe Meredith cu o amabilitate ce îi crea confuzie.

Chiar și Joe, temutul bucătar șef, era la fel de blând ca un miel. Se atașase de Mark atât de mult, încât îl lăsa să se joace pe teritoriul lui. Copilul găsisese cea mai bună metodă: intra în bucătărie, îmbrățișând pe toată lumea, înainte de a-și spune dorințele. Avea întotdeauna succes.

Își cucerise chiar și bunicul. Asta și datorită unei întâmplări. La mică distanță de piscină se găsea un copac scorbuos, ideal pentru cățarat. Într-o zi, sub privirea vigilantă

a surorii lui, Mark începu să se urce cu atenție și precauție. Striga fericit că reușise, dar se dezechilibra și căzu pe iarba deasă. Plânse, desigur, dar se calmă repede.

– Nu e grav, îl liniști Meredith. Ai urcat foarte sus, dragul meu.

Meredith se aștepta ca el să abandoneze, dar se înșelă. Cu o privire sfidătoare, încercă din nou, spunându-i surorii lui să se îndepărteze. Maurice își urmărise nepotul zâmbind.

De data aceasta nu căzu și toată lumea îl felicită.

În aceeași seară, Maurice îi relatează incidentul lui Dane și zâmbi amuzat.

– Ce micuț arogant! exclamă el cu mândrie. I-a ordonat lui Meredith să plece și a coborât singur, fără ajutor! Asta mi-a amintit de tine, când erai copil.

– Nu-mi amintesc să fi fost așa, spuse Dane. Foarte neastâmpărat, poate, dar cu siguranță nu arogant.

– Fără îndoială, aroganța a venit o dată cu vârsta, remarcă Meredith.

– Dacă am devenit așa, a fost din cauză că am avut un model...

– O, suspină Meredith. Ce urât din partea ta să dai vina pe Maurice! Toată lumea știe că e la fel de blând ca un miel...

Pentru o clipă crezu că mersese prea departe. Dar dincolo de aparențe, cei doi aveau simțul umorului și izbucniră în râs.

– Să m-ajute Dumnezeu! Mă domolesc o dată cu vârsta.

– Să ne ajute pe toți, adăugă Dane, ridicându-și paharul. Ați terorizat Pacificul toată viața, sper că o veți face mult timp de acum înainte.

– Drăguț toast! spuse Maurice fără a-și putea ascunde mândria. Știi de ce l-am ales pe Dane?

Uimită, Meredith clătină din cap.

– Pentru că este singurul care-mi poate ține piept. Lumea este plină de oameni amabili și avizi, dar fără idei valabile. Dane este singurul care este gata să se bată pentru a obține ceea ce dorește.

– Nobil! spuse ea.

În mod inconștient, își duse un deget pe buze, iar Dane o privi. Lumina lămpilor îi sublinia trăsăturile acviline. Apoi se întoarse spre Maurice și începu să discute afaceri cu el.

Seara se derulă într-o atmosferă relaxată. Meredith aproape că uitase de sărutul pasional al lui Dane și de modul în care îi răspunsese. Dar trebuia să recunoască, spre rușinea ei, că și-ar fi dorit să retrăiască o asemenea experiență.

Partea rezonabilă a conștiinței sale îi șoptea că nu făcuse decât să răspundă unei atracții fizice. Adevăratul Dane, cel care se ascundea în spatele bărbatului senzual, era dur, neîndurător și lipsit de tandrețe. Fără îndoială, ar fi fost groaznic să-l aibă ca soț. Nu putea simți iubire pentru el.

Acest gând reconfortant nu reușea însă să-i liniștească bătăile inimii, atunci când se afla în aceeași cameră cu Dane.

Capitolul 6

Clubul era situat într-o elegantă clădire din piatră, înconjurată de terenuri plantate cu arbori. Atmosfera de aici era plăcută și relaxantă. Dimineata, locul arăta ca o grădiniță. Copiii înotau și se jucau, supravegheați de mamele care discutau la umbră. După-amiezele și serile erau rezervate adulților.

În acea seară, pentru a sărbători fondarea clubului, se dădea un bal la care participa și Maurice. Dane o însoțea pe Ginny, iar Peter pe Meredith.

– Veniți cu mașina mea, le propuse Maurice. O puteți lua pe a voastră după bal: Joseph mă va însoți, dar va veni să o ia pe Meredith.

– Mulțumesc mult, domnule. Peter încerca în zadar să pară încântat.

Meredith își plecă privirea. Peter era foarte tânăr. În comparație cu Dane, avea aerul unui adolescent.

Întorcându-se, o văzu pe Ginny privind-o rece. Un sentiment brusc de ură o făcu să-și ridice bărbia: Maurice insistase ca ea să fie gazda și nu dorea să o lase pe Ginny să-i dea sentimentul că este o intrusă, doar pentru că ea însăși aspira la acest rol.

„Cel puțin, nu-mi va putea critica ținuta“, se gândi ea cu satisfacție. Somptuoasa ținută de un albastru închis îi puneă în valoare chipul. Înainte de sosirea invitaților, Maurice îi dăduse un pandantiv, un safir cu diamante, care amplifică efectul rochiei.

— A fost al soției mele. Ai grijă să nu-l pierzi, spuse el pe un ton serios.

Înduioșată de gest, se aplecă și-l sărută pe obraz, înainte de a fugi fără să mai aștepte reacția lui. Deși o credea mama lui Mark, Maurice dădea impresia că învățase să-și iubească nepoata, iar pe ea lucrul acesta o bucura, căci avea multă afecțiune de oferit.

Când sosită la club, Meredith avu un șoc: camera fusese transformată într-o poiană de pădure. Tavanul era acoperit cu bolți de crengi, pe pereți erau agățate orhidee, exista chiar și o cascadă a cărei apă curgea pe pietrele acoperite de mușchi.

— Este minunat! exclamă Meredith, fermecată.

— Este un comitet excelent, dar mă tem că nu au imaginație, comentă Maurice cu un zâmbet acid. De cinci ani decorează la fel!... Vino să-l cunoști pe președinte.

Meredith nu fu surprinsă de prezența lui Dane în comitet, dar încercă în zadar să o vadă pe Ginny. Prin urmare, numele lor nu erau atât de inseparabile! Asta nu mai poate continua, trebuie să încetez să mă mai gândesc la femeia asta! își spuse Meredith.

Odată decizia luată, îi zâmbi radios lui Dane, care îi răspunse printr-o privire amuzată. Îl însoți pe Maurice până la un grup de vechi prieteni care discutau cu paharele în mână.

Îi cunoștea pe unii dintre ei, fiindcă luaseră cina la ei. Cei pe care nu-i cunoștea, îi fură prezentați de Maurice. Îl salutară toți cu respect și-i arătară un vădit interes.

Ușor dar ferm, Maurice îl îndepărtă pe Peter. Îi promise că îi va reda însoțitoarea în momentul începerii balului și continuă prezentările. După zece minute, nimeni nu putea ignora faptul că era o Fowler, îndreptățită să aștepte respect. Unul dintre prietenii lui Maurice o prezintă fiului său, un tânăr elegant și rafinat.

Parțial rafinat. Când Dane li se alătură, se putea observa clar cine fusese modelul tânărului. Deși îl detesta, trebuia să recunoască faptul că îndepărtatul văr eclipsa ceilalți bărbați, făcându-i să pară șterși, fără farmec.

— Nu fi atât de gânditoare, îi șopti Dane la ureche. Îți vei tulbura toți admiratorii de vârstă a treia.

Stimulată de tonul lui ironic, îi adresă un nou zâmbet strălucitor. Era ușor să strălucești într-un asemenea cadru și, curând, toți cei din grup abandonară tonul protector și i se adresară ca unei egale.

— Dane, ia-o pe Meredith și încredințează-o partenerului ei, te rog, spuse Maurice. Cu siguranță, nu dorește să rămână toată seara în compania celor în vârstă.

Se lăsa escortată până în sala de bal. În ciuda sentimentelor față de Dane, se simțea mândră să fie însoțită de cel mai seducător bărbat dintre toți.

- Unde este tânărul King? se interesă Dane.
 - Acolo, cu familia lui. Lângă cascadă.
 - Vom merge să-l luăm în treacăt.
 - În treacăt?
 - Da, zâmbi el ironic. Cinezi cu mine în sera asta, dulce verișoară.
 - Nu-mi spune așa! răspunse ea, roșind.
 - Dar ești dulce, la fel de dulce ca mierea. Toți prietenii lui Maurice au fost fermecați.
- Râse de aerul ei intrigat și-i atinse obrazul. Mâna îi întârzie pe piele catifelată.
- Și ești verișoara mea, nu-i așa?
 - E mai bine să ne amintim de asta, fără îndoială.
 - O, dar eu nu uit acest lucru, răspunse el luând-o de braț. Ce noroc să avem un grad de rudenie atât de îndepărtat, nu-i așa?
- Meredith nu găsi nici o replică. Îi ierta cu greu dorința de a o curta. Dane o detesta prea mult pentru a face glume ușoare. Ca și când ea n-ar fi putut înțelege, el îi zâmbi enigmatic.
- Fu profund tulburată și agitată. Privirea dușmănoasă a lui Ginny ar fi trebuit să-i stingă veselia. Era clar că tânăra nu aprecia deloc faptul că intrase cu Dane, chiar dacă erau însoțiți de Peter King.
- S-au terminat formalitățile? Domnul Sanders ne spunea că ai fost ales președinte pentru anul următor, fiindcă bătrânul Rolly Hargreaves va ieși la pensie.
 - Poate, răspunse el înainte de a schimba subiectul discuției.
- Ginny îi dădu replica. Fu grațioasă cu Peter și primi sosirea lui Maurice cu un respect fermecător.

Meredith se amuza. Nimeni nu se îndoia că ar fi preferat să rămână cu frații King, decât cu Dane. Era un neconținut du-te-vino între mese; diverse cupluri veneau să-și prezinte omagiile față de Maurice și față de Dane și rămâneau pentru a fi prezentați. Numele se amestecau în mintea lui Meredith și erau înlocuite mereu de altele. Era convinsă că văzuse toate personalitățile din această parte a insulei.

Era îmbătător să se învârtă pe ringul de dans, slab luminat; era amețitor să audă râsetele și vocea celor care se simțeau la fel de bine ca ea. Ralaxată, Meredith avea o frumusețe misterioasă. Albastrul rochiei îi sublinia fragilitatea corpului mic și suplu, reliefându-i culoarea ochilor și a tenului bronzat.

Când Dane o duse pe ringul de dans, exaltarea ei atinse punctul maxim. Dane privi mirat expresia ei de fascinație.

– Unde e Ginny? întrebă ea.

– Dansează cu Sanders. Mama ei vorbește cu Maurice. Tânărul King s-a dus să invite pe cineva la masa părinților lui. Nu ai nici un motiv să-ți faci griji pentru ei.

– Dar nu era necesar să mă inviți la dans.

– Ca lumea să creadă că nu ne înțelegem? Un pic de rațiune, Meredith!

Așa deci, acesta era singurul motiv! Își simți inima strângându-i-se fără nici un motiv.

– Ești foarte prudent!

– Mai prudent decât tine, copil exasperant!

– Ce-am mai făcut? întrebă ea impertinent. Mă comport cât pot de bine.

– Da? Atunci, e foarte bine că te supraveghez. Tânărul King e gata să-și piardă capul și ai fermecat în mod conștient pe toată lumea de aici.

– Mai puțin pe tine, spuse ea cu inima înghețată.
– Dar eu nu contez.
– Nu știu..., murmură ea provocatoare. Reprezinți o adevărată tentație pentru o femeie și aș fi fericită să te am la picioarele mele.

– După opinia mea, cred că e invers, draga mea. Amintește-ți de singura dată în care te-am luat în brațe. Cu un singur sărut, te-am făcut să-ți pierzi capul. Dacă am fi continuat, ai fi regretat faptul că ai venit în Fiji. Nu sunt un adolescent neîndemânatic.

Aluzia la tatăl lui Mark o înfurie.

– Cum îndrăznești!
– Nu îndrăznesc nimic, spuse el calm. Nu mă provoca.
– Te urăsc.
– Posibil. Dar în același timp, te atrag. Din fericire, nu mă interesează adolescențele puerile. Relaxează-te! Mi-e groază să dansez cu o persoană încordată.

– Cu aș putea să mă relaxez?

Era consternată că-i descoperise secretul și umilită de bruschetea lui. Dacă n-ar fi declarat că este mama lui Mark, poate că ar fi fost mai amabil cu ea. Dar viitorul fratelui ei era mai important decât orice altceva și nu-și regreta minciuna. O atrăgea, da, dar nu s-ar fi îndrăgostit de el.

– Inspirarea profundă este o excelentă metodă, se pare. Ar trebui să încerci.

Ea găsi ideea nebună și începu să râdă.

– E mai bine, o încurajă el... Ai talia subțire.

– Pardon?

– Ai auzit bine. O talie mică, un piept cu forme delicate...

- De-a ce naiba te joci? spuse ea, roșie de confuzie.
- Și roșești atât de ușor! Foarte tânără și inocentă. Deloc aventurieră și oportunistă, așa cum pretinzi că ești.
- Am abia nouăsprezece ani! sublinie ea ferm. Nu-mi spune că poți distinge dintr-o singură privire o adevărată domnișoară!
- Cu greu. Dar trebuie să recunoști că maternitatea n-a avut nici un efect asupra ta. Te-am văzut în bikini. Nimic nu trădează faptul că ai un copil.
- Ce vrei să spui, Dane?
- Nimic, răspunse el, fixându-i chipul. Te simți bine? Ești palidă.
- Nu e de mirare. Nu încetezi să mă insulti! Unde vrei să ajungi?
- Nu făceam decât să te admir. Dar îți voi da un sfat.
În timpul scurtei tăceri, îl fixă cu o privire stinsă.
- Fii rezonabilă, reluă el. Nu trăi în umbra lui Peter King. Este îndrăgostit de tine, dar Maurice ar fi furios la gândul unei căsătorii.
- Peter este un prieten drag.
- Desigur. Dar n-ar fi un soț convenabil.
- Viitorul soț trebuie să-l accepte pe Mark. Asta reduce posibilitățile.
- Da, poate. Dar averea pe care ți-o va lăsa Maurice va ușura lucrurile.
- Vrei să spui că voi fi luată de soție pentru averea mea?
- Nu doar pentru asta. Ești o frumusețe înarmată cu numeroase farmece de care te folosești generos.
- Era zadarnic să încerce să aibă ultimul cuvânt, deși confruntarea cu Dane avea un efect pozitiv asupra caracterului ei.

– Ești imposibil! capitulă ea.
– Cred că e o trăsătură de familie. Probabil că Maurice a auzit spunându-i-se acest lucru de nenumărate ori și tu la fel, fără îndoială.

– Asta nu seamănă cu un compliment.

– Nici nu e unul.

Ascunzându-și dezamăgirea sub o izbucnire de furie, spuse:

– Îmi imaginez că pentru tine femeile trebuie să fie umile și docile, fericite să rămână acasă și să-și servească soțul!

– Crezi ce vrei. Părerea ta despre mine nu mă interesează.

– E reciproc! răspunse ea furioasă.

– Nu cred, protestă el râzând. Ți-ar plăcea să mă vezi la picioarele tale, pentru a avea plăcerea să mă domini. Poți rămâne cu visele tale copilărești. dar nu spera să devină realitate. Te găsesc amuzantă, dar sunt prea prudent pentru a cădea în capcana frumuseții tale.

– Și eu te găsesc fermecător.

Avu nevoie de un efort supraomenesc pentru a-și păstra sângele-rece. Reuși să-i zâmbească lui Peter care dansa cu una dintre prietenele ei și lui Ginny Moore. Pentru nimic în lume n-ar fi lăsat-o pe această femeie să vadă cât de rănită era.

La sfârșitul dansului, se întoarse la locul ei. Bărbații se îndepărtați pentru a discuta în timpul pauzei. Ginny se aplecă spre Meredith.

– Pari puțin nervoasă, draga mea. Te-ai certat iar cu Dane?

– Nu, deloc. Am avut o mică explicație, asta-i tot.

– Nu crezi că ești cam proastă deranjându-l? întrebă Ginny ridicându-și sprâncenele. Ți dai cu siguranță seama de

situație: acum că el controlează fabrica Fowler, de el depinde dacă ai sau nu dreptul la moștenire.

– Care moștenire?

Meredith se prefăcea în mod intenționat că nu înțelege.

– Cea a lui Maurice, bineînțeles.

– Maurice este încă în viață.

– Este un om în vârstă, Meredith. Are peste de optzeci de ani. I-a încredințat totul lui Dane de câțiva ani, când a simțit că îl lasă puterile. Este foarte rezonabil din partea sa.

Meredith nu știa nimic despre fabrica bunicului, dar începuse să-l cunoască. Dacă ar fi simțit că-l lasă forțele, n-ar fi lăsat pe nimeni să vadă acest lucru. Pe de altă parte, Dane spusese foarte clar că Maurice îi va lăsa suficienți bani, iar ea și Mark vor fi bogați tot restul vieții. Prefera să-l creadă pe Dane, crud dar onest, decât pe Ginny Moore. Antipatia față de această femeie nu înceta să crească.

– Foarte rezonabil, într-adevăr, aprobă ea.

– Deci, nu ai nici un motiv să te cerți cu vărul tău, nu-i așa?

– A! Cred că asta îi face bine, tu nu? răspunse ea pe un ton lejer. Are aerul la fel de rigid ca al unui bătrân, deși nu are încă treizeci de ani!

Un demon malefic o împinse să continue:

– Consideră asta drept cadoul meu de nuntă. Dacă va continua așa, va deveni un tiran.

Desfigurată de furie, Ginny se aplecă spre ea și-i spuse:

– Lasă-l, insolento, ... aroganto! Încheie ea după o ezitare. Te crede plictisitoare. Eforturile pe care le faci pentru a-i atrage atenția îl irită.

Cu un efort vizibil și probabil pentru a asculta de privirea mamei sale, Ginny reuși să se stăpânească și să-și reia rolul de cea mai grațioasă femeie din lume.

– Speram să pot împiedica aceste insulte, spuse ea după o tăcere. Dar constat că nu știi să te comporți. Asta îl deranjează și pe Dane. Totuși, asta n-ar fi atât de important dacă ai înceta să-i mai atragi atenția într-un mod atât de nepotrivit. La urma urmei, sunteți veri.

– Nu uit acest lucru! replică fără politețe Meredith.

Trebuia să-și ascundă supărarea înainte de a ajunge acasă. Prin urmare Dane îi vorbise lui Ginny despre ea. Pentru o clipă simți nevoia să-i spună rivalei sale despre sărutul lui Dane, dar rațiunea îi veni în ajutor: dacă acționa astfel, Dane ar fi umilit-o din nou.

– Să știi că Dane are idei foarte rigide în ceea ce privește căsătoria între membrii aceleiași familii. Uită ideile pe care ți le-ai făcut pe această temă.

Meredith nu putea suporta mai mult. Se ridică și ripostă cu demnitate.

– Crezi sau nu, o astfel de idee nu mi-a trecut niciodată prin minte. Ai cale liberă, domnișoară Moore. Am gusturi mai bune.

Se îndreptă spre Peter. Acesta discuta într-un cerc de prieteni, iar Meredith li se alătură. Pe tot parcursul serii, evita să mai rămână singură cu Ginny sau cu mama ei.

În momentul ieșirii din club, se întâlniră cu Dane și Ginny. Doamna Moore ca și restul invitaților mai în vârstă se retrăseseră deja. Meredith se gândea că soarta le juca feste aducându-i în preajma lui Dane...

O altă mutare a acestui destin diabolic fu salutul lui Sarah.

– Bună, domnișoară Moore! Domnule Fowler! Ce seară superbă!

Ginny era la fel de grațioasă, dar Dane îi adresă un zâmbet care o făcu să se topească. Meredith încerca să fie cât mai discretă. Credea că Dane nu va fi de acord cu ideea de a merge pe plajă.

– O, nu, nu mergem acasă încă, spuse Sarah. Mergem să facem baie la Natadola. Noaptea este prea frumoasă pentru a dormi!

– Da? Întrebă Dane malițios. Sper că nu aveți intenția să o luați și pe Meredith.

– Ba da, ... asta intenționez, domnule, se bâlbâi Peter. Credeți că domnul Fowler n-ar fi de acord?

Meredith rămase mută. Era furioasă să-l vadă pe Peter supunându-se autorității lui Dane. Coborî privirea și nimeni nu-i ghici supărarea.

– Cu siguranță, răspunse Dane. L-ați avertizat pe Joseph? Peter avea aerul vinovat. O privi descurajat pe fată.

– Nu. L-ai trimis acasă, nu-i așa, Meredith?

– Acum câteva ore, recunosc eu rece.

– În acest caz te întorci cu mine, ordonă Dane, fără să țină seama de aerul contrariat al lui Dane și nici de tresărirea lui Ginny.

Peter fu cel care vorbi primul. Era vizibil derutat, dar dădea dovadă de o lăudabilă încăpățănare.

– Vă însoțesc. Nu-mi doresc să merg la Natadola la fel de mult ca ceilalți.

Îngrozită, dar incapabilă să schimbe evenimentele, Meredith se lăsă instalată pe bancheta din spate a mașinii lui Dane.

El conducea fără să vorbească. O lăsă pe Giny, dar nu lipsi mai mult de cinci minute. Fără îndoială, nu fusese o despărțire pasionată: suficient pentru un sărut scurt, nimic mai mult.

– Te-ai distrat bine, Meredith? Întrebă el plecând de pe loc.

– Foarte bine, mulțumesc, răspunse ea cu o voce atonă.

– Ești cam tăcută.

Dane prelua din nou conducerea, dar nu dorea să-i lase plăcerea să o audă plângându-se de oboseală.

– Îmi pare rău.

Nu mai schimbă nici un cuvânt până la sosire.

– Te așteaptă mașina, Peter, remarcă el. Ai cheie, Meredith?

– Da, mulțumesc.

– Revin în câteva minute.

Peter nu vorbea decât când zgomotul mașinii nu se mai auzi. O luă de-a lungul aleii, unde era parcată mașina sa.

– Îmi pare rău, Meredith.

– Nu-ți face probleme. Mergi după ceilalți.

– Da, voi merge. Este cam demodat, nu-i așa? Ce credea?

Că vom face o orgie pe plajă?

Ideea era destul de comică pentru a o face pe Meredith să râdă. Peter se aplecă și o sărută pe furiș.

– Credeam că-ți va fi teamă, dar ai rămas calmă!

– Să-mi fie teamă de Dane? Cred că glumești! Nu mă interesează părerea lui. Dar cred că nici bunicul n-ar fi fost de acord.

– Dacă ai reușit să-l ignori, înseamnă că ai mai mult curaj decât mine. Sincer să fiu, mă intimidează. În afară de Maurice, nu cred că există un dușman mai redutabil. Se aseamănă.

– Ai prea multă imaginație! protestă Meredith. Haide, pleacă repede. Mulțumesc pentru această seară minunată!

Zâmbetul ei era atât de cald, încât nu-i remarcă emoția din voce.

– Și eu m-am simțit bine. Ești atât de drăguță, Meredith! Noapte bună!

Ea merse încet pe verandă. Simțea că este pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar nu se putea abandona plânsului înainte de a fi în camera sa.

Dane o ajunsese din urmă în momentul în care era în hol.

– Încă mai ești îmbufnată?

– Nu sunt îmbufnată, răspunse ea cu vocea tremurând.

Îngrozită că ar fi putut să plângă acolo, în fața lui, se îndreptă spre ușă. Dorea să fie singură.

– Meredith!

– O, pentru numele lui Dumnezeu! N-ai făcut destul pentru seara asta? strigă ea înainte de a fugi cu ochii în lacrimi.

Se închise în baie, încercând să se relaxeze sub jetul cald al dușului. Apoi se înfășură într-un prosop imens și se așează pentru a-și termina toaleta.

Reușise să nu plângă, dar se simțea încordată și nervoasă. Prea încordată pentru a dormi, prea obosită pentru a gândi clar.

Își puse o mână pe ceafă. Era atât de încordată, încât mușchii păreau înnoțați.

Minunat! se gândi ea. Mă întreb cine-i responsabil? Nemiloasa cruzime a lui Dane? Sau aluziile răuvoitoare ale logodnicei lui?

Capitolul 7

Meredith ignoră uşoara bătaie în uşă. Crezu că este unul dintre acele zgomote nocturne. Nu se întoarse decât când simţi un fior pe ceafă, aşa cum se întâmpla când Dane era în preajmă. Se îndreptă spre ea, cu o cană în mână.

– Ce... Ce faci aici?

– Ți-am adus lapte cald.

Puse cana pe noptieră și o contemplă pe Meredith. Ea tremură, hipnotizată de intensitatea privirii fixe, aproape imobile. Regreta că nu se îmbrăcase în cămașa de noapte, pusă neglijent pe spătarul unui scaun. În ciuda taliei sale, prosopul nu-i acoperea tot corpul. Și-ar fi dorit ca el să-i vorbească.

– Trebuie să-mi promiți că-l vei bea, reluă el.

Ea zâmbi amar. Era tipic Dane.

– Desigur... maiestate.

– Ce-ai spus?

Auzise, dar nu-i venea să creadă. Meredith se întreba deja de ce îl provocase.

– N-are importanță, răspunse ea, întorcându-se... Vrei să pleci acum, Dane? Sunt obosită...

Vocea îi pieri, căci el se apropiase fără veste de lampă. Era încă în ținuta de seară. Oricare altul nu și-ar fi găsit locul în această cameră feminină, dar el se simțea în largul său.

– Ce-i cu tine? se interesă el brusc. Ești albă ca cearșaful. Ai băut prea mult?

– Două pahare de punci. Aproape. Mulțumesc pentru lapte, îl voi bea. Dar lasă-mă, n-am nevoie de tine.

El n-o luă în seamă. Se apropie și-i ridică bărbia, observând modul în care tresărise și-și întoarse capul. Fără ezitare, îi puse mâna pe ceafa rigidă.

– Ești la fel de încordată ca o coardă de vioară, spuse el ridicând-o în picioare. Vino să te întinzi, îți voi face un masaj.

– Tu?

– Am multe calități ascunse, spuse el ironic. Întinde-te pe burtă.

Meredith nu rezistă. Se simțea aproape fericită să primească ordine de la Dane.

Măinile lui Dane, minunat de blânde, îi masau gâtul și umerii. Ritmul mișcărilor îi relaxau corpul și sufletul. Cu pleoapele grele, sfârși prin a ațipi. Curând, avu ciudata senzație că plutește.

Nu știu niciodată în ce moment Dane încetă masajul pentru a-i mângâia corpul, dar era prea târziu când își dădu seama. Îi simți cămașa catifelată lângă obraz, în timp ce mâinile îi alunecau pe spate, încercând să-i desfacă prosopul.

– Dane...

El nu spuse nimic. Fără îndoială, nu auzise acest murmur de protest. Meredith deschise ochii pentru a-i privi chipul.

Avea o expresie de absență, absorbită. Ca drogată, ea ridică mâna. El o prinse și o duse la buze, sărutându-i palma, în timp ce o privea. O devora din priviri.

Ca în reluare, Meredith avea impresia că timpul se deforma. Incapabilă să reacționeze, nu făcu nici o încercare de a-l împiedica să desfacă prosopul pe care îl aruncă departe, dezgolindu-i formele armonioase ale corpului.

– Ești frumoasă, spuse el cu o voce răgușită, fascinată.

– Și tu la fel, răspunse ea.

El zâmbi și o luă în brațe. Măinile îi mângâiau pielea catifelată.

Buzele se uniră într-un sărut. Ușor, ca și când i-ar fi fost teamă să nu o sperie, îi mângâie fiecare curbă a corpului. Meredith se simțea cuprinsă de un val de căldură. Mângâierile lui Dane treziră în ea o pasiune devorantă, de a cărei existență nu știuse până atunci.

Ridicându-și brațele, le strecură în jurul gâtului lui Dane și-și lăsă capul pe spate.

– Mi te oferi? murmură el.

– Asta îți dorești?

Drept răspuns, o strânse și mai tare, strivind-o de pieptul lui pentru a-i demonstra dorința.

– Da, spuse el dur. Dar știi asta, nu-i așa? Ai experiență. Câtor bărbați ai spus același lucru, Meredith?

– La sute!

Fără să se gândească, ridică mâna și-l lovi. Furia puse stăpânire pe ea. Furia, frustrarea și rușinea de a fi căzut în propria capcană. Dane tocmai îi demonstrase că nu simțea nimic pentru ea, decât un imens dispreț.

– Pușlama! Asta ai prevăzut pentru Peter King, în seara asta?

– Nu, gâfâi ea, luptându-se să se îndepărteze de el. De ce naiba nu te căsătorești cu Ginny? Asta te va împiedica să martirizezi prima venită.

În timp ce pronunța aceste cuvinte, instinctul o avertiză că mergea prea departe. Citind furia din ochii lui, se zbătu să scape înainte de a pune mâna pe ea.

– Te poți zbate, murmură el. Este puțin cam târziu, nu-i așa?

Când încercă să țițe, el o împiedică, imobilizând-o. Teama sporea forțele lui Meredith, dar era prea slăbită pentru a se elibera. Instinctiv, se gândi să strige după ajutor, dar imaginea lui Mark dormind în camera vecină o reținu.

Dane o strivea cu greutatea lui. Zâmbea la eforturile pe care le făcea pentru a-l îndepărta.

– Pleacă! Te detest!

– Mă vei detesta și mai mult în câteva momente.

Amenințarea era clară. Îngrozită, își dădu seama că Dane o va seduce cu sau fără aprobarea ei. Acum, știa ce fel de om se ascundea sub masca rece pe care o arbora, iar dorința primitivă pe care o trezise în el o speria. Dane îi mângâie pieptul. Era cea mai intimă mângâiere pe care o cunoscuse vreodată, cea mai senzuală.

– Ești nebun! Dane... te rog!

– Ce mă rogi? Mă rogi să merg mai departe?

Ironia își atinse scopul. Meredith se simțea paralizată. Tremura, în timp ce buzele lui Dane îi explorau corpul; nu de durere, ci din cauza așteptării acestei dureri dinaintea promisiunii extazului pe care doar el i-l putea oferi.

Meredith își cunoștea acum puterea propriei pasiuni. Tulburată de mângâierile lui, știa că prețul pe care ar fi trebuit să-l plătească, dacă i s-ar fi abandonat, era prea mare. Doar să nu fi fost prea târziu! se gândi ea, abătută.

Începură să-i curgă lacrimi.

– Dane, oprește-te!... Nu pot! Nu aici, nu acum!

– Micuța inocentă? o ironiză el. Bine jucat, Meredith.

Își reluate o mască impasibilă, violența înfricoșătoare dispăruse. Meredith câștigase.

Plângea și suspina fiindcă i se făcuse brusc frig. Trezise în ea o dorință devorantă pe care nu-și putea permite să și-o satisfacă.

– Lacrimi? Chiar te-ai speriat?

– Eu... Parcă ai vrea să mă omori.

El avu un zâmbet ironic, dar care se îndulci brusc. Era tandrețe? Nu, era imposibil! Prizonieră în brațele lui, Meredith îl privea tăcută.

– Să nu mă mai lovești niciodată, îi spuse el blând.

O lăsa și se ridică. Ar fi vrut să-i vorbească pentru ca să vină s-o ia din nou în brațe. Dureros de încordată, dorea doar să-și înece dorința în uitarea brațelor lui. Dar rămase nemișcată.

Dane se întoarse și o văzu. Păru amuzat și o acoperi.

– Ești aidoma unei nimfe frustrate. Să știi, draga mea, că nu o părăsesc pe Ginny plină de pasiune nedomolită, pentru a o constrânge pe prima venită. Chiar mă crezi în stare de așa ceva?

– Nu știu, răspunse ea ezitând.

Conștientă de duritatea privirii ei, întoarse capul și-și plecă privirea.

– Nu știu, repetă ea. Dane, de ce mă urăști atât de mult? M-ai urât chiar înainte de a sosi aici?

– Nu, draga mea. Nu detest din principiu.

– Am spus ură, insistă ea.

El îi luă mâna și i-o sărută.

– Te înșeli, răspunse el cu buzele pe palma ei. Nu știu exact ce simt pentru tine, dar trebuie să-mi dau seama, înțeleg.

– Cred că te urăsc.

– Într-adevăr? exclamă el. Mă îndoiesc, draga mea, dar crezi în continuare, dacă asta îți mângâie orgoliul.

Se aplecă și-i sărută pleoapele închise.

– Și nu-mi arunca unul dintre adjectivele tale favorite. Poate că sunt arogant, vanitos, insuportabil, dar știu să recunosc atracția pe care o exercit... iar tu te-ai simțit atrasă din prima privire. Acum, dormi.

În ciuda ei, Meredith deschise ochii. El se îndreptă spre ușă.

– Dane...

– Noapte bună, Meredith, îi spuse fără să se întoarcă.

Ușa se închise în urma lui. Meredith rulă prosopul și-l aruncă pe jos cu nervozitate. O, cât de mult îl dorea... Cât de aproape fusese de a se abandona pentru o noapte plăcerii brațelor lui!

Dacă era o femeie liberă așa cum credea, s-ar fi putut lăsa dusă de val, fără a suferi mai târziu de rușine sau regret. Dar nu era așa.

Soarele era deja sus când se trezi. Trilul păsărilor umplea aerul. Prin fereastra deschisă, intra mirosul florilor. Deși acoperită cu o singură pătură, îi era cald.

Mark intră tiptil, cu un deget pe buze.

– Ești trează! strigă el vesel alergând spre pat. E timpul să luăm micul dejun!

– Bine, îmbrățișează-mă.

El o cuprinse cu entuziasm.

– Miroși bine. Ce-ai făcut?

– Am luat micul dejun cu Dane. Nadi și cu mine ne-am plimbat și am cules flori.

Inima lui Meredith era plină de iubire. După ce-l îmbrățișă din nou, îl duse în camera lui. Renadi înlocuia florile culese cu o zi înainte, cu cele proaspete.

– V-ați distrat bine ieri seară? întrebă ea.

– Da, foarte bine, minți Meredith. Am venit abia la ora trei.

– Știu, v-am auzit.

Lui Meredith i se tăie respirația. Îl auzise și pe Dane? Simți că roșește.

– Îmi pare rău că te-am trezit, spuse ea.

– Nu dormeam, mergeam să mă culc.

Nu era nici un subînțeles în vocea ei caldă. Poate că nu surprinsese nimic din conversația lor. Sau poate că i se părea normal ca el să o viziteze la miezul nopții.

– Dacă îmi lași timp să-mi iau micul dejun, voi veni să ne scăldăm împreună, propuse Meredith, lăsându-l jos pe Mark.

– Ne întâlnim la piscină, spuse Renadi.

– Bună idee. Mă îmbrac și vin.

Se îmbracă repede cu o bustieră și o pereche de pantaloni scurți. Pe un ton disprețuitor, se sfătuiește să nu mai fie proastă. Nimeni n-ar fi putut fi mai clar decât Dane: o găsea atrăgătoare, dar pentru el nu era decât o femeie printre multe

altele. Pasiune, acel torent devastator care-i cuprinsese cu o seară înainte, nu însemna nimic. Ceea ce dorea, era să...

Consternată, Meredith se așază pe marginea patului, cu fața răvășită. Ceea ce-și dorea era iubirea lui Dane, ca răspuns la iubirea ei.

„Nebuno!“ își strigă ea cu ochii măriți. „Sunt îndrăgostită de el!“

Nu, era imposibil. Nu putea iubi bărbatul care o disprețuia atât! Dar mâinile ei împreunate într-un gest rugător îi trădau secretul. Auzind vocea lui Mark, încercă să-și alunge durerea care-i contracta chipul.

– Vino să mănânci lângă piscină, strigă el, venind spre ea. Așa pot înota imediat!

Meredith o privi întrebător pe Renadi.

– Domnul Fowler vă așteaptă. Dorește să veniți.

Cu cât vor fi mai mulți oameni în jurul ei, cu atât gândurile îi vor vagabonda mai puțin. Își puse pe nas o pereche de ochelari de soare.

– Bine. Haide, Mark, să facem o întrecere!

Era o adevărată artă să lase un copil de doi ani să câștige, dar Meredith cunoștea secretul. Gâfâiau amândoi și râdeau în timp ce se apropiau de grupul aflat la umbră. Acolo se afla Maurice, desigur. Și Dane și Ginny, proaspătă și fermecătoare în rochia sa albă.

Plăcută reuniune, se gândi ea cu amărăciune. Îl opri pe Mark la timp pentru a nu o lovi pe domnișoara Moore peste picioare.

Cât de mult o ura pe această femeie! Ginny avu un zâmbet politicos care îi dădu chef lui Meredith să o arunce în bazin,

dar se stăpâni. Primi observațiile acide fiindcă se trezise târziu cu un umor calm și constată că asta o plictisea pe Ginny.

Nu voia să întâlnească privirea lui Dane. Amintirea evenimentelor din seara precedentă și descoperirea din acea dimineață a propriilor sentimente, o tulburau prea mult. Nu i-ar fi putut suporta zâmbetul ironic.

Din fericire, prezența lui Mark în piscină și continuul „privește-mă” o ajutau pe Meredith să nu ia parte la discuție. Își întoarse ușor scaunul. Astfel, putea pretinde că-l supraveghează pe copil.

– Faci exces de zel, Meredith, îi spuse Ginny. Renadi este absolut demnă de încredere, nu mă îndoiesc.

– Nici eu, dar lui Mark îi place să fie admirat.

– Crezi că e bine să-i încurajezi vanitatea?

Meredith o privi mirată.

– Nu credeam că poți acuza de vanitate un copil de vârsta asta. Eu cred că merită să fie încurajat.

– Încurajat, desigur. Dar această dependență este cu totul altceva.

– Privește-mă, Dane! Privește-mă, bunicule! striga Mark sărind într-un cerc de stropi.

– Nu este dependent de mine în ceea ce privește lauda, spuse Meredith sec. Și cu siguranță... e prea mult să-i ceri să fie independent la vârsta asta.

Ginny se înroși, ca și când s-ar fi înțeles că era proastă.

– Tu ce crezi, dragul meu? îl întrebă ea pe Dane. Maurice, și dumneata ești tăcut.

– Neavând experiență în creșterea copiilor, nu pot să am o părere. Recunosc că Meredith este puțin prea protectivă, dar este de înțeles.

Tânăra deschise ochii mari la acest jumătate de compliment. Zâmbind, Dane o privi, dar ochii de ambră nu aveau nici o expresie.

Se așteptase să-l vadă diferit, ca și când trezirea la viață a sufletului și corpului ei ar fi provocat o schimbare esențială și în el. Era o idee ridicolă, puerilă. Dane era același, sobru și încrezut.

— Încă mai ești supărată pe vărul tău, fiindcă nu te-a lăsat să mergi la plajă? reluă Ginny cu un mic zâmbet.

— Ce poveste-i asta? interveni Maurice.

Ginny se întoarse spre el.

— Nu știi? O gașcă de tineri hotărâseră să meargă să vadă răsăritul soarelui pe plajă. Din fericire, Sarah King l-a prevenit pe Dane și a insistat ca Meredith să vină acasă. Am adus-o împreună cu Peter.

Domnișoara Moore n-ar mai fi atât de mulțumită dacă ar ști urmarea, se gândi Meredith.

Maurice ridică din umeri. Ochii săi pătrunzători îi privi pe fiecare, oprindu-se la Dane.

— Toți am fost tineri!

— Totuși, Meredith n-ar fi trebuit să meargă, nu-i așa? insistă Ginny. Nu era convenabil. Biata de ea era furioasă, desigur, dar Dane a avut dreptate.

— Furia mea n-a fost de lungă durată, spuse blând Meredith. Dane m-a fermecat imediat cu o altă ocupație.

— Dar ești atât de ușor de fermecat! spuse el cu cruzime.

— Da? se miră ea. Și eu care credeam că ești un expert...

Maurice zâmbi scurt. Însă Ginny își ascundea prost furia.

— Să înțeleg că v-ați certat din nou la întoarcere? spuse ea punând o mână posesivă pe brațul lui Dane.

– Dacă vrei, da. Meredith are un caracter pasional.

– Da? E incredibil! Ar trebui să înveți să te controlezi, Meredith. Nu e nimic mai rău decât o femeie cu un caracter urât. N-am dreptate, Maurice?

Tonul care-l lua drept martor pe Maurice o făcu pe Meredith să-și iasă din fire.

– Sunt convinsă că da, Ginny, ca întotdeauna, spuse ea ridicându-se. Acum, scuzați-mă, i-am promis lui Mark că înotăm împreună.

Intră în apă îmbrăcată, fără să-și facă griji de ceea ce ar fi putut crede ceilalți de impolitețea sa și încercă să-și uite durerea jucându-se cu Mark. Dar conștiința nu-i dădea pace. Fusesse necioplită și-i datora lui Maurice un comportament corect. Se ridică pe marginea piscinei și-și dădu părul pe spate. Bluza și pantalonii îi erau lipiți de corp.

– Răcorită?

Maurice părea mai mult amuzat, decât supărat.

– Da, mulțumesc. Ginny are dreptate, cred. Am un caracter îngrozitor. Ar trebui să mă resemnez că voi rămâne fată bătrână, adăugă ea.

– Asta nu-i o scuză! Vocea lui Dane era implacabilă.

Refuzând să-l privească, Meredith i se adresă lui Ginny.

– Îmi pare rău că te-am înfuriat.

– Deloc, dar recunoaște că observația mea era justificată... Ar trebui să mergi să te schimbi, bluza asta e indecentă.

Bustiera i se mula pe forma pieptului. Ea roși brusc.

– Mă duc! Haide, Mark!

– Vă însoțesc, spuse Maurice.

Dane îl ajută pe bătrân să se ridice. Era un efect al imaginației, sau slăbise considerabil de la sosirea lor?

– Mă crezi incapabil să merg singur? Întrebă el când ea își strecură brațul sub al lui.

– Deloc! M-ați fi rugat, dacă ar fi trebuit!

– Creierul meu nu a slăbit, chiar dacă Ginny Moore mă crede senil.

– Sunteți puțin cam sever!

– Mincinoaso, nu o poți suporta. Ce vei face când va fi soția lui Dane?

Meredith ridică din umeri. Spera că fața nu-i va trăda durerea.

– Nu știu. Vor locui aici?

– Da.

– Atunci, cred că va trebui să mă mut.

– Voi reuni consiliul de administrație al societății, spuse el după o tăcere. Vor fi, să vedem... șaisprezece bărbați. Zece dintre ei își vor aduce soțiile. De azi în douăsprezece zile, fără îndoială. Te poți ocupa de asta?

– Da.

Capitolul 8

Meredith îi observa curioasă pe toți acești oameni despre care nu auzise niciodată vorbindu-se, dar care o cunoscuseră pe mama ei. Oare îi va vorbi vreunul despre Dinah?

Amintirea mamei sale se estompa. Pentru Meredith, femeia liniștită pe care o cunoscuse și tânăra care detestându-și tatăl fugise cu un bărbat pe care abia îl cunoștea, păreau două persoane diferite.

Curioase rude, se gândi ea întâmpinându-i cu un zâmbet pe domnul și doamna Lamont, ultimii invitați. Fu surprinsă când văzu o siluetă cunoscută în spatele lor.

– Don! strigă ea cu plăcere.

– Meredith!... De unde vii?

Uluit, îi strânse mecanic mâna.

– Locuiesc aici.

Maurice interveni:

– Meredith este nepoata mea, domnule Poole. Ați fost foarte buni cu ea în timpul șederii ei în insula Hibiscus.

Meredith era stupefiată: prietenia tânărului se transformase în respect.

– Nu a fost greu, domnule, răspunse el timid. Mama mea i-a îndrăgit pe Meredith și pe Mark.

– Nu mă îndoiesc. Totuși, a fost drăguț din partea voastră. Meredith tocmai își pierduse părinții și nu știa care va fi viața ei aici. Săptămâna petrecută în sânul familiei voastre i-a adus odihna de care avea atâta nevoie. De ce nu-i arăți grădina domnului Poole, Meredith? Philip nu va avea nevoie de el în următoarea jumătate de oră.

Meredith se îndepărtă cu Don. Pentru a încerca să înlăture stânjeneala care intervenise între ei, îl întreabă despre familia lui. Ajunși la capătul grădinii, Meredith îi arată pata purpurie pe care o făcea insula Hibiscus pe întinsul mării.

– În acel moment, știai că domnul Fowler este bunicul tău? întreabă el brusc.

– Da.

– Cred că trebuie să-ți mulțumesc pentru acest loc de muncă.

Meredith îl privi mirată.

– Ce vrei să spui? Nu i-am vorbit nimic despre tine!

– Nu era cazul, spuse el. M-ai uitat repede... La urma urmei, ce înseamnă câteva săruturi?

– Dar...

Meredith, uluită, nu știa despre ce vorbea prietenul ei.

– Don...

În spatele lor se auzi vocea rece a lui Dane.

– Meredith, Mark s-a lovit. Întreabă de tine și plânge.

Întorcându-se, surprinse în privirea lui Dane o licărire de neliniște, dar își relua imediat atitudinea obișnuită. Avea auzul

fin și probabil că auzise cuvintele schimbate cu Don. Asta îi convenea, dar o punea într-o situație mai delicată: dacă Dane își punea întrebări asupra conduitei sale, nu avea decât un pas de făcut pentru a porni o anchetă.

Meredith nu fu surprinsă să vadă că cei doi se cunoșteau. Îl atrăseseră în plasa lor, cel mai probabil pentru a-l supraveghea. Dar de ce?

Mark își recăpătă zâmbetul când intrară în casă. Bănuind că Dane inventase un pretext pentru a o urma, se comportă cu răceală față de el. Juca rolul de gazdă cu o ușurință care îl încânta pe Maurice. Îi plăcea s-o vadă, fermecându-i pe vechii lui prieteni și uimindu-i pe cei tineri, păstrând în același timp un aer distant pe care îl atribuia descendenței ei Fowler. În schimb, îi dădea un acoperiș, o rentă și independența pe care și-o dorea. Între ea și bunicul ei nu putea exista iubire, dar se respectau.

Dar Dane... Nu, nu era momentul să se gândească la el. Dane o înjosea cu privirile lui batjocoritoare și o disprețuia pentru că scăpase mângâierilor lui abile. Îl ura pe Dane, dar îl iubea nebunește în același timp.

Cina fu un succes. Meniul, atent studiat cu Joe, încântă pe toți invitații care o felicitară. A doua zi meraseră toți pe o insulă vecină, unde Maurice avea o vilă imensă pe malul mării. Acolo, femeile înotară, iar bărbații meraseră la pescuit pe iahtul lui Dane. Nu se discutaseră încă afaceri. Reuniunea urma să aibă loc a treia zi, ținându-i ocupați pe bărbați, în timp ce soțiile lor urmau să meargă la Lautoka și să asiste la o paradă de modă în cel mai mare hotel din Nadi.

În cele din urmă, după un cocteil la care participau toți prietenii lui Maurice și șefii locali, toată lumea trebuia să ia avionul.

Meredith ar fi fost bucuroasă să-i vadă plecând. Se săturase de curiozitatea lor abia mascată, de întrebările perfide care încercau să afle dacă știa ce moștenire îi va lăsa bunicul ei, de interesul cu care îi urmăreau fiecare gest. De altfel, dacă toate se vor fi terminat, Ginny Moore și mama sa n-ar mai fi venit atât de des pe la ei.

Dane urma să-și anunțe logodna cu Ginny, cu atât mai bine, își spuse ea încercând să-și uite durerea. Odată căsătoria celebrată, ar fi capabilă să treacă peste această iubire interzisă și să înceapă o nouă viață. Viitorul fără Dane va fi groaznic de plictisitor, dar se va descurca. Nu se moare din necaz! își repeta ea.

Din nefericire, inima refuza să accepte ce-i dicta rațiunea.

Puterea pe care Dane o avea asupra ei o umilea. De fiecare dată când îi auzea vocea, de fiecare dată când îi simțea privirea, trebuia să se stăpânească pentru a nu-și trăda bățile puternice ale inimii. Pentru a nu-și trăda secretul, se arăta foarte rece față de el. Nu-și cobora privirea când el o privea și-i zâmbea timid.

– O adevărată Fowler, îi spuse doamna Lamont în timp ce stăteau întinse la umbra cocotierilor ale căror frunze se legănau ușor deasupra lor. Pentru doamna Lamont era un compliment, iar Meredith îl acceptă ca atare. Dar vecina ei nu-i putu surprinde expresia feței mascată de pălăria mare pe care o purta.

Era foarte cald pe insulă, totul era imobil. Un punct alb, în depărtare pe mare, anunța întoarcerea iahtului lui Dane. Oficial, bărbații plecaseră la pescuit, dar cu siguranță deschiseseră preliminarile consiliului de a doua zi.

Cina fu urmată de o lentă croazieră care îi aduse din nou la Lautoka. Cu ajutorul lui Joe, Meredith verifică de mai multe ori toate pregătirile. Nimic nu părea să fi fost omis. Totuși, tânăra nu se putea împiedica să nu se neliniștească. Se gândise la tot? Ar fi fost umilitor și Maurice ar fi fost dezamăgit dacă ar fi neglijat un detaliu.

– Îți lipsește frățiorul? Întrebă doamna Lamont cu blândețe. Îl protejezi prea mult, draga mea. Este cu totul în siguranță fără tine.

– O, nu-mi fac griji pentru Mark, răspunse Meredith fără a fi sinceră. Renadi este foarte responsabilă și nu este rea.

– Este adorabil, un adevărat Fowler!

Meredith zâmbi din nou, stăpânindu-și dorința de a preciza că numele lor era Colfax și cu siguranță își moșteneau și tatăl.

Datorită unei cețe ușoare, iahtul viră spre ele. Cu pânzele umflate de vânt, eleganta ambarcațiune se strecura de-a lungul recifurilor. Ușor, iahtul se apropia, iar Meredith îl văzu pe Dane. Câteva ordine scurte, și vasul acostă. Două ancore coborâră cu zgomot.

Câteva minute mai târziu, bărbații bine dispuși, ușor bronzăți de vânt, se aflau pe sol, insistând ca rezultatul pescuitului lor să fie gătit în aceeași seară.

Aerul, mult mai proaspăt, nu mai era înăbușitor. După ce se răcoriră, invitații serviră aperitivul pe terasă.

În ciuda atmosferei relaxate, Meredith era tristă. Ginny și Dane păreau nedespărțiți. Văzându-i împreună, i se năștea în suflet un sentiment de disperare.

– Ești tăcută.

Ochii ageri ai lui Maurice îi analizau chipul.

– Să nu mai spuneți nimănui, îi șopti ea, dar sunt îngrozită că ceva ar putea merge prost.

– Ce naiba s-ar putea întâmpla? se miră el.

– E ușor pentru dumneata...

– Dane! O întrerupse el. Vino aici și adu-i ceva de băut lui Meredith. Ginny, scuză capriciul unui bătrân și vino să conversăm. Am nevoie de o prezență odihnitoare. Meredith este prea nervoasă!

Meredith se resemnă să-i cedeze locul lui Ginny, împărțită între gelozie și o atitudine de vanitate. În timp ce Dane o conducea la bar, simțea privirea domnișoarei Moore fixată încă asupra ei.

– Relaxează-te, o sfătui Dane după câteva momente. Ești o organizatoare remarcabilă. Totul va fi bine.

– Nu spera prea mult!

Râse și-i întinse un pahar de Xeres.

– Ține, te vei simți mai bine după ce-l vei bea.

Meredith îl acceptă și-și întoarse privirea pentru a-și ascunde confuzia după ce degetele li se atinseră.

– Nu-ți voi cere să-l golești dintr-o singură înghițitură, spuse el amuzat, afișând un zâmbet pe care ea îl găsea atât de tandru.

Meredith își privi cu uimire paharul aproape gol.

– Am uitat că nu-i suc de fructe. Presupun că era un vin rar?

– Xeresul este un amestec, draga mea.

Se părea că Dane, cel puțin pentru seara aceea, era dispus să uite disprețul și dezgustul pe care i-l inspira Meredith. Când se întoarseră pe terasă, îi vorbi despre Jerez, în Spania, de unde venea acest vin. Îi vorbi apoi despre alte țări din Europa.

Fascinată, ea îi puneă întrebări din când în când sau făcea observații.

– N-ai fost niciodată acolo? întrebă el surprins.

Meredith clătină din cap.

– Nu aveam suficienți bani. Dane, întrebă ea din impuls, ai cunoscut-o pe mama mea?

– Da.

– Țineai la ea?

– Da. De ce?

– Nu știu, suspină ea. Era foarte secretă și nu știu mare lucru despre ea. Nu-mi place să-l întreb pe Maurice despre asta, dar nu este nimeni altcineva în care să am încredere.

– Ai încredere în mine?

Asfințitul soarelui o orbea pe Meredith. Nu mai distingea conturul feței lui, dar tonul diferit al lui Dane o făcu prudentă.

– Desigur, răspunse ea brusc.

Urmă un moment de tăcere.

– Dinah era drăguță, avea mult șarm, dar un caracter superficial. Ultima dată când am văzut-o, aveam zece ani și nu eram un foarte bun observator. Dar știam deja că-i era teamă de Maurice.

– Cred că îi era teamă de el și în ziua morții.

– Ție îți este teamă de el?

Ea clătină din cap.

– Nu, constată el cu satisfacție. De aceea te apreciază. O disprețuia pe mama ta.

– Iar ea îl ura. Dar ne-a lăsat în grija lui după moartea ei.

– Nu o judeca prea aspru, Meredith.

– Nu o judec.

Dacă aș fi știut că Maurice nu era căpcăunul descris de Dinah, n-aș fi jucat niciodată o asemenea comedie, își spuse ea

în gând. Iar Dane nu m-ar fi considerat o copilă precocă. Nu, ar fi văzut o adolescentă zăpăcită care se comporta necugetat cu Don Poole, se corectă ea. Sau cel puțin, într-un mod foarte imprudent. Iar modul pasional în care îi răspunsese la mângâieri nu putea decât să-i întărească bănuielile.

– Ce ți-a povestit despre viața ei aici?

– Nimic. Mi-a vorbit despre Maurice, desigur, reluă ea după o tăcere. Mi-a spus că era autoritar.

– Cred că ți-ai schimbat părerea despre el.

– Cum ai observat, era îngrozită de el. Îi era teamă pentru Mark. Știa că eu mă puteam salva, dar Mark...

Fiind pe punctul de a mărturisi totul, tăcu.

– Dar Mark... insistă el.

Înainte de a continua, Meredith își schimbă locul, pentru ca soarele să nu-i mai ascundă chipul lui Dane. Masca impasibilă pe care o afișa nu-i spusese nimic.

– Ei bine, este un copil... trebuie să recunoști că Maurice a reactionat ca un tiran, încă de la prima noastră întâlnire.

– Era pentru a te testa.

– Oh!

– Și ai trecut examenul.

– Este un mod de a spune... Și acesta era tot un test?

– Nu, este adevărat ce am spus, răspunse el sincer.

– Și vei reîncepe, bănuiesc, îi reproșă ea pe un ton amar, realizând cât de mult o putea răni.

– În aceleași circumstanțe, da.

Meredith se întoarse. Durerea pe care o simțea o forța să se îndepărteze de el. El îi puse mâna pe umăr.

Ca hipnotizată, Meredith se opri. Doar pupilele trădau emoția dulcii plăceri a acestui contact.

– Dar am învățat să te cunosc, după acea primă zi.

Cineva îl strigă pe Dane. Fără să-și ridice mâna, se întoarce și, însoțit de Meredith, se alătură grupului de invitați. Nu-și făcea probleme în legătură cu privirile curioase ațintite asupra lor.

Seara fu ca un vis pentru Meredith. Poate din cauza splendidei nopți tropicale, poate din cauza vinului, totul se petrecu fără incidente. Dansară pe terasă. Meredith, ușor ametită, îl privea pe Dane, care fermeca fără efort toate femeile prezente.

Era inutil să încerce să se convingă că ea ar fi rezistat. Bărbații ca Dane, absolut onești și pasionați, erau greu de găsit, în timp ce femeile care iubeau astfel de bărbați erau legiuni întregi. Datorită lui Ginny, Meredith știa că Dane găsea acest tip de adorație agasantă. Știind la ce să se aștepte de la noua atitudine a vărului ei, luă decizia să-și sporească atenția.

Totuși, fu periculos de aproape de a se trăda, când dansară împreună. Avu nevoie de toată voința pentru a nu-și arăta emoția pe care i-o provoca.

– Nu spune nimic, Meredith, spuse el, apropiind-o de el.

Dacă ar fi încercat să vorbească, s-ar fi adresat umărului lui Dane. I se părea o idee excelentă să-și rezeme de el capul, dar după primul gest de abandon, își reveni, îngrozită de emoția trezită de această mișcare.

– Obosită? întrebă el.

– Da, minți ea.

– Te descurci bine, dragă verișoară. Dar asta o știi, fără îndoială.

Vocea lui avea din nou o notă ironică. Meredith avu impresia că primise o lovitură, dar își găsi forța să răspundă cu indiferența obișnuită.

– Partea mea Fowler, fără îndoială.

Dane râse și-și strecură brațele pe spatele ei, împiedicând-o să se îndepărteze.

– Fără nici o îndoială. Sărmana Danah te-a complexat în legătură cu noi, nu-i așa?

Meredith o căuta pe Ginny din priviri. Asta o ajuta să-și amintească de faptul că o privea pe viitoarea soție a lui Dane. Fără ea, s-ar fi lăsat pradă dorinței de a-și rezema capul de umărul lui.

– Poate, răspunse ea. Prefer să nu vorbesc despre ea.

– M-ai întrebat mai devreme despre ea.

Atinsă de cuvintele lui, ridică privirea și-i văzu o licărire amuzată în ochi.

– Deci poți fi și deschis, nu doar sarcastic și superior.

Zâmbi ironic, dar nu lipsit de gentilețe.

– Ce caracter urât îmi atribui!

– Te poți aștepta cu greu să te iubesc! spuse ea agasată.

– Da, într-adevăr. Dar nu te las indiferentă, dacă nu mă înșel?

– Ce vrei să spui? murmură ea pălind.

– Nu fi proastă. Îți simt inima bătându-ți lângă pieptul meu.

– Nu este decât o reacție fizică, replică ea roșind. Din acest punct de vedere, într-adevăr, nu mă lași indiferentă.

– Relaxează-te, o sfătui el cu nonșalanță. Pentru o femeie atât de experimentată, ești foarte pudică! Reacționezi ca o adolescentă timidă.

– Cred că încerci să mă tulburi.

Privi în jos, pentru a nu se observa cât de mult o răniseră cuvintele lui.

– Și reușesc, judecând după fața ta roșie, îi șopti el la ureche. Ideea că te-aș putea seduce te sperie atât? Ai reacționat în mod plăcut la mângâierile mele. Sunt convins că, având experiența ta, vei fi foarte satisfăcută de mine.

– Încetează! N-aș vrea... N-aș putea.

Disperată, îi spuse:

– Te vei căsători cu Ginny!

– Totuși, nu s-ar zice...

Vorbind, arată spre Ginny și partenerul ei. Dansau atât de aproape unul de altul, încât păreau sudați. Uimită, Meredith susținu privirea lui Dane, dar nu văzu decât o licărire ironică.

– Dar ea spunea...

– Chiar așa?

Părea dintr-o dată furios, într-atât încât ea se îndepărtă ușor. Dar el o trase și mai aproape, ca și când răbdarea i-ar fi ajuns la capăt.

– Nu avea dreptul să presupună.

– Dar bunicul mi-a dat de înțeles că sunteți practic logodiți.

– Ah? De ceva timp, Maurice crede că e timpul să mă căsătoresc. Ginny se încadra în standarde.

– Să nu te gândești că-mi vei putea adăuga numele pe lista de cuceriri! Nu sunt disponibilă, nici acum, nici niciodată!

– Niciodată este un cuvânt mare!

Meredith fu atât de ușurată când muzica se opri, încât îl lăsa pe Dane să o ia de talie. Se îndreptară spre Maurice, care observă obrajii aprinși și ochii strălucitori ai nepoatei sale.

– Pari înfierbântată! remarcă el

– Nu... M-am certat cu Dane.

Văzu zâmbetul și privirea pătrunzătoare a lui Maurice și bănuielile care i se născuseră în suflet, în timp ce dansa cu

Dane, deveniră certitudine. Amândoi aveau un plan și era sigură că-l știa și ea, deși refuza să-l creadă.

Îi privi pe rând. Maurice avea o expresie satisfăcută, Dane era mai rezervat ca niciodată.

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea, îndepărtându-se.

Traversă mulțimea de invitați. Vigilența celor din jur dispăruse. Așteptaseră să o cunoască mai bine și acum credeau că reușiseră acest lucru. Niciodată! își spuse cu furie Meredith. Aerul hotărât îi dădea o frumusețe care o făcea să semene cu Dane și cu bunicul ei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Mary Lamont când se afla în hol.

Meredith tresări, apoi se relaxă.

— Nu, sunt furioasă pe Dane și pe Maurice, dar înafară de asta, totul e bine.

Lui Meredith îi plăcea de doamna Lamont. Simțea că putea avea încredere în ea. În acest moment, Dinah îi lipsea foarte mult, iar ceva din această femeie îi amintea de mama ei.

— Da, se întâmplă, aprobă Mary zâmbind imaginii ei din oglindă. Chiar și cei mai buni bărbați pot fi exasperanți.

— Nimeni n-ar putea spune despre acești doi bărbați că sunt cei mai buni! exclamă Meredith.

— Draga mea, te descurci foarte bine cu ei. Este evident că Maurice este mândru de tine și... de ce să-mi aleg cuvintele cu atâta grijă? Sunt convinsă că îți place să vorbești deschis. Dane nu este ușor de păcălit, dar sunt convinsă că te respectă. E important, să știi.

– Când nu joacă rolul de tiran, fără îndoială.
– Este atât de autoritar! suspină Mary, parfumându-se. Este o trăsătură particulară a celor din familia Fowler și nu folosește la nimic să i te opui. Și tu ai moștenit asta, nu-i așa?

– Autoritară? murmură Meredith. Eu?
– Da, tu. Câte fete de nouăsprezece ani ar fi putut organiza o astfel de reuniune?

– Dar eram speriată... Într-adevăr.
– Vezi? Asta te-a speriat, dar ai făcut față. O, vei fi o soție minunată pentru... pentru orice bărbat, încheie ea îndepărtându-se.

Ar fi vrut să spună pentru Dane, își spuse Meredith refăcându-și machiajul. Să fie soția lui Dane! Să cunoască bucuria de a se supune dorințelor lui! Ochii i se întunecară, în timp ce imagini violente, senzuale, îi treceau prin minte. Ar fi fost fără îndoială o soluție foarte satisfăcătoare: ar avea grijă de ea, Mark ar avea un tată, Dane ar avea o soție amabilă, eficientă, Maurice ar muri liniștit știindu-și imperiul pe mâini bune.

Luna răsări ca un corn de argint, în timp ce ei porniră spre Lautoka. Majoritatea invitaților erau pe punte. Unul dintre cei mai tineri luă chitara și începu să o acordeze. Încurajat din toate părțile, începu să cânte urmat de toată lumea, chiar și de echipaj.

După cântece moderne sau folclorice, terminară cu cel mai cunoscut cântec australian, Waltzing Matilda.

Isa Lei, intonată de echipaj, o făcu pe Meredith să lăcrimeze. Vocea puternică a bărbaților era însoțită de timbrul înalt și clar al femeilor. Meredith auzise deja de mai multe ori acest cântec fijian. Spre marea ei bucurie, își dădu seama că

poate înțelege o parte din cuvinte. Orele petrecute vorbind o fijiană ezitantă cu Litia și Renadi nu fuseseră timp pierdut.

În cele din urmă, totul se liniști. Liniștea domnea în camerele invitaților. Meredith își privi ceasul. Mai avea de dormit șase ore înainte de a începe o nouă zi epuizantă. A doua seară urma să aibă loc marea reuniune prevăzută înainte de plecarea invitaților.

Cel puțin, activitățile o vor împiedica să se gândească la bănuielile din această seară. Meredith era atât de obosită, încât nu știu când adormi.

Bănuielile fură confirmate foarte curând, a doua zi dimineată. Însotită de Renadi și de Mark, mai vesel ca niciodată, Meredith se îndreptă spre piscină. Spera că o baie îi va alunga migrena. Dane se găsea deja în bazin. Ridică mâna pentru a o saluta, dar își continuă liniștit înotul

Pentru un moment, se luptă cu lașa dorință de a se îndepărta, dar apoi plonjă în bazin. Când ieși la suprafață, Mark striga: „Și eu, și eu Maddy!“ și se pregătea să sară în mâini.

Se jucară zece minute, apoi i-l dădu lui Renadi. Rămânând la distanță de Dane, înotă un moment.

Ziua trecu în același mod. Evită să rămână singură cu el. Dane îi ghici repede jocul, dar părea că aprobă decizia ei. Probabil că a scăpat grațios de Ginny, se gândi răutăcios Meredith. Această femeie se părea că-și găsisese consolarea în prezența unuia dintre tinerii administratori. Meredith nu se îndoia că lucrurile fuseseră manipulate de clanul Fowler: fiindcă nu mai aveau nevoie de Ginny, se debarasaseră de ea cât mai grațios posibil. Presiuni viclene ar fi probabil exersate și asupra ei, dacă s-ar arăta recalcitrantă.

Dar ea nu era Ginny! Dacă Dane și Maurice hotărâseră că trebuie să-l ia de soț pe Dane, își vor da seama că era cea mai încăpățânată Fowler. Nu ar fi putut-o duce cu forța în fața altarului. Dar Mark era o armă de temut în mâinile lor și ea își dădea seama de acest lucru. Ca și de dragostea ei pentru Dane, pe care o simțea împotriva voinței. Cel puțin, acesta era un lucru pe care ei nu-l știau. Dane știa că o putea face să-l dorească, dar iubirea ei era un secret pe care nu trebuia să-l dezvăluie niciodată, căci n-ar fi ezitat să se folosească de el.

Cum aş putea să-l iubesc pe acest bărbat neîndurător? Pentru că, îi șoptea o voce interioară, avea nevoie de cineva la fel de puternic ca ea.

Meredith fu ușurată văzând ultimul invitat părăsind aeroportul din Nadi, ducând cu sine pe Ginny și pe mama sa.

Totuși, viața se derula ca înainte. Dane muncea. Pleca deseori spre Suva, Australia, Filipine. Când era acasă, se arăta ironic și distant și petrecea ore îndelungate în biroul său.

Maurice mărise renta nepoatei lui, în ciuda protestelor ei. Bătrânul își petrecea cea mai mare parte a timpului în preajma lui Mark, încercând să-l cunoască mai bine. Ușor, pe nesimțite, Meredith se relaxă. Zilele se măreau, devenind din ce în ce mai calde.

Ginny veni într-o zi fără să-și anunțe vizita. Mică și zveltă, avea o tunsoare la ultima modă.

— M-am tuns la Sydney, spuse ea ca răspuns la complimentul lui Meredith. Mama lui Sean merge des la coafor.

— Sean?

Ochii reci priviră chipul lui Meredith.

– Sean McDermott. A fost aici cu familia.

– A, da...

Simțind că era neîndemânatică, Meredith reluă:

– Mă tem că Dane este încă la Manilla, iar Maurice a plecat să viziteze fermele.

– Pe tine doream să te văd. Constat că nu porți încă inel.

– Poftim?

Meredith deschise ochii mari.

– Nu face pe inocenta, știi foarte bine despre ce vorbesc...

La Sydney toată lumea așteaptă cu nerăbdare logodna.

– Atunci vor aștepta mult și bine, spuse Meredith calm.

– Nu-mi spune că nu ești la curent.

Ginny se aplecă în față, privind-o dur și răutăcios. Un zâmbet abia perceptibil îi deforma trăsăturile arogante.

– Chiar ești proastă! reluă ea. Acum știi cu cine ai de-a face?

Doar dacă nu-i consideri în continuare drept vărul Dane și bunicul amabil!

Meredith păli la auzul sarcasmului. Își stăpâni repulsia instinctivă.

– Aș prefera să...

– Nu are nici o importanță ce preferi tu! Va trebui să mă ascuți, intruso, chiar dacă nu-ți va face plăcere! Fermecătorul tău bunic a decis că vei fi o soție excelentă pentru moștenitorul lui, știu asta chiar de la Dane. Și pentru că Dane este cel puțin la fel de neîndurător ca Maurice, va trece cu vederea peste faptul că ai un copil... O, da, spuse ea râzând la vederea chipului lui Meredith. Dane mi-a vorbit despre această problemă când încă mai eram o candidată acceptabilă.

– Încetează! explodă Meredith, furioasă. Pentru numele cerului...

– Nu! Mă vei asculta până la capăt. De fiecare dată când Dane te va privi, vei ști că te disprețuiește și că și-ar dori să mă vadă pe mine în locul tău. Ți-ai învățat foarte bine lecția: promisiuni la fiecare privire, la fiecare mișcare... Dar Dane mă iubește pe mine! M-a dorit dintotdeauna, dar am refuzat să-i cedez de fiecare dată, ca alte femei pe care le-a cunoscut.

Cuvintele o dureau, o înveninau, pentru că le știa adevărate. Respira cu greu.

– Consider că această discuție este foarte neplăcută. Îți...

– Degradant! strigă Ginny cu un râs isteric. Cum te-ai fi putut degrada și mai mult? Câte aventuri ai avut înainte de Dane?

– Dane?

Meredith ridică brusc privirea. Ginny zâmbea înfricoșător, dându-i un aer diabolic.

– Da, Dane. Cât de naivă ești! Ai uitat că servitorii bârfesc? A fost văzut, idiotul, și știe asta! toți fijenii așteaptă căsătoria voastră. De ce crezi că a luat această decizie? Este destul de greu să rezisti presiunilor lui Maurice, dar onoarea lui trece înaintea tuturor, chiar și a iubirii... Cum a fost? Ce-ai simțit când...

– Ginny, este intolerabil! Oprește-te! Nu intenționez să mă căsătoresc cu Dane!... Nu te simți bine, reluă ea după o clipă, speriată de intensitatea privirii lui Ginny și de ticul nervos care făcea să-i tresară maxilarele.

– Bolnavă de iubire, spuse Ginny, luptând vizibil pentru a-și regăsi calmul.

După un moment reuși. Privirea își regăsi calmul.

– Nu ai nici o speranță, reluă ea cu un aer distant. Îmi este aproape milă de tine. Nu-mi imaginez nimic mai rău decât să

fii soția lui Dane, știind că te disprețuiește. Vei trăi un infern de durere și umilință, pentru ca nimeni să nu poată pune mâna pe moștenirea pe care ți-o va lăsa Maurice.

– Maurice va avea grijă de asta, răspunse Meredith, folosind unul dintre argumentele care o linișteau. Dane nu trebuie să se sacrifice.

– Nu vrei să mă crezi, dar vei vedea, la momentul potrivit. O, suntem toți foarte civilizați. L-au găsit pe Sean pentru mine și ne vom căsători. Astfel, vă voi vedea foarte des și voi asista la decăderea ta.

Exaltarea răutăcioasă care i se simțea în voce o speria pe Meredith, dar nu se putea împiedica să nu aibă un sentiment de milă pentru această femeie.

– Ai face mai bine să te întorci acasă. Îl voi trimite pe Joe să te conducă.

– Așteaptă!

Ginny sări în picioare și o prinse pe Meredith de mână.

– Nu mă crezi, nu-i așa? Vei vedea! Te crezi suficient de puternică pentru a ieși din orice situație, dar Dane e diavolul în persoană. Se va folosi de iubirea ta pentru el...

Se opri și începu să râdă văzând-o pe Meredith pălind brusc.

– Da, știe, prostuțo. Bineînțeles că știe! Mi-a spus înainte ca lui Maurice să-i vină această idee ridicolă. Se va servi de asta și te va forța să-l iei de soț. Atunci vei ști cum e în infern, Meredith.

Cu un gest la fel de neașteptat, ridică mâna și o zgârie pe gât pe Meredith.

– O amintire de la mine, spuse ea îndepărtându-se.

Când zgomotul mașinii dispăru, Meredith începu să alerge spre grădină, ca și când ar fi văzut o fantomă. Mark se juca.

Spre marea lui surpriză, Meredith îl luă în brațe, strângându-l cu putere. Încetul cu încetul, bătaile inimii reveneau la normal.

– Plângi? întrebă Mark neliniștit.

– Nu, nu plâng.

Încercă să râdă, dar râsul ei semăna cu un plânset.

– Atunci, joacă-te cu mine.

Trebuia să se forțeze să-l asculte pe Mark. Cât timp rămase cu el, imaginea lui Ginny dispăru. Totuși, fu nevoită să ia un somnifer pentru a alunga amintirea acelei zile odioase.

A doua zi dimineată avea ochii grei. Dane îi zâmbi, părând fericit că o vede. Meredith se forța să-și calmeze nervii întinși. Trebuia să fie puternică, altfel viața ei ar fi devenit insuportabilă, așa cum prezisese Ginny.

– Am reținut o masă la Mango pentru seara asta.

– De ce? a întrebat ea ridicând din umeri.

– Pentru că am chef să te scot la cină. Să spunem că este o recompensă pentru efortul pe care îl faci față de familie.

– Nu am nevoie de recompense. Este datoria mea.

– Atunci, fiindcă este un capriciu din partea mea.

Fără nici o îndoială, gândi ea trist.

– Mulțumesc, Dane, dar... Nu, spuse ea, îndepărtându-se.

Dane zâmbi. Îi luă mâna și o duse la buze; pulsul dezordonat îi trăda emoția.

– Ba da, dragă verișoară. Sau voi veni chiar eu să te iau din cameră.

Acest ton hotărât o enerva pe Meredith. Contactul buzelor lui Dane cu pielea ei o făcea să tremure. Ea se îndepărta glumind.

– Nu fi prost, Dane. Nu sunt una dintre admiratoarele tale pentru a mă supune capriciilor. Ai fost atât de rar respins, încât nu admiți un refuz?

– Ce este cu urmele astea pe gâtul tău?

Meredith avu impresia că va leșina. Ridică mâna pentru a ascunde semnul de pe pielea fină.

– Nimic, minți ea. M-am zgâriat cu o creangă, adăugă ea. Nu-i nimic. Lasă-mă, Dane. Dacă vrei să inviți pe cineva, invit-o pe Ginny, tocmai s-a întors.

– A, da?

Vorbise pe un ton egal, dar trăsăturile chipului i se înăspriă. Trăgând-o pe Meredith spre el, se aplecă pentru a studia zgârietura.

– Ai pus ceva?

– Da. Totul e bine, te asigur!

– Atunci, să fii gata la ora șapte.

Se aplecă și o sărută de două ori pe gât. Tânăra se simți străbătută de o vagă dorință. Întorcându-se pe tocuri, fugi să caute refugiu în camera sa.

Era ușor să spună nu, dar imposibil să-l facă pe Dane să-i respecte decizia. La nevoie, ar veni după ea, așa cum a spus. O stare de anxietate o cuprinse pe Meredith. Așa dorea Dane să o ia de soție? Bătându-și joc de părerile ei?

Nu avea decât oribilele insinuări ale lui Ginny în legătură cu această posibilă căsătorie. După acea oribilă scenă, nimeni nu o mai putea considera pe Ginny drept o persoană echilibrată! De la început până la sfârșit, se comportase într-un mod irațional. Probabil că Renadi îl văzuse pe Dane ieșind din camera ei și cu simțul practic pe care îl au fijenii, trăsese concluzia că erau amanți.

Cum aflate Ginny? Îi spusese Dane? Cu siguranță, era puțin probabil că servitorii lui Maurice să fi vorbit. Dane răsese cu Ginny de verișoara îndrăgostită de el? Perfect! Îi va dovedi că era capabilă să-și stăpânească sentimentele față de el.

Meredith alege o rochie cu un decolteu adânc, ce i se mula perfect pe corp. Își făcu o pieptănătură pe spate, într-un stil mai sever, care o făcea mai matură. Se machie cu grijă, ascunzându-și zgârietura cu fond de ten și-și puse un inel cu rubin.

Un rid i se formă pe frunte, în timp ce se privea în oglindă: bustiera, deși era decentă, era prea decoltată!

După o rapidă căutare în cutia cu bijuterii, găsi ceea ce căuta: un fermecător colier cu un desen delicat, care atrăgea cu siguranță atenția.

Puțin parfum și fu gata. Cu fruntea sus, se îndreptă spre salon.

— Anne Boleyn, spuse Dane cu o privire admirativă care o făcu să roșească. Sau poate Mary, regina Scoției.

— Ea era roșcată.

— N-a avut noroc, murmură Dane pe un ton ușor. Săraca Mary! Prea mulți amanți nu folosesc la nimic, nici chiar unei regine!

Meredith păli sub machiaj, dar privirea îi rămase neclintită. Îi zâmbi lui Maurice, care îi privea cu sprâncenele încruntate.

— Pari prost dispus, îi spuse ea.

— Sunt. N-ai făcut economie în privința machiajului, în seara asta...

— Este pentru a-mi dovedi că nu-i este teamă de mine, spuse Dane.

– Pictură de război... Pe vremea mea, nici o doamnă respectabilă nu s-ar fi arătat așa.

– În zilele noastre femeile respectabile și cele cu o reputație îndoielnică arată la fel.

Dane zâmbea. Ochii de ambră priveau ironic furia neputincioasă a lui Meredith.

– Te simți bine, bunicule? Ai prefera să rămân aici?

– Nu e nevoie! spuse el. Vasilau se ocupă de mine mai bine decât oricine altcineva. Haide, plecați! Sunt fericit că voi petrece și eu o seară liniștită, măcar o dată.

– Atunci, noapte bună! îi spuse Meredith, îmbrățișându-l impulsiv. Dar dacă mai stai așa serios, vei avea riduri.

– Insolento! spuse el râzând. Distracție plăcută.

Mango era discoteca unuia dintre cele mai mari hoteluri din Nadi. Mâncarea era aici excelentă, iar orchestra discretă. Meredith privea în jurul ei cu interes, în timp ce erau conduși la masă. Dane era vizibil un client obișnuit. Fără îndoială, venise aici deseori însoțit de Ginny, se gândi Meredith, alarmată de gelozia pe care i-o provoca acest gând.

– Ceva de băut? întrebă Dane, așezându-se confortabil.

– Da, mulțumesc. Un sherry.

– Mă bucur că n-ai luat obiceiul cocteilurilor, reluă el după plecarea chelnerului. Îți ard cerul gurii înaintea unei mese consistente.

– Da?

Băutura era seacă, limpede și o pișcă de limbă.

– Bineînțeles.

Cu un zâmbet strălucitor, îi arată că era conștient de sfidarea mută pe care i-o arunca. Ca și când ea n-ar fi avut o voință proprie, alege el meniul, ceea ce o irită și mai mult pe Meredith.

– Lasă expresia asta posacă și vino să dansăm, spuse el.

Numeroase cupluri dansau pe ringul de mărimea unei batiste. Dane o trase aproape de el, luând-o de talie. Speriată, își ridică privirea.

– Pune-ți mâinile pe umerii mei, te vei simți mai bine, zâmbi el.

Era aproape o îmbrățișare; mâinile lui Meredith se odihneau pe umerii largi ai lui Dane, iar el o înlănțuia cu brațele în jurul taliei. Meredith luă o atitudine impasibilă, în încercarea de a-și stăpâni emoția provocată de apropierea lui. Cu un gest aproape tandru, o trase și mai aproape și-și lipi obrazul de fruntea ei. La acest gest, se lipi grațios de el.

Imediat, el încetă să mai danseze.

– Vom fi imediat serviți, spuse el cu un zâmbet ironic. Hai să ne întoarcem la masă.

Probabil că sentimentul de frustrare i se citea pe față, dar se forță să ascundă cât de mult o rănea acest joc.

De-a lungul mesei, Dane se arată amabil și amuzant. O asculta vorbind, cu un interes real. Inteligent, cu vaste cunoștințe, era un excelent partener. Treptat, Meredith își uită prudența și începu să vorbească liber.

El se ridică de mai multe ori pentru a vorbi cu cei care veneau să-l salute. O prezentă pe Meredith ca fiind verișoara lui, iar aerul malițios o făcea pe Meredith să-i vină să-l ia la bătaie. De-a ce se juca? se întreba ea. În atmosfera slab luminată, îi era greu să-i deslușească expresia feței. Prin urmare, nici el nu putea să i-o vadă pe-a ei. Dar era destul de fin pentru a-i citi reacțiile la mișcările mâinilor, la inflexiunile vocii pe care încerca să o păstreze cât mai neutră.

Era ca un drog în sânge. Meredith avea impresia că prin vene îi curgea șampanie, deși nu băuse decât vin. În timp ce o ajuta să se ridice, totul se rotea în jurul ei. Sunt beată, se gândi ea îngrozită.

— Nu, nu ești, spuse el, întărindu-i convingerea că vorbise cu voce tare. Poate doar puțin amețită, dar asta va dispărea. Hai să mai dansăm o dată și apoi vom merge acasă.

De data asta se lipi de el ca și când ar fi avut acest drept, iar Dane o strânse în brațe.

— Meredith! îi șopti el.

Ea își ridică privirea, iar el o sărută pe frunte. Flăcările arzătoare din privirea lui Dane o învăluiau, paralizând-o să mai gândească, să-și mai folosească rațiunea. Clătinându-se, Meredith închise ochii.

— Nu adormi pe umărul meu, râse el.

Ușor, deschise pleoapele și întâlni licărirea rece și amuzată a ochilor de ambră.

— Ce faci? întrebă ea.

— Te duc acasă, răspunse el.

Sosiți la vilă, Dane o însoți până la ușa camerei ei.

— Ai aerul epuizat. Să dormi până târziu, mâine.

— Da...Noapte bună, Dane și mulțumesc.

— A, încă un lucru, spuse el reținând-o.

— Nu! strigă ea. Nu! Nu vreau să mă săruți!

— Va trebui să suporti, căci îmi doresc foarte mult.

— Îmi va displace!

— Nu face pe eroina! o sfătui el râzând. Îți va plăcea.

Buzele lui erau ferme, iar sărutul pasional. Meredith gemu ușor. Durerea și extazul erau atât de amestecate, încât nu știa unde începea unul și unde se sfârșea celălalt sentiment. În cele din urmă, își ridică privirea.

- Ești lividă. De ce?
- Din cauza ta.
- Prostii. Răspunde-mi, Meredith.
- Mă doare capul, capitulă ea. Mi se întâmplă uneori. Îmi va trece dacă dorm.
- Sărmanul copil, râse el tandru. Prea multe emoții nu-ți fac bine.

Înainte ca ea să poată protesta, o luă în brațe. Era delicios să-și sprijine capul pe umărul lui, să-l lase pe el să ia deciziile. Dacă înceta să mai lupte, viața ei ar fi mereu la fel de simplă: altcineva ar lua decizii în locul ei și s-ar mulțumi să fie docilă. Îl cunoștea destul pe Dane pentru a-și da seama că avea încredere în puterea lui de a o ține înlănțuită prin legături pe care ea n-ar vrea niciodată să le rupă.

Pentru prima dată, admitea că-i era frică de Dane. Natura neîndurătoare pe care o ghicea în el o uimea: nu-i înțelegea forța, atât de disciplinată de a putea să-și abandoneze femeia pe care dorea să o ia de soție pentru a intra, fără scrupule, într-o relație lipsită de iubire.

Tremura în timp ce el o pune pe pat. Nu, nu putea să-l ia de soț! Iubirea nu aduce fericire decât dacă este împărtășită și era la fel de inutil să aștepte iubire din partea lui Dane ca și să aștepte zăpadă în Fiji.

- O voi trimite pe Renadi, spuse el. Ai medicamente?
- În dulapul din baie. Aceste migrene devin un obicei, explică ea pe un ton scăzut.
- Tensiunea are efecte curioase asupra oamenilor, spuse el înainte de a pleca.

În timp ce Meredith își lua pastilele, Renadi o ajută să se dezbrace. Foarte curând, se cufundă în uitare.

– Ce-i cu povestea asta cu durerea de cap? se neliniști Maurice pe un ton disprețuitor, a doua zi.

– A trecut, oricum.

– Ai băut prea mult, fără îndoială.

– Nu, n-am băut prea mult! Dane îmi este martor!

– A lăsat un mesaj pentru tine. Trebuie să meargă să-l vadă pe administratorul unei mine și se gândea că ai dori și tu să mergi.

Meredith păru că meditează.

– Nu, nu cred. Nu prea l-am văzut pe Mark zilele astea. Aș vrea să rămân cu el.

– Ia-l cu tine. Drumul este bun și nu e prea departe. Iar familia Anderson are copii.

Meredith încercă să ia un ton ironic.

– Dane ar putea refuza. Să iei un copil de doi ani într-o călătorie cu mașina nu este întotdeauna ușor...

– Este conștient de asta. Dar chiar dacă mergi sau nu, îl va lua pe Mark. Acum du-te și îmbracă-te cu ceva mai convenabil decât acești pantaloni scurți!

– Da, e adevărat. Nu trebuie să uit cine sunt, spuse ea trist.

– Dacă nu-ți place acest sistem, Meredith, pleacă! spuse el cu nerăbdare. În viață, nimic nu e gratuit.

– Îmi este indiferent să plătesc! Dar detest să mi se dea ordine ca unei idioate!

– Când vei dovedi că te porți rațional, asta va înceta.

– Da? Ce înseamnă să mă comport rațional?

– Dacă nu știi, nu te pot învăța acest lucru.

– Nu, desigur!

Ea se îndepărta cu pași mari. Simțea cum capcana se închidea în jurul ei.

Maurice avea dreptate, drumul era excelent. În orice altă ocazie, Meredith ar fi apreciat peisajul, drumurile mărginite de copaci, copiii îmbrăcați cu uniforme impecabile.

– Cum fac pentru a rămâne curați? se miră ea. Hainele lui Mark sunt întotdeauna murdare după zece minute.

– Nu știu. Indienii și fijenii sunt oameni foarte îngrijiiți.

Meredith clătină din cap. Se întoarce spre Mark, confortabil așezat într-un scaun pentru copii.

– Ești mulțumit, dragul meu?

El îi zâmbi vesel.

– Fericită, Meddy?

– Da, foarte fericită.

– Nu prea pari, murmură Dane privind-o cu coada ochiului. E din cauza migrenelor?

– Da. De fapt, nu ți-am mulțumit pentru că mi-ai trimis-o pe Renadi aseară.

– Te rog. Eram tentat să te pun în pat chiar eu, dar m-am gândit că ai fi mai puțin jenată dacă aș lăsa acest lucru pe seama unei persoane neutre.

Meredith, cu ochii fixați la drum, încercă să disimuleze roșeața din obraji.

– Ai avut dreptate. Dane... Vorbește-mi de părinții tăi.

– Părinții mei?

Inflexiunea stranie din voce atrase atenția lui Meredith.

– Tatăl meu a murit când aveam opt ani. Îmi amintesc de el ca de un vizitator ocazional care o făcea să plângă pe mama. Era un alcoolic.

Vocea lui egală nu trăda nici o emoție, dar ea avea inima strânsă.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– A fost acum mult timp. Maurice a intervenit. A avut dispute periodice cu mama în legătură cu educația mea, dar au găsit un compromis. Am crescut considerând casa lui Maurice un al doilea cămin al meu. Mama a murit acum cinci ani. Se recăsătorise și a trăit ani fericiți înainte de a muri. Iată istoria familiei mele. Și a familiei tale?

– Eu... Pardon?

– Am impresia că ai trecut sub tăcere mari momente din viața ta.

– Nu cred că te aștepti să-ți povestesc viața mea în detaliu, nu-i așa?

– Nu. Dar ai fost atât de discretă... ești foarte rezervată, nu-i așa?

Simți o teamă ascuțită punând stăpânire pe ea. Se abținu să-l privească pe Mark.

– Ce vrei să știi?

– Circumstanțele în care a fost conceput Mark mă interesează mult, spuse el.

Șocul și disperarea o făcură pe Meredith să păstreze tăcerea. Îi era foarte cald, în ciuda aerului condiționat.

– Nu am chef să-ți satisfac curiozitatea.

– Și vrei să investighez un subiect atât de delicat, adăugă el cu un zâmbet. Dar mi se pare foarte important.

– De ce? șopti ea fără să încerce să-l privească.

– Să zicem că unele detalii nu se potrivesc.

Tăcerea care urmă o intimidă pe Meredith. Se simți aproape constrânsă să-l întrebe:

– De ce l-ai angajat pe Don Poole? Tu ai fost, nu-i așa?

– Da, admise el. Din fericire, se descurcă foarte bine. Este un tânăr cu un viitor strălucit, după opinia lui Lamont.

- Nu-mi spune povești! spuse ea cu vocea tremurând.
- De ce nu? Tu îmi tot spui încă de la venirea ta aici.
- Aveam motive, murmură ea.
- L-am angajat pe tânărul Poole pentru că, după întâlnirea din insula Hibiscus, m-am gândit că poate va fi nevoie de un soț.

Meredith avu impresia că se sufocă. Așa deci, Dane o credea în continuare o femeie ușoară! Poate că la urma urmei nu se îndoia că Mark este fiul ei.

- Înțeleg, spuse ea aspru. Prevăzător ca întotdeauna. Dar în seara aceea nu știai cine sunt.
- Ți-am văzut numele în registru.
- Înțeleg, repetă ea.
- Mă îndoiesc. Am sosit. Să încetăm această discuție interesantă.

Capitolul 9

Mașina mergea de-a lungul unei alei mărginite de flori agățătoare. Dane se opri în mijlocul unei oaze de vegetație.

Meredith aprecie imediat familia Anderson și atitudinea relaxată față de viață. Keith Anderson își iubea munca, știa că o face bine și avea o extraordinară încredere în el. Se comporta la fel cu toată lumea, chiar și cu Dane, iar Meredith fu ciudat de ușurată să vadă că vărul ei aprecia sinceritatea lui Keith.

Lois Anderson era ca toate femeile conștientă de magnetismul viril al lui Dane, dar era destul de sigură de iubirea soțului ei pentru a-și tachina ușor patronul. Aveau doi copii, o fetiță autoritară care îl luă imediat sub ocrotirea ei pe Mark și alta, de un an, care își petrecea timpul în patru labe pe podea.

– E singura modalitate pe care o știe de a se deplasa, o apără vesel Lois. Merge la fel de repede ca oricine altcineva... Nu, nu-i zâmbi lui Dane, el râde de eforturile tale. Dane este undeva vreo femeie care să-ți reziste?

– Sunt multe, spuse el. De exemplu, Meredith mă detestă. Meredith surprinse privirea malițioasă a gazdei.

– Da, înțeleg... De ce nu rămâneți aici în noaptea asta? propuse ea. Am putea merge la Misiune. Lui Meredith i-ar plăcea, sunt sigură. Haide Dane!

Ochii de ambră căutară privirea lui Meredith, apoi Dane ridică din umeri.

– De ce nu? Meredith nu a văzut încă nimic din Fiji. O excursie la Rakiraki i-ar permite să cunoască partea umedă a insulei.

Seara petrecută fu poate cea mai plăcută dintre toate, de la venirea ei aici. Cu familia Anderson, Dane era relaxat, glumeț, absolut fermecător. Pentru prima dată de când locuia aici, Meredith renunță la rezerva ei obișnuită. Keith și Lois erau interesați de ea, dar nu arătară curiozitatea indiscretă pe care Meredith o provoca de obicei necunoscuților.

Cele două mașini plecară de dimineață a doua zi, înainte chiar de răsăritul soarelui și se așternură la drum silențioase.

– Am putea merge să vedem altă insulă, de aici? întrebă Meredith.

– Nu, suntem prea jos.

– Dane, vorbește-mi despre Misiune. N-am avut ocazia să pun întrebări ieri seară și se pare că e ceva special.

– Aș prefera să o descoperi singură, spuse el după o tăcere. Nu te deranjează, nu?

– Nu, desigur.

Totuși, Meredith era surprinsă. Se așază confortabil pe scaun pentru a admira peisajul. Dane, un foarte bun ghid, îi atrăgea atenția asupra locurilor interesante.

Când se făcu prea cald, făcură o pauză lângă un mormânt pătrat. Șeful care era îngropat acolo, fusese un canibal de temut, explică Dane.

După ce trecură de hotelul Rakiraki, umbrit de un imens bananier, își continuară drumul. Meredith nu văzuse niciodată o vegetație mai verde și mai luxuriantă.

Drumul nu era separat de mare decât printr-un câmp de orez. Trecură de un imens golf și schimbă direcția pentru a urca pe drumul unei coline care ducea în fața unei biserici de piatră.

– Casa lui Novanibitu, spuse Dane întinzându-i un fular.

Tăcerea domnea pretutindeni. Locul părea pustiu. Meredith îi impuse lui Mark să facă liniște. Se simțea intimidată de pacea infinită care domnea aici.

Interiorul edificiului îi tăie pur și simplu răsuflarea. Băncile fuseseră înlocuite de rogojini cu margini colorate. Peretele altarului era ornat cu o frescă splendidă. Icoana neagră a lui Iisus veghea asupra acestui loc sfânt, maiestuos, enigmatic. Era înconjurat de fijieni care aduceau ofrande.

Alte două fresce îl arătau pe Iisus tânăr, lucrând cu tatăl său și Maria vizitată de Înger, în timp ce țesea.

– E ca o legendă, șopti Meredith. Cine le-a creat?

– Jean Charlot, răspunse Dane.

Lois și Dane îi explicară pe rând simbolistica imaginilor. Mark, tăcut și absorbit, stătea sprijinit de picioarele surorii lui și contempla avid desenele. După câteva minute, Keith își duse copiii afară și li se auzea vocea în prospețimea aerului. Ieșind pe ușa deschisă, se vedea marea mărginită de palmieri.

Se întoarseră mai târziu decât fusese prevăzut.

– Mulțumesc că m-ai adus aici, spuse Meredith.

– A fost un privilegiu.

Pe buzele altei persoane, aceste cuvinte n-ar fi avut nici un sens, dar ea era convinsă că Dane chiar credea ceea ce spunea. Cu un suspin, se rezemă de spătarul scaunului.

Meredith fu trezită de zgomotul stației. Cu un căscat, se așează mai confortabil. Dane vorbea extrem de încordat.

– Da... vom fi acolo în jumătate de oră. Avertizează-l.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă ea, după ce puse microfonul la loc.

– Maurice a suferit un atac cardiac, spuse el. Doctorul spune că nu mai are nici o șansă. Este la spital la Lautoka.

– Cine a sunat? șopti ea.

– Vasilau. Crede că e mai bine să mergem acolo cât mai repede posibil.

– Înțeleg...

– Pentru numele cerului, nu te prefac că ești afectată de o durere pe care ești departe de a o simți! explodează el, ca și când acest răspuns l-ar fi făcut furios.

– Chiar mă disprețuiești, nu-i așa? răspunse Meredith pe un ton dur. Spui că am un comportament ușuratic, dar nici al tău nu e ireproșabil. Află că nu am chef să-l văd pe Maurice mort. Nu-l iubesc, dar îl respect! Nu mi-ar plăcea să te văd mort, încheie ea, și Dumnezeu știe că nu simt pentru tine nici iubire și nici respect!

– Te simți fără îndoială mai bine acum? Taci și lasă-mă să mă concentrez.

Dane conducea ca un profesionist. Fără să-și asume riscuri inutile, menținea o viteză peste limita admisă. Meredith avu impresia că ajunseră în câteva minute la spital.

Îi era rușine că fusese agresivă. Dane meritase cuvintele ei, dar durerea îl făcuse să reacționeze astfel, de data asta. Ar fi trebuit să înțeleagă decât să se comporte ca un copil capricios.

– Va dori cu siguranță să-l vadă pe Mark, îi spuse simplu Dane când intrară în clădire.

Maurice era culcat pe un pat îngust, cu ochii îndreptați spre ușă.

– A sosit momentul, șopti el. Spune-le să iasă afară.

Toți, în afară de Vasilau, ieșiră din cameră.

– Bine... Meredith... Promite-mi...

– Da.

Maurice aproape zâmbi.

– Întotdeauna să descoperi... ce, mai întâi. Căsătorește-te cu Dane. Acum!

– Bunicule...

– Vreau că Mark să aibă un tată... Dane... Dane!

– Se vă căsători cu mine, promise Dane strângând puternic brațul lui Meredith. Nu-i așa, Meredith?

Învinsă, ea clătină din cap.

– Da, bunicule, mă voi căsători cu el. Acum încearcă să te odihnești.

– Acum! insistă Maurice cu o voce și mai răgușită. Vasilau...

Servitorul deschise imediat unui preot vizibil dezorientat. Meredith avea curioasa impresie că trăiește un vis. Se sprijinea de brațul lui Dane, conștientă de privirea imperioasă pe care bătrânul o fixa asupra ei.

– Dane? șopti ea.

Era departe cu gândul, absorbit de o hârtie pe care Vasilau tocmai i-o dăduse. Îl luă pe Mark din brațele surorii lui și-l

întinse fijianului. Ochii de ambră, la fel de reci ca gheața, îi interziceau să pună întrebări sau să protesteze.

– Draga mea, spuse el blând, știu că nu este căsătoria pe care fiecare dintre noi și-o dorea, dar trebuie să o celebrăm aici, pentru ca Maurice să fie prezent.

– Dane... Eu... Da.

Meredith știa acum că asta era concluzia inevitabilă a evenimentelor petrecute de la sosirea ei în insulele Fiji.

Ceremonia fu scurtă, inelul de pe degetul lui Dane trecu pe al ei. Apoi, toată lumea ieși. Maurice reluă:

– Nu puteam face multe pentru Dinah. Slabă și încăpățânată. Vei reuși. Împreună cu Mark și Dane.

Cu ochii fixați asupra copilului, închise pleoapele. Părea că doarme. Bulversată, Meredith simți lacrimile agățându-i-se de gene. Nemilos până la capăt, bătrânul murise la fel cum trăise, impunându-și voința celor din jur.

– Adio! șopti ea, fără să-și dea seama că vorbea cu voce tare.

Mâna lui Dane se relaxă ușor pe brațul ei. Se întoarse spre profilul viril care părea sculptat în piatră.

– Chemați doctorul! ordonă el.

– Este prea târziu, remarcă Vasilau.

– Știu, dar cheamă-l totuși.

Întorși acasă, Meredith îl încredință pe Mark lui Renadi, teribil de tristă. La degetul său, inelul lui Dane, prea larg, apăsa greu. Era cald când i-l pusese pe deget, datorită căldurii corpului lui. Tremurând, ieși pe verandă.

Era aproape noapte, când intră Dane.

– Bea asta, o sfătui el, întinzându-i un pahar.

– Nu cred că am nevoie, spuse ea surd. Dane, ... Este o căsătorie legală?

– Da! Se pare că Maurice obținuse certificatul de câteva săptămâni. Simțise că avea să moară. Cred că l-ai cunoscut suficient pentru a ști că nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Amărăciunea din vocea lui o făcu să tresară.

– Am putea să o anulăm.

– Și să riscăm să ne bântuie? Niciodată! De ce ai aerul ăsta șocat? Știai că dorea să ne vadă căsătoriți.

– Și tu?

– Folosește-ți rațiunea, spuse el.

– De când ai aruncat-o pe Ginny în brațele aceluia bărbat, am știut ce plănuiai să faci. Te disprețuiesc, Dane.

– Bea, ordonă el. Ești tulburată, ceea ce nu mă surprinde. N-ar trebui să te lași manipulată. Uită totul pentru un moment. Am luat contactul cu Australia. De mâine, voi avea lista celor care vor lua parte la funeralii. Cea mai mare parte a invitațiilor vor rămâne aici, desigur. Te poți ocupa de asta?

– Aș face bine, nu-i așa?

Dane întinse mâna și-i ridică bărbia. Privirea pătrunzătoare analiza fața palidă și epuizată. Se împlânzi observând cearcănele adânci de sub ochi, tremurul abia perceptibil al gurii.

– Nu te lăsa slăbită de moartea asta, spuse el aproape tandru, dându-i drumul. Ai clasă și spirit, iar el admira aceste calități la fel cum le admir și eu. Vom reuși, Meredith.

– Cu o căsătorie fără iubire? Dane, nu vreau să fiu legată de tine toată viața!

Dumnezeu să-mi ierte minciuna, își spuse ea în gând.

– Mă bucur că ți-ai dat sema. Suntem uniți pentru toată viața.

– Dar nu trebuie...

Bâlbâindu-se, sări în picioare. Oboseala o făcea neîndemânatecă, iar paharul căzu pe jos.

– O! Uite ce-mi faci! strigă ea, incapabilă să-și oprească lacrimile.

– Calmează-te, dragă, îi șopti Dane, luând-o pe genunchi. Nu vreau o soție înecată de plâns în patul meu, în seara asta.

– Ce vrei să spui? șopti ea îngrozită.

– Ai auzit bine.

Inima lui Meredith începu să bată nebunește. Corpul se sprijini de cel al lui Dane, puternic și bine făcut. Era conștientă de forța lui.

– Nu! protestă ea, zbătându-se.

Fără efort, o reținu lângă el, cu brațul trecut în jurul taliei ei.

– Ba da! Va trebui să te comporți ca soția mea. Va fi mai ușor dacă vei fi soție din toate punctele de vedere. Nu voi accepta această uniune, fără să-mi iau drepturile.

– Nu e nevoie să dormim în aceeași cameră!

– Nu fi proastă, zâmbi el. Renadi și Litia sunt pe cale să-ți mute lucrurile.

– Nu pot. Dane, nu pot!

– Poți și o vei face. La urma urmei, n-ar fi pentru prima dată, nu-i așa? Aș putea înțelege că teama de necunoscut te neliniștește, dar nu poți invoca acest motiv, nu-i așa? Nu-i așa? insistă el în fața tăcerii ei.

Meredith nu mai știa ce să facă. Dacă îi spunea de minciună, Dane ar fi desfăcut poate această căsătorie, eliberându-se astfel de o legătură pe care nu și-o dorise niciodată. Avea ochii plini de lacrimi. Ce încurcătură!

– Nu fi atât de rușinată! mi-ar fi dificil să-ți reproșez experiența, fiindcă nici eu nu sunt lipsit de ea.

Meredith tresări involuntar.

– Gândul acesta te neliniștește? Nu te teme, nu se va mai întâmpla. Am crezut întotdeauna că a te căsători este o excelență ocazie de a fi fidel.

– Mă vei amenința? întreabă ea. Să-ți rămân fidelă?

El începu să râdă.

– Este inutil, dulce verișoară. N-ai de ce să te îngrijorezi; îți voi ocupa timpul atât de mult, încât nu vei mai avea când să te gândești la distracții.

Senzualitatea vocii evoca imagini ale unor nopți petrecute într-o fericire pasională.

– Nu pot!

Ea se ridică brusc, dar fu trasă de o șuviță de păr.

– Au!

O întoarce cu brutalitate spre el.

– Ba da, vei putea! îi spuse înainte de a pune stăpânire pe buzele ei.

Meredith tremura, speriată de violența îmbrățișării. Dane era furios și părea hotărât să-i învingă rezistența.

– Ce se întâmplă? De-a ce te joci?

Când încercă să-i răspundă, o sărută din nou. Nu cunoscuse încă un sărut mai pasionat.

– Sărută-mă, îi ordonă el aspru. Nu știi cum să satisfaci un bărbat?

– Nu! găfâi ea, zbatându-se.

– Ei bine, este timpul să înveți!

Luând-o în brațe, traversă veranda.

– Lasă-mă!

El schiță un zâmbet.

– Calmează-te, Meredith.

Desigur, ar fi putut să strige și să se zbată, dar știa că Dane n-ar fi făcut decât să se amuze și mai mult. Rămase nemișcată în brațele lui.

Meredith nu-i înțelese intenția decât când se îndreptă spre camera sa. Nici în acel moment nu-i veni să creadă. Prin ușa deschisă, se auzea Litia fredonând un cântec de iubire, fijian.

– Cel puțin ea nu are iluzii, spuse Dane.

– N-ai îndrăzni...

Ba da, ar îndrăzni. Meredith nu mai avea nevoie de zâmbetul lui ironic pentru a-și da seama. Simți că pălește când o puse pe pat și-i spuse servitoarei să nu-i deranjeze.

– Și acum, doamna mea soție... amenință el, descheindu-se la cămașă.

– Ai înnebunit?

– Nu. Te vreau și știi asta de la sosirea ta aici. Nu există nici un motiv pentru a amâna.

O licărire de furie îi străluci în ochi, în timp ce încercă să-l respingă.

– Nu i-am spus noapte bună lui Mark.

– Dormea când am venit eu.

Își ridică privirea. Ochiul de ambră era înspăimântător, amestec de pasiune și furie și ceea ce credea ea a fi durere.

– Sărută-mă, spuse el răgușit. Ia-mă în brațe, Meredith. Fii generoasă.

Ca un automat, datorită iubirii ei, ridică mâinile și-i atinse chipul cu o mângâiere ușoară, foarte intimă.

– Dane, șopti ea, vrând să-i mărturisească adevărul.

El izbucni într-un râs amar și o determină să tacă.

– Iubește-mă, ordonă el după mai multe minute. Nu-i chiar așa groaznic, nu-i așa? îi spuse el văzându-i expresia feței.

Întinsă sub el, Meredith simțea apăsarea dură a coapselor și tensiunea mușchilor. Propria dorință o ardea ca un foc mistuitor. Nu-i rezistă când începu să o dezbrace.

– Ești frumoasă, atât de frumoasă!

Îi sărută gâtul și-i mângâie pieptul, trezindu-i infinite senzații.

Sub mângâierea buzelor lui, dorința devenea din ce în ce mai arzătoare. Își coborî privirea spre chipul brun și-l înlănțui convulsiv.

După această trădare a corpului, își pierdu orice capacitate de a gândi coerent. Era pierdută într-un univers în care singurele realități erau buzele și mâinile lui Dane.

Îi explora corpul. Făcea instinctiv mișcări care îi smulgeau lui Dane gemete de plăcere. În cele din urmă, o făcu a lui și dureroasa tensiune explodă într-un extaz dincolo de realitate.

– Deschide ochii.

Gâfâind, cu mâinile împreunate pe spatele lui Dane, deschise ochii și văzu un chip necunoscut. Ochii soțului ei erau arzători. Extazul deveni supliciu. Meredith țipă și plonjă în uitare.

Dane puse capul lui Meredith pe pieptul său. Ea roși, jenată de modul în care reacționase la săruturile lui.

– Cred că trebuie să discutăm, îi spuse el.

– Despre ce?

Ea îl fixa, încercând să ghicească ce se ascundea în spatele măștii impasibile. Extazul pe care îl trăiseră împreună le va permite să se înțeleagă mai bine de acum înainte.

– Despre dispozițiile ce trebuie luate pentru funeralii.

– Da! Care sunt?

Ea tresări de durere sub degetele crude.

– Vorbește cu mai mult respect! îi ordonă el aspru. Mi-ai spus că-l stimai chiar dacă nu-l iubeai! continuă el sărind din pat.

Uimită de violența lui, Meredith se așează. Cum putea fi atât de arogant după ceea ce trăiseră împreună?

– Sunt gata să primesc ordinele.

– Haide, Meredith! Nu te poți abandona în brațele mele ca să pretinzi apoi că nu simți nimic pentru mine!

– Nu cred că trebuie să-ți amintesc faptul că iubirea și atracția fizică sunt două lucruri diferite.

El se așează pe marginea patului. O expresie ironică i se citea pe chip.

– Prea târziu, îi șopti el.

Îi mângâie cu un deget pielea și zâmbi văzând-o roșind. Pasiunea era ca un foc în venele ei, un foc ce o consuma în întregime.

– De ce prea târziu?

– Nu poți pretinde că te las indiferentă, murmură el.

– Trebuia să știu că nimic nu se va schimba!

Fu străbătută de un frison. Nu putea ignora mișcarea senzuală a mâinii care-i mângâia cele mai sensibile părți ale corpului. Își dădu seama că-i dovedea intenționat faptul că știa să o facă să reacționeze.

– Fii blestemat! strigă ea, încrucișându-și brațele pe piept.

Dane începu să râdă. Îi prinse brațele și o forță să și le ridice.

- Ar fi mai bine să-ți spun ce aștept de la tine.
- Apoi, îți voi spune ce aștept eu de la tine.
- Ai tupeu, dar am toate atuurile în mână, Meredith.

Tonul vocii, ca și privirea pe care i-o aruncă, îi spunea lui Meredith că unul dintre aceste atuuri era modul în care îi răspundea la mângâieri.

– La urma urmei, nu este nici un motiv pentru care n-am reuși. Fizic ne potrivim. Nu poți nega asta, în ciuda dorinței de a o face.

– Demon arogant! îi strigă ea.

– Ai prefera o comedie romantică? o întrebă el, dându-i drumul. Trebuie să-ți jur o iubire eternă, să-ți promit luna de pe cer și să joc un rol pentru că ești prea orbită de o speranță nebună pentru a accepta? M-ai adora dacă ți-aș spune că te iubesc?

– Nu!

Furia și mânia pe care le simțea îi dădură energia să sară din pat. Își luă un halat. Disperarea îi era intensă, dar se forța să pară la fel de calmă ca el. Va plânge mai târziu pentru că fusese atât de naivă încât să creadă că extazul trăit împreună ar fi putut șterge tot ce se întâmplase înainte.

Își contempla mâinile care se odihniseră pe mușchii puternici ai spatelui lui, în timp ce-i luase în posesie corpul. Reacția sa plăcuse în mod vizibil lui Dane! De ce a trebuit să te iubesc? se gândi ea.

– Ești o vrăjitoare însetată de sânge?

Meredith ridică ochii pentru a-i întâlni privirea ironică.

– Poftim?

Îi arată umărul, iar ea privi zgârieturile care dovedeau abandonul total căruia îi căzuse pradă.

– Doamne!

– Îmi imaginez că ar trebui să mă simt flatat, spuse el, apropiindu-se de ea. Este clar că n-ai mai reacționat niciodată astfel... Te-ai calmat?

– Da.

– Bine. Vino să te așezi și să discutăm mai calm. Liniștește-te Meredith. În câteva săptămâni, te vei obișnui cu mine.

Această mărturisire a intimității lor îi aduse o licărire de furie în privire, dar nu spuse nimic.

– Dar este inutil să anunțăm acum. De mâine, vor sosi asociații și familia.

– Ca o bandă de lupi flămânzi!

– Vor fi fără îndoială interesați de testamentul lui Maurice. În ceea ce privește fabrica, totul a fost stabilit în urmă cu mai mulți ani.

El continuă să vorbească. Meredith se întreba dacă distanța dintre ei se datora morții lui Maurice sau nopții petrecute împreună. Apoi, conștientă că era stupid să nu-l asculte, încercă să se concentreze asupra a ceea ce spunea Dane.

Îi vorbea ca unui egal. Meredith își uită durerea și jena. Brusc, fără să-și dea seama că era obosită, adormi.

Se trezi dintr-o dată. Lângă ea, Dane vorbea la telefon. Revenindu-și, își dădu seama cine era interlocutorul.

– Nu este nici un motiv pentru a nu lua parte, draga mea, spuse el blând. Nu trebuie să-ți faci probleme asupra modului în care te va primi Meredith, nimic nu s-a schimbat... Te va trata cu amabilitatea obișnuită, sunt sigur...

După un moment, spuse la revedere și închise.

– Vorbește în numele tău, țipă Meredith. Nu mă cunoști încă pentru a-mi prezice reacțiile.

– Da?

El râse și intră sub cearșaf. Din câte se părea, Dane avea obiceiul de a dormi gol. Nimic nu-i împiedica mâna să-i alunece de pe piept pe talia ei. O trase mai aproape de el și izbucni în râs în fața revoltei ei.

– Nu voiam să spun...

Ea se opri. O căldură nebănuită o cuprinse, incitând-o să se abandoneze. O sărută. Ușor, ca într-un vis, îi cuprinse umerii. Se trezi în ea dorința.

Buzele lui Dane îi atinseră gâtul, iar ea gemu. Se lipi de el, incapabilă să-și controleze reacțiile. Dar în ciuda a tot, se îndepărtă de el. Îi veni în gând o bănuială. Vocea lui Ginny fusese cea care îi trezise lui dorința?

– Deci, nu sunt capabil să-ți prevăd reacțiile?

– Demonule!

Furioasă, îl mușcă de umăr.

– Vrăjitoareo!

Dane se ridică în coate și o prinse de gât. Degetele lui o strânseră suficient pentru ca ea să-i simtă forța, dar nu îndeajuns pentru a o răni.

– Nu mă provoca.

– Nu voiam să te provoc, protestă ea.

– Nu te cred, spuse el lăsând-o. Învață să-ți controlezi cuvintele, Meredith sau voi avea eu grijă de asta.

– Adori să mă ameninți, nu-i așa?

– Nu-mi place să ameninț pe nimeni. Mă consideri un tiran decis să-ți facă viața imposibilă, în timp ce eu nu am făcut decât să-i protejez pe cei față de care aveam o obligație.

– Maurice și Ginny.

– Da, Maurice și Ginny. Maurice era un bătrân și faptul că Mark este urmașul lui conta mult pentru el. Poate că am fost puțin dur cu tine încă de la prima întâlnire, în parte, datorită faptului că te doream.

Auzindu-l vorbind atât de rece despre dorința lui, Meredith simțea că rămâne fără suflare. Cine era acest bărbat care dădea dovadă de tandrețe, ca în momentul următor să fie atât de impersonal?

– Și Ginny?

– Dacă n-ai fi sosit, aș fi sfârșit prin a mă căsători cu ea.

Dorise să afle, acum știa! Încet, își puse brațele pe piept. Își simțea inima bătând surd, dureros.

– Înțeleg. Crezi că-i datorez scuze?

– Ești geloasă, Meredith?

– De ce? M-ai luat de soție, îmi pot permite să fiu generoasă!

– Sper.

Se instalează o lungă tăcere. Meredith lupta împotriva geloziei care pusese stăpânire pe ea. Se forță să privească realitatea în față. Se îndrăgostise de un bărbat care exista doar în imaginația ei, sperând că poate va învăța să o iubească și el.

Câtă naivitate! Dane nu știa ce înseamnă iubirea! Înțelegea dorința, desigur. Dar atitudinea lui demonstra clar că nu simțea decât dispreț pentru Meredith.

Numeroase căsătorii reușite fuseseră făcute cu mai puțin de atât. Dacă Meredith avea grijă, putea să-i devină indispensabilă lui Dane, dar merita?

Nu avea de ales. Dane n-ar fi lăsat-o să plece cu Mark, iar Mark avea nevoie de un tată. Înainte de a-și abandona definitiv visele și speranțele, trebuia să mai știe un lucru.

– Ginny era amanta ta?

– Nu. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu semăn imaginii pe care ți-ai creat-o despre mine. Nu am o aventură cu fiecare femeie pe care o doresc.

– Ca Ginny?

Regretă imediat că pusese această întrebare. Această căutare în trecutul lui Dane n-o privea și-i trăda gelozia.

– Ca Ginny, repetă el sec.

Suspină și înconjură cu un braț umerii lui Meredith.

– Asta te va putea convinge că Ginny aparține trecutului , iar pe mine mă interesează doar prezentul și viitorul?

De data asta fu mai blând. O seducea cu vocea, cu mâinile. Era stăpân pe el, în timp ce Meredith își pierdea capul, răspunzându-i cu ardoare. Tremurândă și disperată, era în totalitate la dispoziția lui. Când Dane se retrase, nu se putu abține să nu plângă.

– O, Meredith! suspină Dane, ironic. Ce mă voi face cu tine? Ce te supără?

Fu pe punctul de a-i spune totul, împinsă de dorința de a clarifica situația dintre ei. Din fericire, se gândi la Ginny care nu ezitase să sune în noaptea nunții lor, Ginny pe care o dorise.

– Nu. De ce? Totul este exact cum și-a dorit Maurice: ai o soție, Mark are părinți care îl iubesc, fabrica Fowler este în mâini bune, am un soț care mă amenință de fiecare dată când se apropie de mine...

- Mă bucur că nu ești prea timidă și că-mi spui cum te simți. . .
- Tu cum te simți?
- Obosit. Ziua a fost lungă.
- Noapte bună, atunci!

Avea o anumită tandrețe în modul în care o sărută și o lipi de el, o tandrețe care era singura consolare a lui Meredith.

A doua zi, cei din familia Fowler sosiră în masă. Toți erau foarte interesați de această recentă căsătorie și de Mark. Mâncau, beau și discutau fără încetare; Meredith simțea că înnebunește din cauza curiozității lor avide, implacabile. În fiecare seară adormea instantaneu lângă Dane. În fiecare dimineață se trezea brusc, gata de o nouă zi epuizantă.

În adâncul sufletului, credea că Dane nu-și dăduse seama că fusese primul care luase ceea ce ea oferise cu atâta pasiune.

Dane nu părea să fie preocupat de Ginny. Totuși, domnișoara Moore și mama ei erau în mod constant în casă, ca și când nimic nu se schimbase, ca și când Ginny era în continuare o invitată de onoare. Ca și când scena în care își pierduse sângele-rece într-un mod atât de oribil, nu existase niciodată.

Urma dispăruse. Dar de fiecare dată când o vedea pe Ginny, Meredith o simțea arzându-i pielea.

– Ești o gazdă admirabilă, îi spuse doamna Lamont după înmormântarea lui Maurice, dar ai un aer obosit.

– Se vede tare? se neliniști Meredith.

– Doar pentru cei care te iubesc. Am remarcat că Dane nu te scapă din ochi.

Era cu siguranță pentru a se asigura că nu are nevoie de ajutor, dar nu avea să-i mărturisească asta.

– Este foarte posesiv, continuă doamna Lamont. Așa a fost mereu. Este păcat că moartea lui Maurice a grăbit lucrurile. Speram că Dane îți va face curte îndelung. Îl știam foarte îndrăgostit, desigur, dar nici tu nu păreai foarte sigură de sentimentele pentru el, în acel moment.

– Când? întrebă Meredith, uimită de această declarație.

– În prima noastră seară ici, desigur! Se vorbise de un tânăr, Peter King...

Meredith se simțea puțin vinovată că-l lăsase pe Peter să iasă din viața ei fără nici o explicație. Îl căută pe Dane din priviri. Vorbea cu un șef local și un om de afaceri indian și domina toate persoanele prezente.

Totul se petrecu foarte bine. Farfuriile și băuturile circulau sub privirea atentă a lui Vasilau. Era clar că în afară de Dane, nimeni nu era supărat din cauza morții lui Maurice.

Acest gând o întristă pe Meredith. Își stăpâni lacrimile și-și mușcă buzele pentru a nu-i tremura. Sărmanul Maurice, atât de bogat, atât de puternic, își pusese afacerile înaintea familiei. Recolta ceea ce semănase.

Dar se asigurase de viitorul lui Meredith. A doua zi, află că ea și Mark intrau în posesia unei moșteniri care îi făcea bogați. Dar Ginny avusese dreptate, Dane era curatorul.

– Foarte convenabil, comentă ea când fu singură cu Dane. Ești la curent?

– Da, am discutat despre asta.

Și apoi, discutase cu Ginny. Dane își turnă un pahar de whisky. Se întâmpla rar să bea la acea oră din noapte, dar era vizibil încordat, iar ridurile din jurul ochilor se observau, trădându-i oboseala.

Fără să se gândească, Meredith se apropie de el și-l sărută pe obraz.

– Îți lipsește, nu-i așa?

– Da. Nu sunt norocos că a organizat această nuntă? Era cea mai bună metodă de a mă face să-mi uit durerea.

– Așa mă vezi?

– Ce altceva ești? Cu siguranță nu o soție iubitoare! Ești jignită pentru că pot să-ți provoc dorința. M-ai obligat să te forțez...

– Aduci totul la cel mai jos nivel. Știi că este fals. Te doream la fel de mult cum mă doreai tu pe mine.

O sărută ușor pe obraz, cu ochii închiși. Meredith îl privi. Părea obosit, aproape vulnerabil.

– Ce se va întâmpla cu noi? șopti ea.

– Mă vei ajuta să-mi uit durerea! Când te țin în brațe nu mă pot gândi decât la tine și la efectul pe care îl ai asupra mea. Puțin îmi pasă ce ni se va întâmpla. Îmi doresc uitarea, pe care doar tu mi-o poți da.

– O, Dane!

Meredith ezită. Dacă i-ar fi mărturisit dragostea, i-ar fi aparținut trup și suflet.

Deschise ochii și o luă în brațe. O duse până la pat.

– O, Meredith! o imită el ironic. Nu mai fi atât de speriată! acum o clipă s-ar fi zis că îți doreai să te iubesc. E prea târziu pentru a mai da înapoi, iar tu știi asta.

– Nu așa, murmură ea.

Își dădu seama că Dane interpretase greșit ezitarea ei și că era furios.

– Așa... Și cât de mult mi-aș dori să vrei să mă iubești, spuse dezbrăcând-o. Ce se întâmplă? Nu mă mai dorești?

– Vreau să fii tandru, îl rugă ea. Nu să acționezi ca și când...

– Ca și când ai fi târfă vulgară? termină el cu un zâmbet fără bucurie. Dar te-am cumpărat, Meredith. Singura diferență este că te-am cumpărat pe viață. Maurice mi-a dat de înțeles că dacă nu te iau de soție, tutela va fi încredințată altuia. Având în vedere că averea ta reprezintă un număr considerabil de acțiuni, n-aș fi vrut să le văd pe mâna altuia.

– De ce-mi spui asta?

Vocea lui Meredith nu era decât o șoaptă. Dane îi dăduse o lovitură mortală, iar ea avea să păstreze cicatricea pentru totdeauna. Simțea că înghețase. Atingerea mâinilor lui îi era insuportabilă, dar nu putea să-l respingă.

– Ca să nu-ți mai faci idei romantice. Ceea ce simți pentru mine trebuie să se bazeze pe realitate, pe fapte. Nu pe rezultatul unei imaginații care confundă dorința cu iubirea... De ce pari atât de șocată? Nu mai ești o școlăriță sentimentală. Ai iubit un alt bărbat și i-ai purtat copilul. Conduci această casă ca și când ai făcut-o dintotdeauna. Ești curajoasă și inteligentă. Încă îți mai dorești o declarație de iubire eternă?

– Nu.

Râdea, dar privirea pătrunzătoare o dezarma de orice încercare de a se apăra. Încă un moment și va ști.

– Taci! îl rugă trăgându-l spre ea.

– Mă dorești? șopti el.

– Da, da!

– Primul tău amant ți-a spus că te iubește?

Meredith aproape că plângea de frustrare și de mânie. Roși și își întoarse capul, dar Dane își puse câte o mână de fiecare parte a feței, împiedicând-o să se ascundă.

– Sune-mi, insistă el, cum îl chema, Meredith? Unde a fost conceput Mark? Cum...

– Încetează! Lasă-mă singură! gâfâi ea, hipnotizată de ochii lui de ambră.

– Nu-ți place să vorbesc despre el. De ce, Meredith?

– Te rog, Dane!

– Privește-mă!

Îngrozită că-i poate descoperi secretul, rămase cu ochii închiși.

– Pentru numele cerului, nu mai fi atât de îngrozită! Nu voi fi violent!

Ea tremură și deschise ochii. Dane se îndreptă spre ușă.

– Unde te duci? întrebă ea.

– Să lucrez!

Ușa se închise în urma lui. Meredith își luă repede cămașa de noapte și se strecură în pat.

Dane reveni după ora două. Meredith respira ușor, fără să se miște, dar el nu-i dădu nici o atenție. Se dezbracă în baie înainte de a intra în pat. Mergea ușor, dar nu prea, ca și când nu-l interesa dacă o trezea sau nu.

Capitolul 10

— Ai slăbit, remarcă Sarah. Sper că nu este din cauza climei, căci nu suntem încă în perioada musonului.

Meredith se forță să zâmbească, dar nu ridică privirea.

— Nu, nu este din cauza climei. Sunt obosită după moartea lui Maurice și toată această invazie de lume.

Sarah se așeză și-și scutură picioarele pline de nisip.

— N-ai spus nimic despre căsătorie.

— Este adevărat. Nu prevăzusem să ne căsătorim atât de repede, dar ni s-a părut normal să îndeplinim această ultimă dorință a lui Maurice.

— A fost o mare surpriză, mărturisi sincer Sarah. Pentru toată lumea, mai puțin pentru Peter. Pretinde că a știut dintotdeauna că Dane era îndrăgostit de tine.

— Sper că nu l-a afectat foarte mult, murmură Meredith. Nu voiam să-l rănesc.

— Nu! N-a nutrit niciodată vreo speranță. Vreau să spun că ești o Fowler, iar Dane e atât de seducător! Peter se mulțumea

să te admire de la distanță. În plus, este destul de îndrăgostit de o fată al cărei tată este director la banca din Suva. Este drăguță, iar tatăl ei este mult mai abordabil decât domnul Fowler.

Era o glumă, iar Meredith începu să râdă ușurată. Trăise momente dezagreabile gândindu-se la Peter.

– Ar fi mai bine să intrăm. Cred că este ora mesei.

– De acord, zâmbi Sarah. Presupun că încă sunteți la stadiul în care nu puteți sta separați. Ce efect are căsătoria, Meredith?

– Unul minunat, spuse ea cu o voce înăbușită.

– Da, desigur, aprobă Sarah râzând. Dar cred că este destul de dificil să împarți totul. M-am întrebat ce se întâmplă după ce trece prima beție a iubirii.

– Dă-ne un pic de timp!

– Desigur! Îmi pare rău că am făcut o remarcă atât de stupidă, se scuza Sarah.

Într-adevăr, nu fusese nici o beție, se gândi amar Meredith în mașină. Doar acele ore după căsătorie, în care Dane o conștientizase de corpul ei de femeie. Apoi, nimic! Nopti întregi petrecute în patul imens, ascultând respirația egală a lui Dane. În timpul zilei, se arăta politicoș și distant, ceea ce era și mai umilitor.

Ginny avusese dreptate, o luase de soție pentru a-i controla averea. Îi va cere un copil, mai târziu, când își va dori unul. Așteptând, voia ca Meredith să înțeleagă că nu avea nici o importanță în ochii lui.

Îl blestema pe Maurice. Din vina lui trebuia să suporte acest infern! Uneori, în timpul lungilor nopți de veghe, ardea

de dorință. Dar mândria și teama de a nu fi din nou umilită o rețineau să facă primul pas.

– Te las fără să mai intru, spuse Sarah. Trebuie să-mi fac valizele pentru mâine.

– Ne vom vedea la Crăciun?

– Da, mă voi întoarce. Vei fi aici?

– Nu avem planuri de plecare.

– Din câte spune Ginny Moore, înțelesesem că veți petrece sărbătorile la Sydney.

Meredith își reținu un răspuns acid.

– Ea, fără îndoială. Noi, nu știu, spuse ea cu o voce egală.

Comentariul nevinovat al lui Sarah o chinuia. Deci, Ginny era în continuare prin preajmă și discuta despre proiectele lor... Meredith nu-și putea imagina că domnișoara Moore ar fi avut curajul să se avânte astfel, fără acordul tacit al lui Dane.

O cuprinse furia. Cum îndrăzneau să ia decizii fără să o consulte? Dacă Dane credea că putea păstra o soție și o amantă, îl va face să-și schimbe părerea. Nu degeaba era o Fowler. Inconștient, ridică privirea.

– Pari furioasă, observă Sarah.

– Nu sunt. Mă gândeam la cină, atâta tot. Îmi vei lipsi Sarah.

– Și tu mie, Meredith. Te găsesc interesantă. Sub aerul supus, ai o voință de fier. Este impresionant!

– Auzindu-te par mai degrabă o ipocrită.

– Prostii! Era un compliment! Într-adevăr, vă stă foarte bine împreună, ție și lui Dane. Are nevoie de cineva la fel de puternic ca el.

Dacă ar fi știut! Avea impresia că îmbătrânise cu o sută de ani. După ce îi ură succes la examene lui Sarah, îl duse pe Mark în hol, unde i-l dădu lui Renadi.

Un murmur de voci o conduse pe Meredith în salon. Ginny, prizonieră în brațele lui Dane, își pusese mâinile pe fața lui virilă.

– O, Dane, spunea ea. De ce...

– Cred că cel pe care-l ții în brațe este soțul meu, spuse rece Meredith.

Ginny se întoarse cu o licărire de triumf în ochi.

– Cred că ar trebui să fii mai atentă, reluă Meredith. Ce s-ar fi întâmplat dacă eram o servitoare?

Ginny rămase cu gura căscată, cu un aer stupid și scandalizat.

Meredith îl privi pe Dane; avea un aer distant și amuzat.

– Sunt sigură că mă vei ierta, adăugă Meredith adresându-se lui Ginny, dar cred că vizita s-a încheiat. Îi voi spune lui Vasilau să te conducă.

– O, dar o va face Dane!

Ginny își puse o mână peste alta și luă un fals aer de compasiune.

– Draga mea, nu trebuie să-ți imaginezi ce-i mai rău. Dane nu făcea decât să mă liniștească... Am aflat vești proaste.

– Probabil că este ziua veștilor proaste!

Meredith era palidă de furie.

– Meredith, știi că eu și Dane suntem vechi prieteni.

– Iar eu cu el suntem proaspăt căsătoriți, răspunse ea. Ar trebui să știți amândoi că nu împart nimic.

Dane o contempla, ignorând-o pe Ginny. Orice bărbat surprins de soție în brațele altei femei ar fi dat dovadă de o anumită jenă, dar el era capabil să nu lase nimic să se vadă.

– O caracteristică specifică Fowler, remarcă el. Dar nimeni nu-ți cere să împarți nimic. Mama lui Ginny este bolnavă.

– În acest caz, de ce nu este la căpătâiul ei?

– Ești o...

Vocea tranșantă a lui Dane îi impuse tăcere lui Ginny. Tânăra avea un aer acru și părea mult mai în vârstă. Era clar că lucrurile nu se derulau pe placul ei.

– Te însoțesc, spuse Dane, pe un ton scurt.

Fulgerul sălbatic din ochii ei se concentrează o clipă pe gâtul lui Meredith.

– Ar trebui să vă luați la revedere. Ginny și mama ei pleacă în Austria.

– Credeam că doamna Moore este bolnavă.

– Este! spuse apăsător Ginny. Își va face analize. Mulțumesc, dragul meu, că te-ai ocupat de tot, spuse ea, luându-i mâna într-a sa.

– Sunt dezolată pentru doamna Moore, spuse Meredith.

– Nu-ți imaginezi ce simt eu, reluă Ginny zâmbind. Mama îmi este foarte dragă. A făcut multe sacrificii pentru mine, pentru a mă proteja de influențele negative. O credeam severă, dar circumstanțele mi-au dovedit înțelepciunea ei.

Se întrerupse și zâmbi, văzând-o pe Meredith pălind. Satisfăcută că-și atinsese scopul, se întoarse spre Dane:

– Sunt gata, dragul meu. Cred că Meredith îmi va permite să-ți scriu când voi fi la Sydney.

– Meredith nu-mi citește corespondența și aș fi fericit să aflu vești despre doamna Moore.

– Atunci, ne-am înțeleș.

Ginny era satisfăcută.

– La revedere, Meredith!

– La revedere!

Supliciul lui Meredith nu era terminat. Pentru a-i da de înțeleș că avea putere deplină asupra ei, Dane se apropie și o sărută. Gura lui era crudă.

– Mă întorc în jumătate de oră.

– Foarte bine. Eu nu voi fi aici.

– De ce?

– Sarah pleacă mâine și voi merge să o ajut la bagaje.

– Nu pleci nicăieri sau voi veni după tine.

– Du-te naibii!

El râse și-i atinse buzele.

– Ne vedem într-o jumătate de oră, draga mea.

Cel puțin această replică șterse zâmbetul lui Ginny, dar și pe cel al lui Meredith.

După ce asistă la masa lui Mark, făcu un duș și-și puse o rochie. Zilele erau din ce în ce mai calde și urmau să fie așa până la Crăciun.

Dane intenționa să meargă la Sydney? Putea merge, dacă dorea, își spusese Meredith. Va rămâne aici cu Mark. Și o va împiedica pe domnișoara Moore să mai pună piciorul în casa asta.

Se încordă când îl auzi pe Dane intrând, dar nu se grăbi. Intră în cameră și o privi aprobator.

– Vrei să bei ceva înainte de masă?

– Aș vrea o citronadă, mulțumesc.

Ușa frigiderului se închise ușor. Auzi zgomotul paharelor, în timp ce-și punea o pereche de cercei asortați cu rochia. Silueta lui Dane în spatele ei întunecă oglinda.

– Nu mai sta îmbufnată și bea asta.
– Nu sunt îmbufnată, protestă ea fără să se întoarcă.
– Atunci, ce faci?
– Sunt furioasă.
– Este deja ceva, remarcă el ridicând din umeri. Mă întrebam cât timp te vei mai ascunde în spatele acestei fațade?

Surprinsă, Meredith schimbă tactica. Își regretă imediat gestul. Cu un zâmbet forțat, Dane o prinse de umeri.

– Ce fațadă?
– Cea în spatele căreia te ascunzi de când ne-am căsătorit.
– Tu ești cel care poartă o mască, protestă ea, nu fac decât să te imit.

– Mă felicit că am sărutat-o pe Ginny, spuse calm Dane. Asta te-a forțat să explodezi.

– Nu încerca prea des, s-ar putea să-mi pierd calmul și să omor pe unul dintre voi. Cred ceea ce spun, Dane. Nu vreau să împart nimic.

– Dar m-ai crede dacă ți-aș spune că n-am sărutat-o? Întrebă el cu un zâmbet ironic.

– Știi deja, răspunse ea. N-ai urme de ruj pe buze. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi intrat?

– Nimic. S-a aruncat de gâtul meu auzindu-te venind, explică el zâmbind de aerul ei suspicios.

– Frumoasă scuză! strigă ea indignată. De ce ar fi reacționat astfel?

– Pentru a semăna discordia între noi.

Pentru o clipă, Meredith crezu că înțelesese greșit. Abia mai îndrăzne să respire.

- Cred că voi bea acest pahar, suspină ea în cele din urmă.
- Adu-l aici și hai să ne instalăm confortabil.

După ce se așează, el rămase în picioare. Aștepta în mod vizibil ca ea să înceapă prima.

Meredith deschise gura de două ori pentru a pune o întrebare. A treia oară reuși să spună:

- De ce-ar fi vrut să semene discordia?
- Fără îndoială fiindcă o amenințasem cu defăimarea dacă îndrăzneam să afirm că Mark este fiul tău. I-am spus că am făcut deja toate verificările, înainte de venirea ta aici, pentru a dovedi că Mark este fratele tău.

Meredith avu impresia că va leșina. Când camera încetă să se mai învârtă în jurul ei, bău o gură de citronadă.

- Dacă știi, de ce te-ai comportat atât de oribil cu mine?
- Don Poole.
- Înțeleg, dar de ce, Dane? M-ai urât din prima zi.
- Ți-am spus de ce. Te doream.
- Nu este un motiv suficient, protestă ea. Cu siguranță, ai dorit și alte femei fără să le tratezi ca pe niște târfe, încheie ea tremurând.

Dane se îndreaptă spre ea și o ridică. Mâinile lui erau dure pe pielea catifelată.

- Vrei să știi totul, nu-i așa? Inconștient, eram deja îndrăgostit de tine. Văzându-te în insula Hibiscus, m-am dus să-ți văd numele în registru. Nu am fost prea surprins să aflui cine erai. Asta mi se părea un semn al destinului. Și apoi...

Buzele îi deveniră rigide.

- Apoi te-am văzut cu Don Poole, în timp ce vă sărutați și vă îndreptați spre cameră. Aș fi putut să vă omor pe amândoi!

– Nu cred în dragoste la prima vedere!

– Nici eu! De la sosirea ta aici, ai ieșit cu tânărul King. Erai veselă. Singurul lucru care mă alina era antipatia ta față de Ginny.

Strânsoarea lui deveni mângâiere senzuală, pe care Meredith o aprecie. Dar nu putea să-l lase să continue, înainte de a fi clarificat totul.

– Credeam că o iubești, că erai gata să te căsătorești cu ea. Ea îmi spusese...

– Ce?

– Că te vei căsători cu mine pentru avere. Și tu mi-ai spus asta. Credeam că ai discutat cu ea, ca și despre minciuna mea în legătură cu Mark și...

Se întrerupse brusc, roșind.

– Și? insistă el.

– M-a asigurat că știai că te iubesc.

– Când ți-a spus toate astea?

– Cu o zi înainte de întoarcerea ta din Filipine. Ai văzut semnul de pe gâtul meu.

– Ea ți-l făcuse?

Tonul era sec. Meredith clătină din cap, speriată puțin de licărirea de furie pe care i-o citea în ochi.

– Crezusem că ai ghicit.

– Nu, credeam că fusese Mark și că-l protejai.

Începu să înjure printre dinți. Meredith îl opri, punându-i mâna pe buze. Atunci, el îi sărută palma, iar Meredith simți pulsul accelerându-i-se.

– Nu știu de ce, șopti ea, dar te iubesc cu adevărat. Nici chiar un muribund nu m-ar fi făcut să iau de soț un bărbat față de care nu simt nimic.

– Te cred.

– Nu văd asta. De ce? Ce trebuie să fac pentru a te convinge?

O sărută ușor, apoi brutal ca și când ar fi vrut să uite durerea și mânia.

– Nu mă iubești destul pentru a-mi spune adevărul despre Mark, în ciuda sarcasmului meu. Te-am întrebat de mai multe ori și ai refuzat de fiecare dată să ai încredere în mine. M-ai exasperat!

– Eram tulburată, murmură ea. Credeam că tu și Maurice m-ați fi putut deapărți de Mark. Și, după căsătoria noastră, credeam că te pedepseam dacă mă arătam distantă. Speram să te rănesc lăsându-te să crezi că nu erai primul.

Măinile lui Dane se încheștară, tăindu-i respirația. Amețită, ridică privirea și întâlnește o privire la fel de caldă ca soarele. Pentru prima dată își dădea seama ce putere avea asupra acestui bărbat care era soțul ei.

– Mă doare! spuse ea.

– Mi-ar plăcea să te distrug, dar asta mi-ar provoca o durere imensă.

Cu un gest rapid, ea își desfăcu fermoarul rochiei.

– Mă sperii, spuse el. Știi să mă faci să sufăr. Atâtea nopți în care te-am dorit!... Meredith, te iubesc.

Rochia căzu ușor pe jos. Cu un gest instinctiv, își acoperi pieptul cu mâinile și făcu un pas înapoi. Ar fi căzut, dacă Dane n-ar fi prins-o.

– Nu fugi! șopti el.

Uimită, Meredith îl privi punându-se în genunchi pentru a-i scoate sandalele.

– În genunchi, Dane?

El ridică privirea. Măinile posesive alunecară pe pielea satinată.

– Ți-ar plăcea să mă vezi la picioarele tale?

– Nu, spuse ea ridicându-l. Te iubesc așa cum ești.

Tot ce-i refuzase în noaptea nunții îi dădu acum. Fără să înceteze să-l sărute, Meredith îi descheie nasturii de la cămașă. Își strecură mâinile pe spatele lui și se lipi de el.

– Vrăjitoare! spuse el ducând-o spre pat.

El râse.

– Spune-mi că mă iubești, îi șopti ea.

– Te iubesc și am nevoie de tine, Meredith, am nevoie de iubirea ta, de râsul tău. Te iubesc dintotdeauna.

Meredith se abandona mângâierilor. Dorințele și pasiunea lor se amestecară, ducându-i într-un extaz pe care nu-l crezuseră posibil.

– Acum mă crezi? întrebă ea senină.

El zâmbi și o îmbrățișă.

– Da, dacă nu te cred, voi înnebuni.

– Dane!

– Draga mea, am știut de la început că nu puteam aștepta din partea ta sentimente la fel de profunde ca ale mele. Ești atât de tânără! Am trăit suficient pentru a face diferența între iubire și atracție fizică. Tu mai ai multe de învățat. De asta n-am făcut nimic pentru a te debarasa de falsele tale idei.

Meredith era uimită.

– Ce idei false?

– Mai întâi Ginny. Ți-am spus că avusesem intenția să o iau de soție. A fost adevărat, cândva. Maurice îmi vorbea despre

căsătorie de ceva vreme și eu îi eram dator. O doream pe Ginny fără să o iubesc, dar asta nu avea importanță. Am fost întotdeauna neîncrezător în fața jurămintelor de iubire. Părinții mei nu-mi fuseseră un bun exemplu. Nici ai tăi, de fapt. Și trebuie să admiti că Ginny este inteligentă, spirituală și relaxantă.

Meredith era gata să admită orice. Nu mai reușea nici să o deteste pe această femeie. Când îi spuse, el începu să râdă.

– Este uimitor cum câteva simple cuvinte te pot împlânzi, draga mea, îi spuse el blând... Totul s-a schimbat când te-am văzut, dar nu știam dacă această inocență era o fațadă, dacă micul incident din insula Hibiscus era un sărut de adio fără consecințe sau preludiul unei nopți de iubire. Insistai asupra faptului că Mark era fiul tău, nu voiai să ai încredere în mine. Așa că am fost cu tine pe cât de dur posibil. Te obsevam fără încetare, pentru a afla adevărul.

– Te-am urât, mărturisi ea. Mă disprețuiai și eu m-am disprețuit, prima dată când m-ai sărutat și lumea s-a năruit în jurul meu.

– În acea seară, am învățat multe, dar nu suficient.

– Dacă aș fi avut o aventură cu Dane Poole, ce-ai fi făcut, Dane?

– Nimic! Acest gând mă înfură, dar nu m-am comportat în totalitate ca un idiot. De ce să aștept o puritate virginală când eu n-o puteam oferi? Când te-am auzit vorbind cu Poole în grădină, am fost nebun de fericire! Recunosc că sunt fericit să fiu primul.

Sărutul fu lent, voluptuos, dar Meredith îl opri.

– Să terminăm mai întâi cu explicațiile, Dane. Cum de știa Ginny atât de multe? Testamentul, faptul că Renadi te-a văzut ieșind din camera mea în seara balului?

– Ce mai este și cu povestea asta?

Când află, reacționează furios.

– A încercat totul! Cred că a simțit de la început cât de mult mă atrăgeai, pentru a fi ghicit atât de bine! Am uitat cât de vicleană era!

– N-am vorbit niciodată despre tine cu ea, reluă el după o tăcere. Nu știam că mă iubești și-mi pare rău. La fel și pentru Renadi... Sora ei lucrează la Ginny. Nu cred că ți-a vrut răul spunându-i și sunt sigur că așa a aflat Ginny. Moștenirea... Ei bine, cred că a spus asta la întâmplare. Din nefericire, a ghicit.

Destul de incredibil, părea să o roage pe Meredith să o creadă. Ea nu ezită să-i mângâie chipul.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Știam că mă urăște. Dacă aș fi fost mai matură, aș fi înțeles de ce. Dar era atât de sigură pe ea! Și nu știam ce simțea pentru mine...

– Ea însă știa. Era foarte subtilă. Văzând felul în care reacționeam în fața ta, a decis să facă tot posibilul pentru a ne separa. Cred că m-ai crezut odios!

Meredith îl privi cu adorație.

– Da, mărturisi ea. Dar te iubeam. Te iubesc atât de mult!

– Dacă mă poți iubi după modul josnic în care m-am comportat, nu sunt demn de tine, iubita mea! Trebuia să te iau de soție. Trebuia să te seduc în cazul în care ai fi vrut să anulezi căsătoria după moartea lui Maurice; nu vei ști niciodată cât de teamă mi-a fost că am distrus totul între noi! Mi-am jurat să nu te mai ating până ce nu mi-ai fi arătat că mă dorești.

– Credeam că îți fusese de-ajuns să-ți satisfaci curiozitatea.
– Prostuțo! îi reproșă el. Nu mă voi sătura niciodată de tine, curiozitatea mea nu va fi niciodată satisfăcută! Tu și cu mine suntem două jumătăți ale aceluiași întreg. Am știut imediat. Maurice văzuse asta și Ginny la fel, din păcate. Chiar și Mark ne unea, în felul lui! Fusese scris să vii aici și să-mi dai viața peste cap.

Mâna lui mângâietoare o făcea pe Meredith să tremure.

– Mă iubești? întrebă ea.

– Nu, te ador... fără tine, viața n-ar fi decât o rutină monotonă. Tu ești rațiunea mea de a fi!

– Ah, Dane! suspină ea, profund emoționată de această mărturisire. Te iubesc, Dane. Te iubesc atât de mult!

Se gândi brusc la Maurice care murise în pace, știind că Meredith și Dane împărtășeau aceeași iubire ca cea care existase între el și soția lui, la mama ei care se temuse că Fiji va fi sinonimul durerii și al deziluziei, la Mark care avea șansa de a crește într-un cămin fericit.

Buzele lor se uniră și în timp ce locuitorii din Marea Sudului se pregăteau pentru siestă, Meredith uită tot ce nu făcea parte din această călătorie a simțurilor, una dintre multele maniere de a-și exprima iubirea unul față de celălalt. Sub protecția acestei iubiri, viitorul nu le rezerva nici o teamă.

Sfârșit